

Hemels Onderscheid

G.P.P. Burggraaf v.d.m.

Dit boek handelt voornamelijk over de onderscheiden werking van het lichaam van Christus. De leden van het Lichaam van Christus hebben niet allen dezelfde werking, maar ze worden gedreven, verlicht en geleid door dezelfde Geest. Ware het gehele lichaam het oog, waar zou het gehoor zijn? Ware het gehele lichaam het gehoor, waar zou de reuk zijn? De ware leden van het lichaam van Christus, verkeren onder het heiligend kruis van Christus en zijn niet onderling verdeeld, want ze zijn één in Christus en elkanders leden. Ze zijn vooral één in de leer van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is. Degenen die de leer van Christus overtreden en na herhaalde waarschuwingen in hun ketterijen volharden, hebben God niet (2 Joh. 1:9) en voor dezulken moet de kerkelijke tucht in werking treden, zoals geschreven staat: *“Verwerp een kettersen mens na de eerste en tweede vermaning”, Tit. 3:10*. De door God geboden censuur jegens de valse leraars en hun ketterijen wordt echter in geen enkele refokerk toegepast, omdat alle refokerken afgefallen zijn van de leer van Christus en Christus en de belial dienen; Sodom de hand reiken; de refo-sodomieten celibatair verklaren; de oude mens onder de wet aan de nieuwe Mens plakken; zich een roomse oude-mens-afstervingsleer inbeelden; de dienstmaagd en haar zoon niet uitwerpen, maar die droombeeldig door de enge poort heen smokkelen en daarmee plakken zij het werkverbond aan het genadeverbond. Dezulken zijn nooit der wet en nooit de oude-mens-dood gestorven, nooit de enge poort doorgegaan, nooit met Christus opgestaan en bedriegen zichzelf en anderen voor de eeuwigheid. In dit boekje komen ook de landverraderlijke lofprijzingen van diverse pilatus-dominees aan de orde, waarmee zij de Athaliaanse kon. Beatrix destijds overgoten toen zij afstand nam van de troon, terwijl de Schotse Reformator John Knox de toenmalige goddeloze kon. Maria bij God vandaan de wacht aanzegde en derhalve in het oordeel zal opstaan om de afvallige refo-priesterschaar te veroordelen.

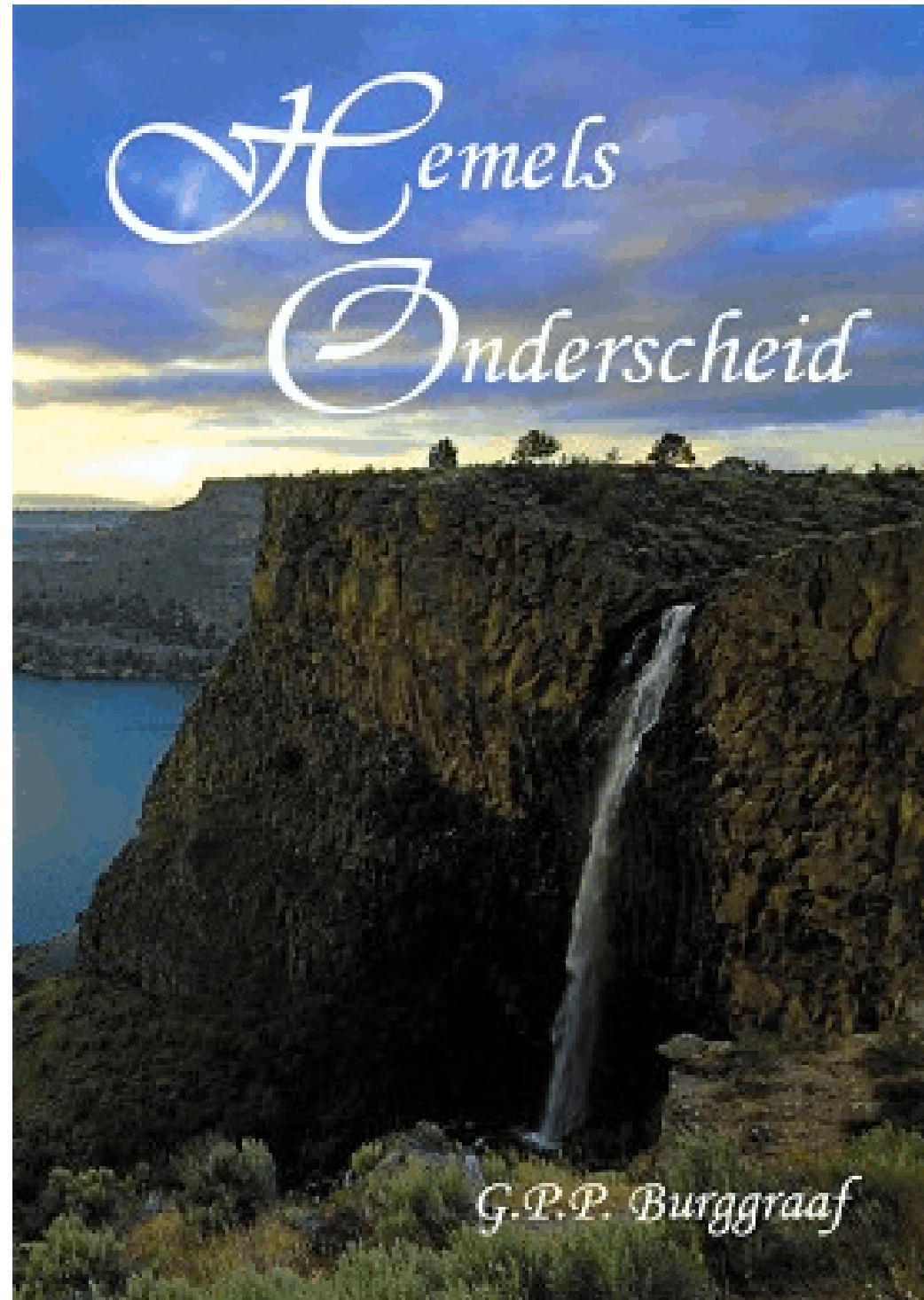
ISBN 978-9076100-739

UITGEVERIJ 'DE ROKENDE VLASWIEK'

Website: www.derokendevlaswiek.com

Email: info@derokendevlaswiek.com

Website: providencemountainranch.com

Hemels Onderscheid

*“En zij zullen Mijn volk onderscheid leren tussen het heilige
en onheilige, en hun bekend maken het onderscheid
tussen het onreine en reine.”*

Ezechiël 44:23

G.P.P. Burggraaf v.d.m.

2^e druk - 2023

UITGEVERIJ 'DE ROKENDE VLASWIEK'

Website: www.derokendevlaswiek.com

Email: info@derokendevlaswiek.com

Website: www.providencemountainranch.com

Burggraaf G.P.P.

'HEMELS ONDERSCHIED'

© 2007 - 2023 Copyright bij uitgeverij 'De rokende Vlaswiek'
Stolwijk -Canada

ISBN/EAN 978-9076100-739

NUR 700

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch
door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.*

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1

HEMELS ONDERSCHIED

Hoofdstuk 1	Hemels onderscheid	pag.	6
Hoofdstuk 2	Vierderlei hoorders	pag.	17
Hoofdstuk 3	Het verzegelde Boek	pag.	32
Hoofdstuk 4	Simson, de Nazireeër Gods	pag.	47
Hoofdstuk 5	Een geopenbaarde Middelaar	pag.	67
Hoofdstuk 6	Slachtoffer of schuldenaar?	pag.	93
Hoofdstuk 7	Kersttoespraak/aftreden kon. B.	pag.	102
Hoofdstuk 8	Gezegend Kerstfeest	pag.	113
Hoofdstuk 9	Zalig zijn zij, die geroepen zijn	pag.	123
Hoofdstuk 10	Maak u op, wordt verlicht	pag.	136

Gemeente, de tekstwoorden die wij in afhankelijkheid des HEEREN voor u hopen te verklaren, kunt u vinden in 1 Korinthe 15, daarvan het 41e vers, waar staat geschreven: ***“Een andere is de heerlijkheid der zon, en een andere is de heerlijkheid der maan, en een andere is de heerlijkheid der sterren; want de ene ster verschilt in de heerlijkheid van de andere ster.”***

Voordat wij met u hierover willen nadenken, zouden wij eerst uw aandacht willen bepalen bij de heerlijkheid van die hemellichamen onderling. Eerst in natuurlijk opzicht en dan ook in geestelijk opzicht. Wij staan stil aan de hand van een drietal gedachten:

- 1. Wat moeten wij verstaan onder de heerlijkheid der Zon?**
- 2. Wat moeten wij verstaan onder de heerlijkheid der maan?**
- 3. Wat moeten wij verstaan onder de heerlijkheid der sterren?**

Geliefden, daar wordt in ons tekstgedeelte gesproken over een drietal heerlijkheid. In de eerste plaats wordt er gesproken over de heerlijkheid der zon, want zij is heerlijk. In de tweede plaats wordt er gesproken over de heerlijkheid van de maan, die is ook heerlijk, maar onderscheiden van en onderworpen aan de heerlijkheid der zon. In de derde plaats wordt er gesproken over de heerlijkheid der sterren, want die is talrijk.

Daar is in het grote heelal maar één zon, en daar is ook één maan, maar er staan dag en nacht duizenden miljoenen sterren te schitteren aan het firmament des hemels. Dat is ook zo in het geestelijke Koninkrijk van God. Want daar is maar één Zonne der Gerechtigheid, Die Zijn sterren in de geestelijke kosmos bestraalt door het licht dat van Zijn aangezicht straalt. Daar is ook een maan in de geestelijke kosmos. De maan ziet op al het

ondermaanse hier beneden, want de vrouw (de Kerk), uit Openbaring 12, heeft de maan onder haar voeten. Aan al het 'ondermaanse' is zij gestorven. Al wat uit stof is bekomt een end', door de tijd die alles schendt. Het ondermaanse is aan zoveel slingeringen en onzekerheden onderhevig, net als het schijnsel der maan. De maan zal veranderen in bloed, voordat die grote en doorluchtige dag des Heeren komen zal. Deze aarde gaat schielijk voorbij met alles wat daarin beweegt en leeft, maar die de wil van God doet, blijft in der eeuwigheid.

Gods kinderen zijn de sterren van Christus in geestelijke opzicht. De sterren hebben talrijke heerlijkheid, die afkomstig is van de Zonne der gerechtigheid. De heerlijkheid van de natuurlijke sterren is een type van de heerlijkheid van de Kerk in Christus. De maan is dikwijls verduisterd, geheel of gedeeltelijk, maar zo worden de sterren niet verduisterd, want zij weerkaatsen het licht van de zon, dag en nacht. Als het dag is zien we de zon en als het nacht is weten we dat de zon er is, door de weerkaatsing van het licht der sterren. Zo is het ook geestelijk, Gods kinderen weerkaatsen het licht van de Zonne der gerechtigheid, omdat zij doorlopend door de Zon beschenen worden, hier aan deze zijde van het graf, maar ook tot in eeuwigheid. Want dan zal hun blijdschap onbepaald, door het licht dat van Zijn aangezicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen. De Bron van alle goed is God in Christus. De Zon, die de gloed van Zijn heerlijkheid uitstraalt op de Kerk (op de sterren), is de Oorzaak van hun schijnsel en heerlijkheid. Gods kinderen hebben van zichzelf geen licht, want zij weerkaatsen het licht van de Zon.

Wij hadden een thema gesteld, namelijk "Hemels onderscheid" en wij willen u vanuit het Woord iets verklaren van het onderscheid in de geestelijke sterrenheerlijkheid.

Ooit zei er iemand in een gemeenschappelijk gesprek, dat de hemelingen allemaal gelijk zouden zijn. Maar wij vroegen de vergadering: "Is dat zo?" De reactie luidde eenparig: "Dat is zo."

Gods Woord verklaart ons echter geheel iets anders, want er is hemels onderscheid tussen de sterren onderling. Wij maken dat onderscheid niet, God maakt onderscheid, een hemels onderscheid. En dat hemelse onderscheid zal daarin bestaan, dat al dat onderscheidene zal zijn tot verheerlijking van Gods Naam Die heerlijk is. Dus daar is een onderscheid,

en onze tekst spreekt daarvan: "*Een andere is de heerlijkheid der zon, een andere der maan en een andere der sterren.*" En nu komt het onderscheid: "Want de ene ster **verschilt** in de heerlijkheid van de andere ster."

Dus Gods Woord zegt ons -en sla de kanttekening van de Staten Vertaling er maar op na- dat er een onderscheid is tussen de sterren onderling, wat betreft hun heerlijkheid.

In dat gemeenschappelijke gesprek werd dat verkeerd verstaan. Men verstond het zo, dat het ene kind van God meer zou zijn als de andere in Gods ogen. Dat is een misvatting, want een klein sterretje schittert net zo volmaakt als een grote ster, alleen die grote ster weerkaatst meer glans van Christus dan dat kleine sterretje. Het onderscheid zit in de mate van de volheid. En dat is in de bedeling der genade aan deze zijde van het graf ook zo. De oudjes zeiden daarvan: "Een emmer is vol, maar een vingerhoedje is ook vol." Tegenwoordig wil men alleen volle emmers, maar die Kananese vrouw had aan een paar brokjes hemels manna genoeg. Met een vingerhoedje genadebrood was zij geholpen. Die brokjes was zij nog niet eens waard. En wat ontving zij? Het hele Brood! Want Christus zei tot haar: "O vrouw, groot is uw geloof, u geschiede gelijk gij wilt." Dus die vrouw nam de laagste plaats in voor die grote Davids Zoon. Zij nam er genoeg mee om als een hond aan Zijn voeten gekluisterd te liggen, en zich met de gevallen brokjes brood te spijzigen en te laven.

We gaan verder: "*Een andere is de heerlijkheid der zon*", ja, want daar moeten alle sterren het van hebben, van de heerlijkheid der Zon, namelijk de Zonne der Gerechtigheid.

In onze dagen overheerst de antropologische godsdienst. Men spreekt veelmeer vanuit de mens dan bij God vandaan. Bij een menscentrische godsdienst wordt er overheersend over de sterren gesproken, over Gods volk, maar er wordt weinig gesproken over de Zonne der Gerechtigheid. Hoe komt dat?

De oorzaak daarvan ligt bij de mens zelf, niet bij God. Want God is enkel Licht, bij Hem is geen duisternis. De duisternis ligt aan onze kant en waar moet de duisternis anders over praten dan over de duisternis? Want vergeleken bij de Zonne der Gerechtigheid, is de grootste ster maar een duistere schaduwvlek. Of wilt u het schepsel verheerlijken boven de Schepper?

Als we echt bekeerd zijn van 'het bekeerd zijn', dan zal het kleinste sterretje niet verdragen dat het altijd maar over de sterren gaat. Het gaat om Hem, het Begin der (her)schepping Gods, niet om het schepsel. Straks zullen Gods kinderen hun kronen werpen aan Zijn gezegende voeten, met de jubel: "Het is door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen."

Maar nochtans blijft het waar, dat de ene ster verschilt in de heerlijkheid van de andere ster. Gods Koninkrijk is zo veelkleurig, dat is niet in woorden uit te drukken. Paulus was opgetrokken tot in de derde hemel. Daar heb je nu zo'n onderscheid, maar Paulus kon daarvan niets zeggen: "Wat geen oog heeft gezien, wat geen oor heeft gehoord, en wat in geen 's mensen hart is opgeklommen, dat heeft God bereid voor degenen die Hem vrezen." En dat zullen zijn, de kleinen en de groten. Dus de ene ster is klein en de andere ster is groot. *"Want de heerlijkheid van de ene ster verschilt met de heerlijkheid van de andere ster."* Nu wordt er met 'de kleinen' niet bedoeld, dat die maar met een klein beetje licht tevreden zijn, nee, zij zijn alleen met het Lam tevreden.

Er is een geslacht dat met zo weinig mogelijk "genade" de hemel wil aandoen, en dat is een verderfelijke godsdienst in onze dagen. Dat geslacht loopt altijd op de rand van wat wel mag en wat niet mag. Gods volk leeft niet van moeten en mogen, maar van vrije genade. Dat volk is aan het moeten gestorven en in de heerlijke vrijheid van Christus gezet. Ja, daar komt alles tegenop, zelfs onder Gods volk. Een grote ster heeft niet het recht om tegen een klein sterretje te zeggen: "Jij hoort er niet bij", of: "Jij doet nog niet mee; jij stelt nog niets voor." Welnee. Het lichaam van Christus is een volmaakt lichaam, daar kan, met eerbied gesproken, geen lichaamsdeel aan gemist worden. Zomin de hand van een natuurlijk lichaam tegen de voet kan zeggen: "Ik heb u niet van node", veel minder zal de hand van het geestelijke lichaam van Christus tegen de voet zeggen: "Ik heb u niet nodig." Als dat wel zou kunnen, dan zou men het Lichaam van Christus kunnen delen en kunnen scheiden, en dat is eeuwig onmogelijk. Maar de leden onderling zijn wel zuiver **onderscheiden**, namelijk in werking en qua glans. Ook van een natuurlijk lichaam zal het linkerbeen niet tegen de rechterarm kunnen zeggen: "Wij hebben dezelfde werking." Hoeveel te meer ligt het dan onderscheiden, wat betreft het Lichaam van Christus. Dus de leden hebben niet allemaal dezelfde

werking, maar werken wel allen door dezelfde Geest, daarom kan er niet eentje gemist worden. Dat was trouwens ook zo in de oudtestamentische tabernakel, daar kon geen onderdeelje gemist worden. Het kleinste gordijnhaakje was net zo onmisbaar als het gordijn zelf. Dan moet men niet beweren dat het gordijnhaakje dezelfde werking heeft, of in dezelfde mate gezien wordt als het gordijn. Gods Koninkrijk is een onderscheiden Koninkrijk, een veelkleurig Koninkrijk. Het onderscheid in het genaden/of hemelleven, daarin is geen gebrek, welnee mens, dan versta je niet van hetgeen de Heere onderscheiden geschapen heeft, noch in de schepping, noch in de herschepping. Elk kind van God is herschapen tot de ere Gods, al heeft hij maar een kruimel genade. Daar komt God echt niet aan te kort. Daar komen de hemelingen ook niet aan te kort, anders zou er gebrek zijn in God, maar in God is er geen enkel gebrek. God is de Volmaakte en de Volzalige in Zichzelf en heeft niet nodig om door mensenhanden gediend te worden. Dus er is een heerlijkheid der Zon, een heerlijkheid der maan en een heerlijkheid der sterren. De heerlijkheid der Zon is gelegen in de Zon Zelf, want al wat aan Hem is, is gans begerlijk. Christus is het Afschijnsel van Zijns Vaders heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid. Dat is de heerlijkheid der Zon. *"Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk"*, Kol. 2:9.

Zonder de Zonne der Gerechtigheid heeft de maan geen heerlijkheid en de sterren ook niet. De heerlijkheid der maan wijst op de heerlijkheid der Zon, ook al is het volslagen duister in de ziel. Gods volk vaart niet altijd op open zee onder een hemelsblauwe lucht, nee, de dagen der duisternis zullen velen zijn. Maar in die duisternis zal de Heere Zijn volk een Licht zijn, middels de prediking des Woords. De beekjes der rivieren zullen verblijden de stad Gods. En als de strijd Godes is, staat de Zon stil te Gibeon en de maan in het dal van Ajalon (Joz. 10:12). Ja, dan komt de eeuwigheid in de tijd als de Heere woning maakt in onze harten. De Kerk van Christus zal heerlijkheid hebben. *"Wie is zij, die er uitziet als de dageraad, schoon, gelijk de maan, zuiver als de Zon, schrikkelijk als slagorden met banieren?"* Hoogl. 6:10.

De heerlijkheid der Zon is een andere dan de heerlijkheid der maan en die der sterren. Christus heeft eeuwige heerlijkheid, een heerlijkheid in onverderfelijkheid. Adam had ook heerlijkheid, maar een andere, namelijk

een vergankelijke. Adam had aardse heerlijkheid, maar Christus heeft hemelse heerlijkheid. *“Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt. Er is een natuurlijk lichaam, en er is een geestelijk lichaam. Alzo is er ook geschreven: De eerste mens Adam is geworden tot een levende ziel; de laatste Adam tot een levendmakende Geest. Doch het geestelijke is niet eerst, maar het natuurlijke, daarna het geestelijke. De eerste mens is uit de aarde, aards; de tweede Mens is de Heere uit den Hemel”, 1 Kor. 15:44-47.*

Adam was de maan en Christus is de Zon. De maan zal schaamrood worden (Jes. 24:23), haar licht niet laten lichten en haar schijnsel niet meer geven, doch Christus zal Zijn volk tot een eeuwig Licht wezen (Jes. 60:20). De zon is de heerlijkheid des hemels, de maan is de heerlijkheid des nachts en de sterren de nachtelijke heerschappij des hemels (Ps. 136:9). Christus is de Heerlijkheid des Vaders en Adam is in dat Beeld geschapen. Adam was beelddrager Gods. Door de zondeval is Adam dat beeld verloren en wij met hem. In Christus worden wij weer hersteld in dat Goddelijke Beeld, want Hij is het uitgedrukte Beeld der Goddelijke zelfstandigheid.

In Christus dragen wij echter geen aardse heerlijkheid, maar hemelse heerlijkheid. *“Hoedanig de aardse is, zodanige zijn ook de aardsen; en hoedanig de Hemelse is, zodanige zijn ook de hemelsen”, 1 Kor. 15:48.*

Christus is geen geschapen Beelddrager, nee, Hij is het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en Hij is, zoals we reeds zeiden, het uitgedrukte Beeld Zijner Goddelijke zelfstandigheid. Hij draagt alle dingen door het Woord Zijner kracht (Hebr. 1:3).

Christus' heerlijkheid is van eeuwigheid, want Hij is niet uit de aarde aards, maar is de Heere uit de hemel. In Johannes 17:5 bevestigt Christus Zijn Goddelijke heerlijkheid. Hij bidt: *“En nu verheerlijk Mij, Gij Vader, bij Uzelven, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.”* Van Christus staat geschreven: *“Eer de bergen geboren waren, en Gij de aarde en de wereld voortgebracht had, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God”, Ps. 90:2.*

De heerlijkheid van de Zonne der Gerechtigheid is een eeuwige heerlijkheid. De eeuwige heerlijkheid is niet de hemel, maar Christus Zelf. Daarvan getuigt Petrus: *“De God nu aller genade, Die ons geroepen heeft tot*

Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, Dezelve volmake, bevestige, versterke, en fondere ulieden”, 1 Pet. 5:10.

In het hemelse Jeruzalem zal er geen nacht meer zijn, want de heerlijkheid Gods heeft haar verlicht, en het Lam is haar Kaars (Openb. 21:23). In en door Hem lichten de sterren, de hemelingen, namelijk door het Licht dat van Zijn aangezicht straalt.

In Christus is de Kerk een stad op een berg en een licht op een kandelaar. Zonder Hem kunnen wij niets doen. Zonder Hem zijn wij enkel duisternis, doch het volk dat waarlijk in duisternis gezeten is, over haar zal het Licht opgaan. *“Maak u op, word verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op”, Jes. 60:1.*

De apostelen en profeten waren grote lichten, helder schijnende sterren, pilaren in Gods Koninkrijk. *“De opperste Wijsheid heeft Haar huis gebouwd; Zij heeft Haar zeven pilaren gehouwen”, Spr. 9:1.* De zeven pilaren, ofwel de zeven sterren, zijn de patriarchen, profeten, apostelen, evangelisten, herders en leraars. *“Die overwint, Ik zal hem maken tot een pilaar in den tempel Mijns Gods”, Openb. 3:12.*

Het Huis van de opperste Wijsheid is gebouwd op het enige Fundament, Jezus Christus en de huisgenoten Gods zijn gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is. De hemel is het Huis des Vaders en aan het hemelse firmament twinkelen de sterren. En de ene ster verschilt in heerlijkheid met de andere ster.

Ik denk dat de apostel Paulus een van de heerlijkste sterren is aan het hemelse firmament. Paulus was een ontijdig geborene, maar hij is de grote avondster die zijn schijnsel al geeft als de andere sterren nog onzichtbaar zijn. Hij noemde zich de minste van al de apostelen, maar hij had overvloediger gearbeid dan zij allen, namelijk door de genade Gods.

Mozes is ook een der grote sterren. Zijn aangezicht blonk van hemelse glans toen hij van de berg afkwam. Hij had de heerlijkheid Gods gezien op de berg en Paulus had de heerlijkheid Gods aanschouwd toen hij opgetrokken werd in de derde hemel.

Ook Elia is een heldere hemelse ster en hij was met Christus en Mozes aanwezig op de berg der verheerlijking, waarvan Petrus, Johannes en

Jakobus getuigen waren. Petrus wilde wel tabernakelen maken, voor Christus een, voor Mozes een en voor Elia een, maar toen de Zonne der Gerechtigheid ging schijnen met Goddelijk glans, moesten Mozes en Elia verdwijnen, want toen zagen zij niemand anders dan Jezus alléén.

Er zijn ook dwalende sterren. *“Wilde baren der zee, hun eigen schande opschuimende; dwalende sterren, denwelken de donkerheid der duisternis in der eeuwigheid bewaard wordt”, Jud. 1:13.* Ook de duivel is zo'n dwalende en vallende ster. Christus zegt in Lukas 10:18: *“Ik zag den satan, als een bliksem, uit den hemel vallen.”* Vallende sterren maken enorme kraters in het aardoppervlak. Zo richt de duivel enorme verwoesting aan in de wereld en zo het mogelijk ware ook in de Gemeente Gods. Christus staat echter Borg voor Zijn Gemeente. *“En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijn Gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen”, Matth. 16:18.* Christus houdt de zeven sterren in Zijn rechterhand en niemand zal ze uit Zijn hand kunnen rukken. Hij gaat Zijn Gemeente met Zijn heillicht voor. Zijn oog is op allen die Hem vrezen. Hun gebeden heeft Hij nimmer afgewezen. Christus is het Hoofd Zijner Gemeente en de leden zijn Zijn lichaam. Er mag geen onenigheid zijn onder de leden van het Lichaam van Christus, want Christus wil dat zij één zijn. Christenen zijn elkanders leden. *“Alzo zijn wij velen een lichaam in Christus, maar elkeen zijn wij elkanders leden”, Rom. 12:5.*

Het verschil in heerlijkheid en werking mag niet tot onderlinge wedijver en/of verwijdering leiden. Eén is uw Meester, namelijk Christus en als wij Hem liefhebben en door Hem geliefd zijn, hebben wij ook lief degenen die tot het huisgezin van Christus behoren. Nu is het in onze dagen zo dat je de liefde bijna niet meer kwijt kan. Er heerst een verschrikkelijke achterdocht, ook onder het volk van God. De eerste liefde is massaal verlaten, zelfs ten koste van de Waarheid. Er kunnen er nauwelijks twee met elkaar lopen. En als er geschillen zijn, is er dikwijls geen gesprek mogelijk, omdat men met afgunst en wrevel vervuld is.

John Bunyan ging op het laatst van zijn leven per paard eropuit om een twist tussen vader en zoon te beslechten en die twee met elkaar te verzoenen, maar op de terugweg vatte hij een zware kou en dat kostte hem uiteindelijk zijn leven.

Dat is de ware liefde, nl. die zijn leven stelt voor de broeders, maar die liefde is schier verdwenen. De liefde van de mondbelijders strekt niet verder dan de voordeur en daarbuiten mag je het zelf uitzoeken, zeggende: *“Gaat heen en wordt warm.”*

Velen liggen op het bed van zorgeloosheid, zijn betoverd en hebben de zinnen verblind en zoeken niet hetgeen van Christus is, maar hun eigen vleselijke voordeel, gelijk die rijke man die de arme Lazarus aan zijn poort liet creperen. Ook is de geloofsnuchterheid (1 Pet. 5:8) ver te zoeken in onze dagen en dat gaat altijd ten koste van de waarheid die naar de godzaligheid is. Daarentegen zijn vele belijders met kinderachtigheid vervuld. Ze staan wel voor zichzelf in, maar als het gaat over de ere Gods, dan zijn ze niet thuis. Dezulken zoeken zichzelf en niet hetgeen van Christus is. Als je niet van 'het kerkje' bent, zie je ze nooit weer. Ze beroemen zich op dominees, kerk en godsdienst, echter ten koste van de ware eenheid. Dat God Zich wereldwijd een Gemeente ten eeuwige leven vergadert, hebben zij geen boodschap aan. De vleselijke clubjes-geest viert hoogtij in onze dagen en viert haar vierdagen, onder de vlag van de schijnliefde. Er waait een geest door de refokerken van raak niet, smaak niet en roer niet aan, van vrede, vrede en geen gevaar, terwijl er alles mee door kan, maar voor het levende Kind is geen plaats in de kerkelijke herberg. De godsdienst regeert, tenminste zo lijkt het, en het doctorale verstand zit bij velen achter de ellebogen.

Geleerdheid is echter nog geen ware bekeerdheid, want ongeheiligde kennis maakt opgeblazen, maar de liefde van Christus sticht. Ach, wat leven we in een bedroevende tijd. Echte vrienden en broeders in Christus zijn bijna niet meer te vinden. Het is Sion zeggen zij, niemand vraagt naar haar. Christus vergeet Zijn volk echter nooit, van Hem geldt: *“Een Vriend heeft te aller tijd lief, en een broeder wordt in benauwdheid geboren”, Spr. 17:17.*

O, welke Vriend is onze Jezus, Die in onze plaats ging staan! In al onze benauwdheid is Hij benauwd geweest, volk des Heeren. Hoe is het dan mogelijk dat broeders van hetzelfde kruis elkaar zo negeren en benauwen kunnen? Men kan de waarheid niet meer verdragen. De pinnen zijn losgemaakt, de palen verzet. De roep vanwege de kerkelijke afval moge wel vermenigvuldigen: **“Man Gods, de dood is in de pot!”**

O, mocht die meerdere Eliza Zijn zout er nog eens inwerpen, want het barst in onze dagen van de wilde kolokwinten tot in de kerkenraadsbanken en op de preekstoelen toe. Maar als Christus met het zwaard Zijns monds zal gaan spreken, dan zullen er duizend aan Zijn zijde vallen en tienduizend aan Zijn rechterhand (Ps. 91:7).

Nu we het toch over wilde kolokwinten hebben, vertel ik u het volgende verhaal. Een rechtzinnige dominee, tenminste daar moet hij voor doorgaan, wilde zo'n 20 jaar geleden geen jong stel trouwen, omdat de man van het stel na zijn huwelijk bij de OGG wilde kerken. Die dominee was van de 'Mallannen-kerk' en zei tegen het stel dat hij hen niet trouwen wilde omdat 'de kerk' ertussen zat en zijn kerkenraad stond PAL achter hem. Wat een vervloekt-wettische godsdienst, erger dan het judaïsme! De dood in de pot! Onlangs preekte er een 'eerwaarde heer', ik werd er naar van, niet van die tobberd van een man, maar van de warhoofdige inhoud van zijn preek. Wat een gifmengerij van Wet en Evangelie. Er was dan ook niets van God bij. *"O mijn ingewand, mijn ingewand! ik heb barenswee, o wanden mijns harten! mijn hart maakt getier in mij, ik kan niet zwijgen; want gij, mijn ziel! hoort het geluid der bazuin en het krijgsgeschrei", Jer. 4:19.* De week daarop zat ik onder een Schriftuurlijke preek en dat gaf leven aan mijn ziel. Ik zat daar in de dood van mijn bestaan, want zonder Christus heb ik geen bestaan. De Heere bevestigde al wat Hij gesproken had met kracht in mijn hart. Ik mag achter de meerdere Jozua aankomen als een Kaleb en Kaleb betekent 'hond'.

Op Gods ware knechten rust de Geest en dat maakt altijd het verschil uit in de ambtelijke bediening, hoewel een onbekeerde dominee SOMS ook ambtelijke bediening kan hebben, zoals Bileam dat had. Men kan waarheid preken, waarheid op waarheid stapelen, de zuivere leer voorstaan en geloven, maar als een prediker de Geest niet heeft, is het allemaal de dood in de pot. Gods ware knechten hebben de zalving van de Heilige Geest, maar in de afvallige refokerken zijn ze niet meer te vinden in onze dagen. Om zichzelf te verschonen zeggen sommigen: "Ik kan de toepassing niet geven", dat is wel waar, maar Gods ware knechten brengen de Geest mee, brengen God mee. Zij spreken en preken het Woord met de autoriteit van de Heilige Geest. Ik zeg niet altijd, maar wel doorgaans en als het anders is, is er wezenlijk iets mis. Ja, er is verschil in heerlijkheid, maar de kleinste

getuige van Christus straalt iets van de volheid van Christus uit, anders is het Woord niet waar.

O, dat God al die dode letterknechten eens "de zak" gaf, dan hadden we wel een massa lege preekstoelen, maar dat kon nog eens wat uitwerken. Er kon nog eens een volk in de nood en in de schuld komen dat God ging aanroepen bij dagen en bij nachten.

De velden zijn reeds wit om te oogsten. *"De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinige; daarom, bidt den Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote", Luk. 10:2.*

Eén getrouwe getuige van Christus heeft oneindig veel meer te zeggen dan 10.000 reformatorische letterknechten bij elkaar.

De Heere verwekke nog mannetjes uit het stof, door Hem bekeerd en geleerd, afbekeerd en onbekeerd in eigen oog, om Christus en Dien gekruisigd te preken, de broeders te stichten en te vermanen en de hel leeg te roven in Zijn Naam. En een zoogkind zal zich vermaken over het hol van een adder; en een gespeend kind zal zijn hand uitsteken in de kuil van den basilisk (Jes. 11:8), want God is machtig te verlossen door velen of door weinigen, Zijn Naam ter eer, ach, wanneer? Nee, niet ach wanneer, want de ure komt en is NU! Dat de doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven. Elk ogenblik van de dag bekeert God verloren zondaren, waar ook ter wereld. Zijn Huis moet vol worden en ze zullen komen, door 't Godd'lijk Licht geleid, om 't nakroost, dat de Heer' wordt toebereid, te melden 't heil van Zijn gerechtigheid en grote daden. Amen.

Hoofdstuk 2

VIERDERLEI HOORDERS

Tijdens Zijn omwandeling op aarde sprak de Heere Jezus dikwijls door gelijkenissen. De reden waarom Hij dat deed vinden we opgetekend in Mattheüs 13:13-15. Hieruit blijkt dat Christus de zaligheid niet aan alle hoorders des Woords gunt, maar soeverein handelt in de toebrenging van de Zijnen. De gelijkenissen staan om die reden in het kader van de uitverkiezing, in de toebrenging van de Zijnen. De wil des bevels en de wil des besluits van God functioneren beiden in het kader van de roeping van het Evangelie. *“Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren”, Matth. 22:14.*

Christus heeft niet voor de wereld gebeden, maar alleen voor degenen die Hem van de Vader gegeven zijn. In dit kader heeft Christus de heidenen tot Zijn erfdeel en de einden der aarde tot Zijn bezitting (Ps. 2). De wereld is Gods verkiezingsterrein en Zijn roeping is onberouwelijk.

De roeping van het Evangelie staat dus ook in het kader van de uitverkiezing. *“Want gij ziet uw roeping, broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen. Maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou; en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen; en het onedele der wereld, en het verachte heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen iets is, te niet zou maken; opdat geen vlees zou roemen voor Hem”, 1 Kor. 1:26-29.*

De roeping van het Evangelie komt tot elke hoorder des Woords, maar alleen Gods ware volk verstaat wat de Geest tot de Gemeente zegt. Alleen de goddelozen uit Romeinen 5:6 ontvangen de toepassing van het heil in Christus en de grote rest valt af door eigen schuld. God verkiest en doet naderen en doet wonen in Zijn Huis.

De leer der uitverkiezing is een leerstuk waaraan het vrome vrije-wils-vlees zich doodergert, maar het is een troostleer voor Gods ware volk.

Gods genade is verkiezende genade en staat haaks op de vrije-wils-keuze van het godsdienstige vlees. God heeft van eeuwigheid Zijn volk uitverkoren krachtens Zijn soeverein welbehagen. Het getal der uitverkorenen staat vast van eeuwigheid en zij alleen worden toegebracht in de tijd door de inwendige roeping van het Evangelie. De zaaier zaait het zaad des Woords echter onder allerlei mensen. Hij houdt zich aan de wil des bevels van God, namelijk om alle volken, alle creaturen, het Evangelie te verkondigen. De zaaier maakt geen onderscheid, hij heeft de roeping om bekering en vergeving der zonden alle volken te prediken. God maakt onderscheid krachtens Zijn aanbiddelijke en onveranderlijke wil des besluits. De zaaier kan het zaad des Woords niet doen ontkiemen, noch doen uitspruiten. Het is alleen God die de wasdom geeft. De tekst ter overdenking kunt u vinden in het heilig en onfeilbaar Woord Gods, en wel in Mattheüs 13:18-23, waar wij lezen:

“Gij dan, hoort de gelijkenis van den zaaier. Als iemand dat Woord des Koninkrijks hoort, en niet verstaat, zo komt de boze, en rukt weg, hetgeen in zijn hart gezaaid was; deze is degene, die bij den weg bezaaid is. Maar die in steenachtige plaatsen bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort, en dat terstond met vreugde ontvangt; doch hij heeft geen wortel in zichzelf, maar is voor een tijd; en als verdrukking of vervolging komt, om des Woords wil, zo wordt hij terstond geërgerd. En die in de doornen bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort; en de zorgvuldigheid dezer wereld, en de verleiding des rijkdoms verstikt het Woord, en het wordt onvruchtbaar. Die nu in de goede aarde bezaaid is, deze is degene, die het Woord hoort en verstaat, die ook vrucht draagt en voortbrengt, de een honderd-, de ander zestig-, en de ander dertigvoud”, Matth. 13:18-23.

De Heere Jezus spreekt in deze gelijkenis niet van vierderlei zaad, maar van vierderlei bezaaiden, namelijk:

1. Degene die het Woord hoort, maar niet verstaat (**historisch geloof**).
2. Degene die het Woord hoort en dat terstond met vreugde ontvangt voor een tijd (**tijdgeloof**).
3. Degene die het Woord hoort, maar het laat verstikken door de

zorgvuldigheden dezes levens (**ongeloof**).

4. Degene die het Woord hoort en verstaat en volstandige vrucht draagt (waar geloof).

1. Deze gelijkenis handelt over de roeping van het Evangelie die tot alle hoorders des Woords komt. Door de rechte prediking wordt het Woord in de harten van alle hoorders gezaaid, zonder enig onderscheid. Onder de rechte prediking spreekt God tot de harten der mensen. Zij allen zijn hoorders des Woords en niemand van hen kan zeggen dat hij het Woord niet gehoord heeft. Geen mens zal zich kunnen verontschuldigen met een beroep op zijn onkunde of wat dan ook. Het Woord komt tot alle hoorders en elke hoorder des Woords overlegt in zijn hart datgene wat gepredikt wordt. *“Dezen wel een reuk des doods ten dode; maar genen een reuk des levens ten leven”, 2 Kor. 2:16.* De inhoud van de roeping van het Evangelie is voor elke hoorder des Woord hetzelfde. Er is dus geen sprake van tweeërlei zaad, nee, het zaad dat gezaaid wordt is het Woord Gods, ofwel het Evangelie van Christus Jezus en Dien gekruisigd.

U zegt: Hoe komt het dan dat de sommige hoorders het wel verstaan (geloven) en de grote rest niet?

Ten eerste, omdat het geloof een bijzondere gave Gods is. De mens zal uit eigener beweging nooit in Christus geloven. Het wonder van vrije genade komt niet tot stand door de reagerende mens op het gebod Gods. In de prediking van de huidige opwekkingsbewegingen wordt de mens geacht in staat te zijn om te reageren op hetgeen God vraagt. God heeft de eerste stap gezet, en nu moet de mens ook een stap in de goede richting doen. God doet wat en de mens doet wat. Zo verklaar ik het niet, nee, zo wordt het letterlijk gezegd: “God roept en dan moet de mens reageren!” Dit soort meewerkende genade verslaat zijn duizenden in onze dagen, met name op de jongerenavonden. Het is vrucht’loos waar men zich mee vlijt, want het is alles ijdelheid. Men kan net zo goed op een kerkhof de doden een pepermuntje aanbieden, maar er is geen sterveling die zijn hand vanonder de grafstenen uitsteekt. Goed, als men dan willens en wetens bedrogen wil worden, dan moet men dat mij op de dag der dagen niet verwijten. Deze gelijkenis is namelijk niet voor tweeërlei uitleg vatbaar, maar legt beslag

op elke hoorder des Woords. Wat ik u bidden mag, geliefden: verhardt uw hart niet en laat u zaligen. Hoort en verstaat!

Ten tweede, omdat het zaad des Evangelies alleen ontkiemt in Christus door het geloof in een weltoebereide aarde. Het is dus van levensbelang of het Woord in een weltoebereide aarde gezaaid wordt. Daar heeft elke prediker op toe te zien krachtens het Goddelijke bevel: *“Braakt ulieder een braakland en zaai niet onder de doornen”, Jer. 4:3.* Een van God geroepen en gezonden zaaier zal dus eerst het land bewerken alvorens het zaad in de akker te zaaien. Wil een land vruchtbaar zijn, zal het eerst omgeploegd moeten worden tot een weltoebereide aarde. Zo is het ook geestelijk. Het Evangelie zal geen kracht doen als de ploegschaar der Wet zijn werk niet heeft gedaan en de vroege spade des regens de ziel niet heeft bevochtigd. De rechte prediking bestaat uit Wet en Evangelie, uit de bediening des doods en des levens. Als het zaad op een ongeploegde akker gezaaid wordt, zal de zon het zaad verdrogen, omdat het geen wortel kan schieten vanwege de harde aardkorst. Als het Evangelie gepreekt wordt zonder het plaatsmakende werk der Wet, dan pikken de vogelen des hemels (de duivel) het zaad weg en de akker der ziel blijft dan zonder vrucht.

Ik heb wel predikers beluisterd die met het schuim op de mond de mensen het geloof inhamerde, maar hun prediking had slechts de uitwerking zoals die in de punten 1, 2 en 3 beschreven staan. Zij willen populair zijn en alleen het Evangelie preken. Het zijn echter zaadverkwisters van de eerste orde, want ze zaaien alleen langs de weg en op steenachtige plaatsen. Ze weigeren om met de ploegschaar der Wet de akker toe te bereiden, want dat levert geen naam op. Ze willen vrucht op de plank en spannen de maaikar achter de zaaikar, maar die methode baart kerken vol tijd- en schijngeelovigen. Christus waarschuwt als Machthebbende tegen dit soort verderfelijke ketterij: *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Indien het tarwegraan in de aarde niet valt, en sterft, zo blijft hetzelve alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort”, Joh, 12:24.*

De huidige prediking is er dus ook debet aan dat mensen het Woord wel horen, maar niet verstaan, niet alleen omdat zij het niet kunnen verstaan, maar ook omdat de volle raad Gods niet verkondigd wordt en dan is de Heilige Geest de grote Afwezige. En ook onder de rechte prediking van het

Woord worden harten dikwijls wel veranderd, maar niet vernieuwd. Men hoort wel, maar men verstaat het niet, men herkaut het niet. Dezulken blijven in het objectieve Woord steken, maar het gaat niet naar binnen, omdat hun hart niet is toebereid. Ze slikken het Woord zonder het te herkauwen, zoals de onreine dieren hun voedsel vreten zonder herkauwen. Onreine dieren kauwen wel, maar herkauwen hun voedsel niet, terwijl de reine dieren des velds dat wel doen. Een kind van God kunt u aan twee dingen herkennen. Hij herkaut het gepredikte Woord en stempelt zijn pad, gelijk de reine dieren des velds. De reine dieren herkauwen hun voedsel, verdelen de klauw en stempelen hun pad. Een koe en een geit doen beiden, namelijk herkauwen en de klauw verdelen. Een kind van God herkaut het Woord en verdeelt de klauw. Herkauwen ziet op de oefeningen des geloofs en het pad stempelen ziet op de geloofswandel. Je hebt onreine dieren die wel de klauw verdelen, maar niet herkauwen. Varkens en roofvogels verdelen de klauw wel, maar ze herkauwen niet en zijn dus onreine dieren. Dat is het beeld van mensen die zich wel vroom en behoudend voordoen en uiterlijk gezien keurig en netjes leven, maar het zijn witgepleisterde graven gelijk, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen zijn zij vol doodsbeenderen en alle onreinigheid (Matth. 23:17). Dat is ons aller beeld van nature, maar wie voelt het, wie erkent het, wie is er door verwond ten dode, wie valt God ermee te voet op genade of ongenade?

De Heere zal de Zijnen voeren met smeking en geweent, hen de zonde ordentelijk voor ogen stellen, zodat Zijn heiligheid hen doet vergaan en zij met Jesaja uitroepen: *“Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man ben van onreine lippen”*, enz.

Ja, die man was de heiligheid Gods geopenbaard, de Wet was ingekomen en dat deed hem vergaan, zodat hij stierf aan de Wet, stierf aan Adam 1 en dat is de enige weg om Gode te leven in de tweede Adam. Degenen die het Woord horen en niet verstaan, zijn degenen die bij de weg bezaaid worden. Ze herkauwen niet en stempelen ook hun pad niet. Het zijn wederstrevige paarden die toomloos over de brede weg des verderfs rennen. Zulke paarden grazen weleens in de rechter berm van de brede weg, maar ze komen nooit tot de kennis der waarheid. Als een ongebreideld paard, hetwelk geen verstand heeft, jagen zij de wereld na

met haar begeerlijkheden, waarbij de ruiter, de satan, hen diepe sporen geeft. Dezulken dienen Christus en de belial en daar zijn de huidige refokerken van vergeven, op en onder de kansel. Dezulken laten de oude mens onder de wet met het nieuwe schepsel onder de genade participeren en werpen de dienstmaagd en haar zoon niet uit. Ze plakken het werkverbond aan het genadeverbond en noemen zichzelf een christen.

Dan zijn er ook nog de rijtuigen van het werkdadig christendom. Hun paarden trekken wagens vol vleselijk vertrouwen en ingebeeld geloof onder de dekmantel van het Evangelie voort over de brede weg des verderfs. *“Dezen vermelden van wagens, en die van paarden; maar wij zullen vermelden van den Naam des HEEREN, onzes Gods!” Ps. 20:8.*

2. De tweede belijder betreft een tijdgelovige. Ook hij hoort het Woord, maar neemt het terstond met blijdschap aan. Hij heeft het oordeel wel zien liggen, maar hij heeft er nooit IN gelegen. Dezulken worden VAN het oordeel verlost, maar Gods volk wordt IN het oordeel verlost. Tijdgelovigen hebben weinig of geen wettische benauwdheden gehad; ze zijn met zeven mijlslaarzen over het stuk der ellende heen gestapt, en hebben zich vol vertrouwen aan Jezus overgegeven, echter zonder de schenking, zonder de toepassing uit 's Heeren mond.

God heeft dezulken namelijk nooit vrijgesproken van schuld en straf in de hel van hun bestaan. Vanwege de gevolgen der zonden zijn ze tot Jezus gevluht en hebben Hem aangenomen, echter zonder dat Hij hen ooit heeft overgenomen. Zulke belijders zijn doorgaans boordevol goede werken, maar van het enige goede volbrachte werk van Christus weten zij niets te vertellen vanuit de toepassing des harten. Het zijn de EO- en de jijdaar-belijders in onze dagen die van ontdekking en ontgronding niet weten willen. Ze willen wel oogsten, maar de ploegschaar der Wet wijzen zij van de hand als een verachtelijk en voorwaardelijk stuk gereedschap. Aan de oproep tot geloof hebben zij gehoor gegeven en ze beginnen direct hun naasten te evangeliseren. Ze 'broederen' en 'zusteren' er lustig op los om hun naaste van de gevolgen van het oordeel te bevrijden en met zevenmijlslaarzen over de zondeval heen te doen stappen, zoals zij dat zelf ook gedaan hebben. De tijdgelovigen hebben zich leraars vergaderd naar hun eigen begeerlijkheden, die wel evangelie preken, maar een evangelie naar de mens, zonder kruis, zonder ergernis. Een evangelie zonder kruis is

echter een 'Christus' zonder bloed, maar zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving (Hebr. 9:22).

In het stenen hart van een tijdgelovige kan het zaad van het Woord geen wortel schieten van betekenis. Een tijdgeloof is een geloof zonder diepgang, zonder afsnijding, zonder inplanting, zonder wetsdood, zonder vergeving der zonden, zonder kruis en zonder Vaderhuis. Tijdgelovigen ontvangen het Woord met blijdschap, schrijden ten avondmaal, laten hun lampen schijnen, maar missen de Geest van Christus, missen de verzegeling des Geestes, missen de olie des Geestes in hun vaten, missen het inwendig getuigenis des Geestes, enz. Ze kunnen met het Woord werken, tal van beloften zich toe-eigenen, Christus op hun lippen nemen, maar van het recht Gods en de Geest der uitbranding is een tijdgelovige ontbloot en hij is er ook een vijand van.

Sommige tijdgelovigen spreken wel de taal van een kind Gods, maar zijn ontbloot van de Schriftuurlijke bevinding. Zij hebben wel de naam dat zij leven, maar in werkelijkheid zijn zij geestelijk dood. Voor de tijdgelovigen is de Christus der Schriften, Die vanachter het recht Gods geopenbaard wordt, een Steen des aanstoots en een Rots der ergernis. Een tijdgelovige gelooft alleen in een God van liefde, maar niet in een God van recht, niet in genade door recht, niet in een God Die een afgesneden zaak doet op aarde. Nee, dan haakt een tijdgelovige af, want hij heeft geen wortel in zichzelf, maar is voor een tijd; en als verdrukking of vervolging komt om des Woords wil, zo wordt hij terstond geërgerd (Matth. 13:21). Een tijdgelovige is een arminiaan, een pelagiaan en een antinomiaan. Hij heeft voor Christus gekozen, maar Christus niet voor hem. Een tijdgelovige loochent de absoluutheid van de val en hij leeft ook in de zonden, is niet der Wet gedood, niet met Christus gestorven, niet der zonden gedood, maar gelooft in een ingebeelde roomse afsterving van de oude mens, zoals alle refo-voorgangers dat preken en hun hoorders met die valse leer drogeren, totdat dezulken met de rijke man hun ogen opslaan in de eeuwige pijn.

Een tijdgelovige loochent niet zelden de Goddelijke uitverkiezing en van de Goddelijke verwerping wil hij zelfs niets weten. De soevereiniteit van God in het zaligen van zondaren wordt door dezulken gerelativeerd en afhankelijk gemaakt van de menselijke wil. Niet de verkiezende God is de

Oorsprong der zaligheid bij een tijdgelovige, en daarom kennen zij Christus niet als Oorzaak der zaligheid, nee, het is de besluitende mens. De autonome oude mens besluit om te geloven, of niet te geloven, te bidden of niet te bidden, te danken of niet te danken, de Wet te doen of die te laten liggen, enz. Het is alles voor een tijd en dat kan zelfs een heel mensenleven beslaan. Alles wat een tijdgelovige aan godsdienst doet is oude-mens-werk, geen zaligmakend werk. Dat kan heel ver gaan. Ismael kon heel veel vertellen: "In de woestijn was ik uitgeteerd, maar Hij zag op mij neder", maar het geschiedde door een engel en niet door de Engel des verbonds, dus niet zaligmakend. We zien het bij de dwaze maagden. Uitwendig zie je bijna geen verschil tussen de wijze en de dwaze maagden. De wijze maagden waren wijs, omdat Christus hun Wijsheid van God was. De dwaze maagden waren dwaas, omdat zij wijs in zichzelf waren en niet in God. De wijze maagden waren inwendig vernieuwd en verlicht door de inwoning van de Heilige Geest, terwijl de dwaze maagden alleen verlicht waren door de gemene werking des Geestes. Een tijdgelovige heeft geen wortel in zichzelf. Job getuigt dat de wortel der zaak in hem gevonden wordt. Als een boom niet goed geworteld is, blijft hij in een storm niet overeind. Dan knakt zijn stam en al zijn schoonheid gaat verloren, men kent en vindt zijn standplaats zelfs niet meer.

Al Gods ware kinderen hebben de wortel der zaak in zichzelf, omdat zij ingeënt zijn in de Wortel Davids, de ware Wijnstok, de blinkende Morgenster. Een tijdgelovige heeft geen kennis aan de bediening des doods, is dus ook nooit aan de Wet gestorven. Hij heeft het Woord gehoord en terstond aangenomen, zonder dat zijn bestaan doorploegd is met de ploegschaar der Wet. Het zaad van het Evangelie vindt bij een tijdgelovige geen vaste voedingsbodem. Er is bij hem nooit plaatsgemaakt voor het Lam Gods bij God vandaan. Een tijdgelovige is nooit door de enge poort gegaan, maar over de muur geklommen. Hij heeft Christus wel op de lippen, maar niet in het hart. Een tijdgelovige zegt Christus wel te kennen, maar is van Hem niet gekend. Christus is hem nooit geopenbaard en heeft nooit tot zijn ziel van vrede gesproken in de hel van zijn bestaan. Als je dezulken vraagt hoe Christus in hun ziel is geopenbaard, staat de wagen stil. Ze zeggen te geloven, maar ze hebben nog nooit hun rechtvaardige vonnis aanvaard. Ze hebben wel enige ontdekking, maar zijn nooit

ontbloot geworden tot de fundamenten toe, nooit gans melaats geweest van de hoofdschedel tot de voetzool toe. Ze hebben nog nooit het vonnis der Wet geloofd, nooit hun val ingeleefd, nooit hun vonnis aanvaard en maken God tot een leugenaar. Hun geestelijke schijnzwangerschap staat tot waarschuwing in het Woord beschreven: *“Gij zijt vermoeid door uw grote reis, maar gij zegt niet: Het is buiten hoop; gij hebt het leven uwer hand gevonden, daarom wordt gij niet ziek”, Jes. 57:10.*

Een tijdgelovige heeft wel blijdschap, maar geen gebroken hart. Hij weet niet van het eeuwige wonder dat God in Christus naar een dode hond omziet. Een tijdgelovige gelooft voor een tijd, niet voor altijd. Zijn geloof gaat bij het sterven niet over in aanschouwen, omdat zijn levenshuis op zandgrond gebouwd is. Zijn huis ziet er wel goed uit, maar het heeft geen deugdelijk fundament. Als de waterstromen komen van Gods verbolgenheid zal dat huis met man en muis vergaan, want het is niet op de Steenrots Christus gebouwd. Een tijdgelovige heeft wel een gedaante van godzaligheid, maar de kracht ervan geloochend. Hij leeft naar het vlees en niet naar de Geest. Hij maakt zelf de toepassing van het Woord op grond van enige aandoeningen en beroept zich doorgaans op klinkende oudvaders om zijn geloof te stijven.

Een kind van God door de liefde van Christus gedreven, beroept zich alleen op het Woord en het inwendig getuigenis des Geestes. *“Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn”, Rom. 8:16.* Een tijdgelovige houdt zijn natuurlijke liefde voor de liefde uit God, maar hij is ten enenmale ontbloot van de liefde van Christus en als gevolg daarvan is zijn blijdschap geheel wettisch. *“Al degenen, die een schoon gelaat willen tonen naar het vlees, die noodzaken u besneden te worden, alleenlijk opdat zij vanwege het kruis van Christus niet zouden vervolgd worden”, Gal. 6:12.*

3. De derde belijder betreft een verworpene, namelijk een die volhardt in zijn ongeloof, zoals Kaïn er een was. Hij hoort het Woord, maar aan de kennis van Gods wegen heeft hij geen lust. Hij heeft wel een wortel, maar een kwaadaardige wortel, namelijk die van de geldgierigheid (een wortel van alle kwaad). Dezulken leven doorgaans als de rijke man, die wel aan godsdienst deed, maar in de wereld zijn vermaak had. Gods ware kinderen daarentegen doen niet aan godsdienst, nee, zij zijn gesteld in Góds dienst

en worden gediend door Hem Die niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven tot een Rantsoen voor velen.

De voedingsbodem van het hart van een ongelovige is een verstikkend moeras, waar de doornen en de distelen welig tieren. *“Maar die doornen en distelen draagt, die is verwerpelijk, en nabij de vervloeking, welke einde is tot verbranding”, Hebr. 6:8.* Uit de gelijkenis van het zaad blijkt duidelijk dat Christus alle nadruk legt op de voedingsbodem van het hart. Belijders met een historisch-, tijd- en/of wondergeloof hebben geen inwendige weltoebereide voedingsbodem. Dat is met Gods ware volk zo gans anders. Alvorens zij wedergeboren worden tot een levende hoop in Christus, worden zij ontdekt aan de grootheid van hun kwaad en staat, ontbloot en ontgrond van alle eigengerechtigheid die uit de Wet is, en zo komen zij als verdoemelijke adamiëten naakt voor God te staan, met een hart als een beestenstal. Ja, daarin wil Christus geboren worden, in de beestenstal van ons hart. Degene die in de doornen bezaaid is, leeft in de herberg der wereld alle dagen vrolijk en prachtig. Hij bekommert zich niet om de eeuwige belangen van zijn ziel, nee, hij bekommert zich om de dingen der wereld en heeft in de weelde zijn vermaak. Dat hoeft niet perse op een wereldse manier, nee, dat kan ook op een zeer godsdienstige wijze. Het zijn dikwijls zeer meelevende kerkmensen, actief op alle kerkfronten, niet zelden met een ambt bekleed, maar ze zijn niet vruchtbaar, omdat ze vruchtbaar zijn in eigen oog. Ze hebben wel een doe-wet, maar geen kennis aan een verdoe-wet. Ze zijn het en ze weten het, ze kunnen het, ze doen het, maar aan hun vruchten zult ge hen kennen. *“Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen?”*

Gods ware kinderen zijn uit het groene Hout gesneden en getuigen van Christus en Dien gekruisigd, zonder aanzien des persoons. Ze getuigen van de Waarheid, al is die ook scherper dan enig tweesnijdend zwaard. Zij getuigen ook van de eeuwige liefde van Christus op grond van Gods Woord en vanuit de praktijk des geloofs. Ze verafschuwen de vrije wilsbeschikking van de eigenwillige godsdienst en getuigen er dwars tegenin, wat mensen er ook van zeggen of denken. Dat raakt hen niet en het deert hen niet, want zij zijn gestorven en hun leven is in Christus verborgen in God (Kol. 3:3). Johannes de Doper sprak als een os: radicaal, grof, scherp, godsdienstverbrandend en vleesverterend, doch zó was hij

de wegbereider van Christus. De profeet Jona preekte hel en verdoemenis op Gods bevel, en de vrucht van zijn prediking openbaarde zich in de grootste opwekking aller tijden. De profeet Amos preekte: "Gij koeien van Basan...", maar het integere christendom van onze dagen zou zich aan zo'n van God geroepen veeboer doodergeren. Paulus haalt scherp uit naar de betoverde Galatiërs en verwijt hen uitzinnigheid en vleselijke vroomheid. En als we bedenken dat we veel verder weg zijn dan de Galatiërs van weleer, dan kan het oordeel niet anders dan vastbesloten zijn. Het gros belijders en predikers daarentegen doet zich wel lief en vroom voor, maar als het gaat over **de waarheid in oprechtheid** zijn de meesten van hen zo stekelig als een doornheg en zo glad als boter. De ploegschaar der Wet heeft men veranderd in een werkheilige ladder ten hemel, en het Evangelie van vrije genade gebruikt men als een dekmantel om de vrije wilsbeschikking veilig te stellen. Het is het verkeerd geslacht waarvoor de apostel Petrus de pinksterlingen ernstig waarschuwt. *"Wordt behouden van dit verkeerd geslacht..."* Hunlieder eeuwige bestemming is rampzalig: *"En de hoogten van Aven, Israëls zonde, zullen verdelgd worden; doornen en distelen zullen op hunlieder altaren opkomen; en zij zullen zeggen tot de bergen: Bedekt ons! en tot de heuvelen: Valt op ons!" Hos. 10:8.*

4. De laatste belijder is de eerste, want het betreft een kind van God die behoort tot het kleine kuddeke van Vaders welbehagen. *"Alzo zullen de laatsten de eersten zijn, en de eersten de laatsten; want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren"*, Matth. 20:16.

Een kind van God heeft een weltoebereide aarde, waarin het zaad gevallen is, gestorven is, en bestendige vrucht voortbrengt. Hij hoort niet alleen, maar hij verstaat het Woord, namelijk door het geloof dat door de liefde is werkende. Christus is hem geopenbaard door Woord en Geest, namelijk IN zijn oordeel. Christus openbaarde Zich aan de moordenaar aan het kruis in het oordeel. Ja, dan komt het leven in onverderfelijkheid aan het licht. We lezen van Jakob dat God hem in Christus geopenbaard is. *"En hij [Jakob] bouwde aldaar een altaar, en noemde die plaats El Beth-el; want God was hem aldaar geopenbaard geweest, als hij voor zijns broeders aangezicht vlood"*, Gen. 35:7. U ziet, alweer: **in** het oordeel. We zien het bij al de bijbelheiligen en zo gaat het nog! Er zijn echter talloze godgeleerden

uit het verleden, maar ook in onze dagen, die alleen van een objectieve openbaring van Christus spreken, namelijk zoals God Zich in het Woord heeft geopenbaard. Van geloofservaring als gevolg van de openbaring van Christus, willen zij niet weten en wijzen dat als 'subjectieve mystiek' van de hand. De zulken maken echter een fatale vergissing, want het objectieve Woord heeft geen kracht in zichzelf, hoe onfeilbaar waar en geldig het Woord op zichzelf ook is. Gods Woord is levend en krachtig door de Heilige Geest en dat wordt ook zo ervaren door het geloof. Geloof zonder ervaring is een dood- en schijn geloof. De geloofservaring is niet de grond der zaligheid, nee, maar dat is ook het geloof niet. Christus en Zijn volbrachte Middelaarswerk is de enige Grond der zaligheid, maar de vraag: "Hoe ben je aan Hem gekomen?" kan bij het gros belijders in onze dagen niet lijden. Ze hebben Hem, maar of Hij hen heeft, is bij velen de vraag niet eens. Christus openbaart Zich evenwel door Woord en Geest. Hij SPREEKT door Woord en Geest en schrijft de belofte ten leven in de harten der Zijnen. Gods volk kan uit de Schrift aanwijzen wat God in Christus tot hen gesproken heeft tot vergeving der zonden. Niet alleen tot rechtvaardigmaking, maar ook tot onderhouding! De openbaring van Christus geschiedt altijd IN het oordeel en zo is Hij ons tot eeuwig Voordeel. Christus openbaart Zich levendmakend, rechtvaardigmakend en heiligmakend in het leven der Zijnen, ook na ontvangen genade. Wat Christus door Zijn Geest ineens en voor altijd toepast tot rechtvaardigmaking, bevestigt Hij keer op keer in het leven der heiligmaking. God werkt nimmer door buitenbijbelse openbaringen; altijd door Woord en Geest. "Die oren heeft die hore, wat het Woord....?, nee, wat de Geest tot de Gemeente zegt", namelijk vanuit het geschreven Woord. Velen horen het Woord, ook Gods volk, want het geloof is door het gehoor van het Woord Gods, maar het komt aan op het verstaan, namelijk op het geloof. Dus toch het geloof in het objectieve Woord? Ja, maar dan met kracht door de Heilige Geest, want het Woord is Christus en Christus is Gods. Paulus zegt: *"Waartoe ik ook arbeide, strijdende naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht"*, Kol. 1:29.

U ziet, het geloof is dus één en al ervaring, klemmt zich vast aan Christus, aan het Woord, door de onwederstandelijke werking van Gods Geest. Het Woord is dus krachtig, echter niet door het geloof, maar door de Heilige

Geest, tot geloof uit geloof. Paulus bidt dat de Gemeente het geloof mag ontvangen met kracht: *“Waarom wij ook altijd bidden voor u, dat onze God u waardig achte der roeping, en vervulle al het welbehagen Zijner goedigheid, en het werk des geloofs met kracht”, 2 Thess. 1:11.* Dat ziet niet op goede werken, maar op het geloof dat haar kracht ontleent aan Gods Geest, naar de werking der sterkte Zijner macht (Ef. 1:19). En in 1 Thessalonica 1:5 getuigt de Heilige Geest bij monde van Paulus: *“Want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in den Heiligen Geest, en in vele verzekerdheid...”* De Psalmist getuigt er ook van in Psalm 138:3: *“Ten dage, als ik riep, zo hebt Gij mij verhoord; Gij hebt mij versterkt met kracht in mijn ziel.”*

In onze dagen wemelt het van de objectivisten die het geloof van haar kracht en gevoel beroven. Dezulken missen de Geest van Christus, maar die de Geest van Christus niet heeft, komt Hem niet toe. Het ware geloof rust niet op gevoel, noch komt eruit voort, maar gaat er wel mee gepaard, namelijk als vruchtgevolg, dus niet als oorzaak. Het ware geloof gelooft echter ook tegen alle tegenstrijdige gevoelens in, omdat het geloof zich hecht aan de Voleinder des geloofs Die niet liegen kan, Die gisteren en heden Dezelfde is, Die nooit herroepen zal hetgeen Hij ooit in de ziel gesproken heeft. Daarvan kunnen de ware gelovigen verslag afleggen, namelijk van het spreken Gods in hun leven. Dat kunnen de huichelaars niet. Gods Geest spreekt alleen in de gewetens van de huichelaar, echter niet zaligmakend in de ziel.

De naambelijder kan alleen spreken van voorkomende waarheden, echter niet van indalende beloften ten leven. Gods volk kent beiden, namelijk voorkomende, achtereenvolgende en indalende waarheden. Als de Heilige Geest in de ziel indaalt met het Woord der belofte, dan kunnen we niet meer ongelovig zijn, dan is het niet meer mogelijk om niet in Hem te geloven. God in Christus doet geen half werk. Hij spreekt de ziel zalig en geeft het geloof erbij. Hij redt de ziel in het oordeel en schenkt de ziel alle weldaden in Christus erbij.

Als de Heere overkomt, brengt Hij alles mee: geloof, hoop en de liefde, ja, Hij brengt Zichzelf mee door Woord en Geest en dat is Alles, amen. Elke uitverkorene wordt, voordat hij wedergeboren wordt, bewerkt door de Heilige Geest, middels de bediening van Wet en Evangelie. Zijn hart wordt

geploegd, ontdekt, overtuigd van zonde, van gerechtigheid en van oordeel, zodat hij zijn oordeel gewaar wordt, de grootheid van zijn schuld gevoeld, weleens enige hoop krijgt in het Evangelie, omdat hij niet alleen benauwdheid, maar ook droefenis vindt. Hij gaat evenwel gebukt onder zijn ellende, en zoekt een weg ter ontkoming, maar met al zijn werkzaamheden, bidden, kerkgaan en bijbellezen, ziet hij niets dan de dood voor ogen, daar alle hoop hem gans ontvalt en niemand zorgt voor zijn onsterfelijke ziel. Als dit ‘mystiek’ heet, dan is dat gezegende mystiek! Wee degenen die hun zaligheid zoeken en toe-eigenen ZONDER persoonlijke toepassing door Gods Geest gewerkt.

Niets ligt in onze dagen zo onder het spervuur van de satan dan het zaligmakende werk van de Heilige Geest in de toepassing des harten. De vijandschap komt niet van buitenaf, maar van binnenuit, zowel uit links gereformeerde als uit rechts bevindelijke kringen.

Een waar gelovige vindt zijn fundament en kracht evenwel in het objectieve Woord, namelijk in Christus, en steunt niet op zijn bevinding. Maar waardoor vindt hij Zijn troost en kracht in het Woord? Omdat de Heilige Geest in zijn hart getuigt dat het Woord Christus is en Christus in de ziel openbaart tot Wijsheid, Rechtvaardigheid, Heiligmaking en volkomen Verlossing (1 Kor. 1:30).

Als Gods volk waarlijk bidt, bidt de Geest in hen met onuitsprekelijke zuchtingen. En zij gelooft het Woord door het inwendig getuigenis des Geestes. *“Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, namelijk Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de waarheid is”, 1 Joh. 5:6.*

Het ware geloof is nooit zonder ervaring, want die in den Zoon van God gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf (1 Joh. 5:10). En van het getuigenis des Geestes schrijft Paulus in Romeinen 9:1: *“Ik zeg de waarheid in Christus, ik lieg niet (mijn geweten mij mede getuigenis gevende door den Heiligen Geest).”*

De geloofskennis in Christus en in Zijn Woord geschiedt door de openbaring des Geestes. *“Maar gelijk geschreven is: Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben. Doch God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle*

dingen, ook de diepten Gods. Want wie van de mensen weet, hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen, die in hem is? Alzo weet ook niemand, hetgeen Gods is, dan de Geest Gods”, 1 Kor. 2:9-11.

Niemand zal ooit in Christus geloven, tenzij Christus hem geopenbaard is door de Heilige Geest. *“Alle dingen zijn Mij overgegeven van Mijn Vader; en niemand kent den Zoon dan de Vader, noch iemand kent den Vader dan de Zoon, en dien het de Zoon wil openbaren”, Matth. 11:27.*

Ja, het leven in Christus komt openbaar door openbaring, in een weltoebereide aarde. Net als vóór de schepping toen Gods Geest op de wateren zweefde, zo zweeft de Geest Gods ook vóór onze herschepping op ons, om ons te ontdekken aan de gruwelijkheid van onze val en te ontbloten van onszelf, alvorens wij de levendmakende stem des Zoons Gods horen in de duisternis van ons dode adamsbestaan: *“Daar zij licht!”* Dan zijn wij door het geloof met God verzoend. Dat leven uit de gerechtigheid van Christus, baart Gode vrucht. *“Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus”, Rom. 5:1.*

Hoofdstuk 3

HET VERZEGELDE BOEK

In deze meditatie hopen wij, als de Heere het geeft, u een ogenblik te bepalen bij het met zeven zegelen verzegelde Boek, dat de apostel Johannes op het eiland Patmos in een visioen te aanschouwen krijgt, waarbij hij een blik ontvangt achter het gordijn van de tijd in de heerlijkheid Gods. Daar ziet hij het Lam Gods, staande als geslacht in de troon, met de vier dieren als symbolische gestalten, die de ganse schepping vertegenwoordigen welke niet verloren zal gaan. Daaromheen staan de vierentwintig ouderlingen die de ganse Kerk vertegenwoordigen van de oude en de nieuwe dag. Hier zijn dus voor de troon, schepping en herschepping, verbonden in heilige harmonie, waar alles zingt tot ere van God Drie-enig! Twee hoofdgedachten, waar wij uw aandacht bij willen bepalen:

- 1. Het Boek dat verzegeld ligt in de rechterhand van de Eeuwige.**
- 2. Het Boek door Christus uit dien hand genomen, om het te openen en zijn zeven zegelen te verbreken.**

Geliefden, om nu eens iets van de Waarheid van Gods Woord te kunnen verstaan, voor eigen hart en leven, moeten we eerst door Christus levend gemaakt en rechtvaardig verklaard zijn, daar we van nature dood zijn in de zonden en de misdaden, en niet verstaan de dingen die des Geestes Gods zijn. Die zijn ons van nature een dwaasheid en een ergernis, omdat zij geestelijk onderscheiden worden. Om levend gemaakt te worden met Christus zullen we eerst moeten inleven dat we dood zijn in de zonden en misdaden, onder de toorn Gods leven en met heel de wereld voor God verdoemelijk zijn. De levensvraag van een recht ontdekte ziel zal dan zijn: *“Mijn ziele doorziet gij uw lot? Hoe zult gij rechtvaardig verschijnen voor God?”* Om nu rechtvaardig voor God gemaakt en verklaard te worden

moeten wij worden die wij in Adam geworden zijn, namelijk goddeloos en verdoemelijk voor God. Om een bidder gemaakt te worden, moet u weten wat een vloeker is. En om een vriend van God genaamd te worden, moet je een vijand inleven. Om vrije genade te verheerlijken gaat de Heere met Zijn volk de diepten in. In de diepten groeien de mirten, daar vinden ze de Parel van grote waarde, in die diepten der zee. Daar leren zij de Christus kennen in de trappen van Zijn vernedering, Zijn lijden en sterven. Om Hem dan ook door de Geest van Pinksteren te leren kennen, in de trappen van Zijn verhoging, Zijn opstanding, Zijn hemelvaart en Zijn zitten aan de rechterhand des Vaders. Dat is geen proces van standen, maar een inleiding in de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen om te weten wat zij in Christus hebben. Dat volk dat met Christus gestorven is, leeft door het geloof des Zoons van God. Dan kan dat volk de vrijheid ervaren, al zitten ze ook in de gevangenis, of verbannen op een eiland zoals Johannes op Patmos. Dat volk weet van verzoening, dat weet van een thuiskomst in het Vaderhart en Vaderhuis. Zij zijn vreemdeling op deze aarde. Het wondere leven des geloofs is niet: "Ik heb het, ik weet het, ik ben het", NEE! Het geloof zegt: "Ik ben niet, ik weet niet, ik kan niet, ik wil niet en ik hoef het nooit meer te zijn, want Christus is Het, Die gestorven is, Die ook voor ons bidt! Wie kan ons scheiden van de liefde van Christus? Hetgeen Christus is door het geloof, dat is wat boven is door aanschouwen, namelijk God Alles en in allen. Daar klinkt het uit de mond des Zoons: *"Zie Ik, en de kinderen die Gij Mij gegeven hebt, zij zijn de Uwe."* Dat zijn de gezaligden, klein en groot. Straks zal er alleen maar een triomferende Kerk zijn, waar God is Alles en in allen. Nu nog in twee bedelingen, hierboven de triomferende Kerk, hier beneden de strijdende Kerk. En nu mag die strijdende Kerk wel eens gemeenschap hebben met de triomferende Kerk, namelijk in haar Hoofd. Dat volk heeft haar wandel weleens in de hemel door het geloof en een vrije toegang tot God. *"Dan zingen zij in God verblijd, aan Hem gewijd, van 's HEEREN wegen. Want groot is 's HEEREN heerlijkheid, Zijn majesteit, ten top gestegen."* Dan verlangt de strijdende Kerk bij tijd en ogenblikken om Hem te zien van Aangezicht tot aangezicht. Dan zal die blijdschap onbepaald, door het Licht dat van Zijn aangezicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen!

De apostel Johannes had zo'n geopende hemeldeur gekregen, hij leefde

onder de regenboog van Gods genadeverbond. Daar leeft een volk onder Gods hoede, omdat die troon van Gods rechtvaardigheid en heiligheid, omgeven is door die boog des Verbonds. En dat volk mag weten dat de leidsels van het wereldbestuur liggen in de handen van Hem, Die alle macht heeft in de hemel en op de aarde.

Het gezicht dat Johannes ontving aangaande de toekomstige dingen, geschiedde door een visionaire openbaring. En die openbaring was weliswaar een bijzondere, maar de wedergeboorte geschiedt nooit zonder de zaligmakende openbaring van Christus. Alle geloof buiten de zaligmakende openbaring van de Heere Jezus is van menselijke makelij, gefabriceerd in de fabriek van eigenwillige godsdienst. Het geloof hoeft niet groot en sterk te zijn, want ook de zwakgelovigen hebben hetzelfde aandeel in Christus als de sterkgelovigen.

Wijlen ds. Joh. van der Poel heeft eens gezegd: "Eén gram genade is oneindig meer waard dan duizend pond godsdienst." En dat is maar al te waar, want die fabriek van eigenwillige godsdienst heeft door alle eeuwen heen allerlei geloof geproduceerd waar geen wezen Gods in is. Dat is een geloof waarmee de godsdienstige mens zichzelf weet op te bouwen en te verlossen, al naar gelang zijn toestand is. Dat zijn mensen, die er alles aan doen om maar niet ongelovig te zijn, want anders geldt de straf op de zonden ook hen, en dat past hen niet, en van nature past geen mens dat. Daarom zijn er allerlei ketterse dwalingen verzonnen om God uit handen te blijven, want iedere open consciëntie getuigt, dat de mens zich een keer moet verantwoorden voor een heilig en rechtvaardig Wezen! Vandaar dat Darwin de evolutietheorie heeft ontwikkeld, met de gedachte: "Als de aarde en de mens nu niet geschapen zijn, dan heb ik geen ziel te verliezen en dan hoef ik me ook niet voor God te verantwoorden!"

En ach, dat ketterse beginsel leeft in ons aller hart van nature. Het is een eeuwig wonder als een mens het van God verliezen mag aan deze zijde van het graf. Er is een volk op aarde dat er achter gebracht is dat ze met een historisch- wonder- en tijdgeloof geen gram genadegewicht in de goddelijke weegschaal kunnen leggen. Dat is dat volk dat van zichzelf geen geloof heeft om God te behagen, maar stijl en diep afhankelijk gemaakt is van de bediening des Geestes. De Heilige Geest is de Werkmeester van het ware geloof dat door de liefde is werkende. Alle andere soorten van geloof

zijn producten uit de fabriek van eigenwillige godsdienst. Daar rollen de etiketten van de lopende band, waarop gedrukt staat: "De toe-eigening van het heil" Met daar bij nog een gebruiksaanwijzing waarop vermeld staat: "Zelf opplakken!" Waar echter sprake is van de toe-eigening des heils, daar gaat noodzakelijkerwijs de toe-eigening van het dood- en doemvonnissen aan vooraf. En als in een weg van recht een verlorene ziel van het heil in Christus gaat getuigen, wordt dat niet verdragen.

Dat is altijd al zo geweest. Het leven uit God moet de kuil in. Dat zien we bij Jozef, die, toen hij dierbare beloften Gods aan zijn broers vertelde, in de kuil geworpen werd. Ja, het leven moet altijd weer de dood in, opdat het leven Christi in onverderfelijkheid aan het licht komt. De dood van Christus maakt alle bitter zoet. Zijn lijden is dierbaar voor het geloofsoog en als we Zijn eigendom zijn, zullen we ook Zijn voetstappen drukken. Ook Johannes moet Zijn voetstappen drukken, de voetstappen Christi, om door lijden geheiligd te worden, om het getuigenis van Jezus! Maar hij is ook op Patmos om een middel te zijn tot eeuwig nut voor de Kerk van alle tijden en plaatsen. Johannes is een verbanning, een verschoppeling in de ogen der braven. Maar wat men voor dat volk ten kwade bedacht heeft, heeft de Heere voor Zijn volk ten goede bedacht. Johannes kreeg een geopende deur in de hemel. Dat is het beste wat een mens aan deze zijde van het graf te beurt kan vallen. Daar begint het niet mee, nee, want voor die poort des hemels opengaat, is die deur gesloten. Een dichte deur dus. Weten wij ervan, geliefden? Weten we ervan dat de hemel van koper is door eigen schuld? Of hebben wij nooit voor die gesloten deur van eigen schuld gestaan? Ik moet het anders vragen: Kunnen wij nog leven met zo'n dichte deur? Als dat zo is dan zijn wij nog cliënt van die fabriek van u weet wel, daar staat de deur bijvoorbeeld al open en ik hoor allerlei reformatische zangkoren het refrein uitgalmen: "Ik zie een deur wijd open staan." Dat zingen ze uit volle borst om mensen het geld uit de zakken te kloppen om de zending draaiende te houden met de verkoop van stroopwafels en boterkoeken. Maar Gods dienst is geen sinaasappel- en bananendienst, welnee, mens. Al het goud en het zilver zijn Zijne, ja, het vee op duizend bergen. En ik heb nooit gezien de rechtvaardige verlaten noch zijn zaad zoekende brood.

Goed, we gaan verder. Als er een volk verwaardigd wordt om een

geopende toegang tot Sion's tempelzalen te ontvangen, dan is er een andere open deur aan vooraf gegaan, namelijk de poorten der hel. Maar weet u wat de Heere aan dat volk getuigt die Hij daarvoor wegraapt? Dit: *"Ik heb de sleutels van de hel en van de dood."* Wat een eeuwig wonder om onvoorwaardelijk in Zijn handen te vallen. De duivel heeft wat getracht om dat volk in die helse kuil te trekken, maar Christus heeft de sleutel Davids en Hij zal de Zijnen in de hel van hun bestaan niet verlaten. Hij is Het, Die de zeven sterren in Zijn rechterhand houdt, de Eerste en de Laatste, Die leeft tot in alle eeuwigheid. Hij heeft de toegang tot het hemels Heiligdom ontsloten met Zijn Eigen bloed. En daar had Johannes kennis aan voor eigen hart en leven. De toegang tot het hemels Heiligdom is Christus! Hij is de Deur, ja, de Weg, de Waarheid en het Leven. Maar wat ziet Johannes? Hij ziet een Boek, maar het Boek is gesloten! Alweer gesloten. Alles zit altijd op slot, want het gaat altijd door de onmogelijkheid heen wat God Zijn volk geeft.

Maar -zegt u- waarom bad Johannes niet of dat Boek open mocht gaan? Ja, ook alweer zoiets, dat kon Johannes niet, want hij zag de Heere Jezus niet! Je hebt mensen die altijd maar kunnen bidden. Gods volk kan dat meestal niet. Ja, een gebedje opzeggen dat gaat nog wel, soms dat ook nog niet eens, maar bidden in den Heilige Geest Die voor dat volk bidt met onuitsprekelijke zuchtingen, is een geschenk des hemels en een vrucht uit de Priesterlijke bediening van Christus. Het aanblik doet Johannes verstommen. Hij had dus een gesloten mond. Ja, als de Heere Jezus er niet is dan zit alles op slot. Dan is alles Magor Missabib, schrik van rondom.

Weten wij dat bij ondervinding, geliefden? Christus is Het, Die opent en niemand sluit, Die sluit en niemand opent. Daar wist Johannes van, daar weet al Gods volk van. Maar dat volk moet er gedurig weer bij bepaald worden dat Christus het is Die opent en sluit. Dat volk kan niets van zichzelf en als ze het zelf gaan doen dan gaat alles op slot. Gods volk is zo'n oppassend volk niet, hoor, nee, ze doolt dagen zonder getal als een verdwaald schaap in het rond, om er steeds weer achter te komen aan welk touw dat zij vast zitten. O, als de schapen Christi de Herder kwijt zijn dan gaan ze roepen en schreeuwen: *"Gelijk een schaap heb ik gedwaald in het rond, dat onbedacht de Herder heeft verloren: Ai zoek Uw knecht..."*

Dat volk kan zichzelf niet op de been helpen, dat moet gedurig geholpen

worden, opgezocht worden, bediend worden. Gods volk weet echter ook hiervan: *“Indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw, Hij kan Zichzelf niet verloochenen.”* Daar is de hemel van vervuld, namelijk: *“Uw trouw, Uw roem, Uw onverwin’bre krachten.”*

Maar Johannes’ mond is gesloten. Hij is verbaasd door het aanblik op die uitgestoken hand met daarop een Boek vanuit de troon Gods. Johannes ziet een hand met een Boek uit de troon. En hij zwijgt. Alle schepselen in de hemel en op de aarde zwijgen. Er heerst doodse stilte, heilige stilte. Plotseling ziet Johannes een engel, een sterke engel, die was er al, maar nu ziet Johannes hem. Job zegt: *“Met het gehoor des oors heb ik U gehoord, maar nu ziet U mijn oog.”* Gods volk wast op in de kennis van Christus. Ze horen en verstaan en wassen daarin op.

Tegenwoordig stappen ze overal met zevenmijlslaarzen overheen, maar Gods volk kan zo vlug niet. Versta dit echter niet verkeerd. Gods kinderen krijgen Christus niet bij stukjes en beetjes, nee, ze hebben Christus en in Hem alles, maar ze zijn zo blind in ‘s hemels wegen dat ze steeds opnieuw ingeleid moeten worden in hetgeen zij in Christus hebben. De opwas in de kennis van Christus is gelegen in hetgeen Johannes de Doper getuigt: *“Hij moet wassen en ik minder worden.”* Hoe meer Christus gaat blinken, hoe zwarter we zelf worden. Ja, zo wil de Heere ons hebben, zo zwart als de tenten van Kedar, evenwel lieflijk in Zijn ogen. En dan het Lam volgen, niet Hem vooruit lopen, maar achteraan komen. Dan moge de bede wel vermenigvuldigen: *“Trek mij, Heere, zo zal ik U nalopen.”* Maar Johannes, hoewel hij bidden geleerd had, kon nu niet bidden. Hij was toeschouwer, geen deelnemer. Gods volk schouwt en God werkt. Johannes hoort een sterke engel met grote stem roepen. Hij roept met een volume dat hemel en aarde vervult. Hemel en aarde worden samengebundeld in een punt des tijds. Door heel de kosmos klinkt de stem des engels: *“Wie is waardig het Boek te openen, en zijn zegelen open te breken?”*

Alle schepselen in de hemel en op de aarde zwijgen. Niemand durft te naderen, niemand meldt zich. Geen paus, koning of keizer. Geen Abraham, geen Elia, geen Eliza, geen Jesaja, geen Jeremia. Zelfs de engelen Gabriël en Michaël, welke toch krachtige helden zijn, die Zijn Woord doen, gehoorzamende de stem zijns Woords, blijven achter. Niemand van de schepselen is waardig om het Boek te openen en zijn zegelen te verbreken.

Maar ook niemand is waardig om het Boek in te zien, terwijl het Boek ook aan de buitenkant beschreven is. Het Boek is beschreven van binnen en van buiten en daar kan niet aan toe of aan af gedaan worden. Het is een verzegelde canon, waarvan geen tittel of jota ter aarde zal vallen, totdat het alles geschied zal zijn.

Wat is nu de betekenis van de mysterie van het verzegelde Boek? Hier staat mijn verstand eerbiedig stil, ik weet het niet te verklaren. Het verstand laat na de ware grond van het weldoen op te merken. Het is alleen te verstaan door het geloof. Het geloof redeneert niet, het geloof gelooft! Het Boek bevat de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen die haast moeten geschieden. Het Boek dat Johannes ziet bevat de raadsbesluiten Gods die voor een ieder nog verborgen zijn. God heeft het voor de wijzen en verstandigen verborgen en alleen Zijn kinderen geopenbaard. Voor een natuurlijk mens is niet alleen het Boek van Gods raadsbesluiten gesloten en verzegeld, maar ook de Bijbel is een gesloten Boek, verzegeld van binnen en van buiten. Voor het natuurlijke oog kan de Bijbel wel open liggen, maar voor het natuurlijke verstand en het onvernieuwde hart is Gods Woord een gesloten Boek. We kunnen de letter lezen, maar de letter doodt. De Geest is Het Die levend maakt. Het gaat niet om de woorden van de zaken, maar om de zaken van de woorden!

Johannes had een geestelijk oog en hart van de Heere gekregen, en daarmee had hij gezien, gehoord en verstaan dat niemand waardig was om het Boek te openen. En dat was voor deze apostel, die uitzag naar de verlossing der kinderen Gods en de wederoprichting aller dingen, ziende op de beloofde wederkomst van zijn Heere en Heiland, de oorzaak van zijn wenen. *“Hij weende gans zeer!”* De zielesmart dat niemand het Boek kon openen, dat zou betekenen dat alles maar bleef zo het was. Zou dan het einde van dit jammerdal nooit werkelijkheid worden? Zou dan de laatste trap van Christus’ verhoging niet in vervulling gaan? Maar dan zou er ook geen sprake kunnen zijn van een voltallige triomferende Kerk. De gedachte daaraan veroorzaakte bij Johannes een grote zielesmart, niet zozeer om het laatste, maar om het eerste, de laatste trap van Christus’ verhoging. En hij weende gans zeer! Niet uit ongeloof, maar de uitgestelde hoop krenkt het wedergeboren hart. De levende Kerk is dikwijls worstelende met de dingen aangaande Gods Koninkrijk. Het kwam voor

Johannes aan op de ontvouwing van Gods raadsbesluiten, maar die waren nog verzegeld. *“Want wij weten, dat het ganse schepsel te zamen zucht, en te zamen als in barensnood is tot nu toe!” Rom. 8:22.* Johannes leefde dat in, en zou dit alles zo blijven? Zouden Gods beloftenissen immer haar vervulling missen? En hij weende gans zeer! Dat niemand waardig was het Boek te openen en zijn zegelen open te breken was voor Johannes zeer smartelijk. Bij mens en beest was het onmogelijk, maar ook bij de engelen en bij God!

Kijk, en nu draait de fabriek van eigenwillige godsdienst op volle toeren. Wat rolt er nu weer van de band? Nieuwe etiketten! “Je moet geloven! Je moet in Jezus geloven! Johannes, hoe kunt u dat nu toch nalaten? Dan is het toch verloren, man! Dan is het toch een verloren zaak?”

“Ja mens -hoor ik Johannes zeggen- dat is het juist, het is ook een verloren zaak!” En hij weende gans zeer.

Maar wacht eens even, daar komt iemand aan, het is een hemeling. Dat is niet zomaar iemand, nee, het is één van de ouderlingen van voor de troon. Johannes die op het punt staat te bezwijken, ziet hem komen. Het is geen priester noch Leviet die aan Johannes voorbij gaat, nee, het is een bekeerde ouderling. Dat is wel zeer zeldzaam, vooral in onze dagen. Als een zondaar zijn schuldbrief krijgt thuisbezorgd en hij zijn laatste reisje gaat maken, zijn de ouderlingen niet thuis, of gaan tegenover je voorbij. En zie, daar zendt God een hemeling!

Kennen we dat, geliefden? Is die halfdood geslagen man op de weg naar Jericho een grote onbekende voor ons? Als dat zo is, is dat een slecht teken. De Moorman, die zijn laatste reisje maakt, zendt God een hemeling, in de persoon van Filippus om hem Jezus te verkondigen. Ananias had een boodschap bij God vandaan om de helleling, Saulus van Tarsen, de woorden Gods bekend te maken. Kennen we dat, gemeente? We moeten het maar kort bij het hart houden, want met een bekeerde vader of moeder kunnen wij niet voor God verschijnen.

En wat heeft die hemeling te vertellen? Groot nieuws! Niet uit de ‘groot-nieuws’ bijbel, nee, dat is oud nieuws van de duivel. De ouderling heeft groot nieuws te vertellen bij God vandaan: “Johannes, weent niet”, zegt die ouderling. *“Weent niet, want zie, de Leeuw, Die uit de stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het Boek te openen en zijn zeven*

zegelen open te breken.” Het is een boodschap des Heeren: “Johannes bedwing uw stem van gewezen en uw ogen van tranen, want er is loon voor uw arbeid”, zegt den Heere. En die sprake Gods in ons leven, gemeente, daar gaat het om. En ziet u wat eraan vooraf gaat? Een biddeloze apostel die alleen maar wenen kan vanwege een onhoudbare zielesmart NA ontvangen genade! En dan nu het wonder. De Heere spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er! Zo gaat het ook in de waarachtige bekering. Gods uitverkorenen zullen in de tijd gestuwd worden naar de plaats des gericht, alvorens zij wedergeboren worden tot een levende hoop in Christus. Alvorens zij wedergeboren worden brandt in hun ontwaakte geweten de vraag: “Wie is waardig om de prijs der ziele dat rantsoen, voor mij in tijd en eeuwigheid te voldoen?” Johannes wist op de vraag: “Wie is waardig het Boek te openen en zijn zegelen te verbreken?” Geen antwoord!

Kennen we dat, gemeente, weten we ervan dat onze mond gestopt is geworden, omdat we met heel de wereld verdoemelijk zijn geworden voor God? Dat zou een wonder zijn, om nu eens niets meer te weten dan verdoemelijk te zijn voor God. De wijze waarop Johannes dit nu beleefde was anders, want voor zijn hart en leven had hij persoonlijk kennis aan de zaligheid in Christus, maar hij wist zich geplaagd voor de onmogelijkheid aan 's mensen zijde om de toekomst van de dag Gods te bewerken. Hij moest de dingen aangaande Gods raadsbesluiten opschrijven in het Boek der boeken, maar het was voor hem als opnieuw een ontzaggelijke gewaarwording, om weer voor die ontzaggelijke heiligheid en majesteit van Gods tegenwoordigheid geplaagd te worden. Echter, in een punt des tijds neemt alles een verlossende wending. Direct na de verlossende boodschap van de ouderling ziet Johannes een Lam, staande als geslacht. Het is de Leeuw uit de stam van Juda. Hij is gekomen, Hij was er al die tijd al, Hij is nooit weg geweest, maar nu ziet Johannes Hem, een Lam, in het midden van de troon. *“En ze zagen niemand anders, dan Jezus alleen.”* Dan sterft alles wat Jezus niet is, dan leef ik niet meer, maar dan leeft Christus in mij. Dan hoef ik niet meer bekeerd te worden, want dan is Christus mijn Bekering. Wie Hem kent, weet het. Geloof alleenlijk! Niet zelf aan de slag gaan, nee, laat de Heere nu maar werken. Laat het Hem verder uit werken, zie maar op het Lam. Dat is genade hoor! Johannes ziet het Lam komen, de

Leeuw uit Juda's stam, Hij is de Enige, Die met God kan omgaan. Hij komt en neemt het Boek, uit de rechterhand van de Eeuwige. Het Lam komt en neemt in eigen Naam. Hij is het waardig. In de Vrederaad getuigt Hij: *"In de rol des Boeks is van Mij geschreven: Zie Ik kom om Uw wil te doen o God."*

Allerheiligste overeenstemming: God geeft, en Het Lam neemt, op grond van Zijn eigen bloedgerechtigheid. God geeft aan God, God neemt van God, God uit God, God door God, God tot God, en God om God, om het eeuwige welbehagen! Daar komt geen schepsel aan te pas, aan dat eeuwige enige, soevereine, eenzijdige werk des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes. *"En als Hij het Boek genomen had", vers 8.*

Kennen wij dat, gemeente? Kennen wij dat tussenbeide komen van het Lam Gods in het oordeel van ons bestaan voor God? Waar God komt met Zijn recht, met het Boek der Wet om dat te doen, wie zal die prijs der ziele dat rantsoen, voor mij in tijd en eeuwigheid voldoen? Is dat in uw en mijn leven nu al eens waar geworden? Wat? Dat we gewaar werden, dat we geen penning hebben om te betalen, want wij hebben van nature allen een open schuldrekening voor God! Hebben wij die schuldbrief al eens thuisbezorgd gekregen? Hebben wij die ondraaglijke last van zonde en plagen al wel eens op onze schouders voelen drukken? Hebben wij de noodzakelijkheid en de billijkheid van de drievoudige dood, als straf op de zonde, wel eens geëigend? Hebben wij kennis aan Gods eisend recht: "Betaal wat gij Mij schuldig zijt?" Niet met kennisneming, maar met toestemming! En nu zeggen er duizenden: "Maar Jezus is toch gestorven voor de zondaren? Nu, ik ben zo'n zondaar, ik neem Jezus aan, en ik geloof in Hem, dus ben ik vrij van schuld en straf!" Ja, zo handelt het tijdgeloof, ofwel het 'blijve christendom'. Anderen zeggen: "Het mocht nog eens komen te gebeuren!" En dezulken zakken in de stoel van lijdelijke rechtzinnigheid en dodelijk fatalisme. Velen zijn verzekerd van de Waarheid, maar ze zijn nog nooit verzegeld bij God vandaan. Zij zijn zo rechts en zwaar dat de stenen van rechtzinnigheid hun zakken scheuren, maar God heeft niet de dode rechtzinnigheid, maar Zijn ellendigen dat land bereid door Zijne sterke hand. Weer anderen, en dan houd ik er mee op, zijn rijk met hun armoede, en dat schijnt in onze dagen het goed te doen. Dezulken zeggen: "Ik heb niets, ik ben niets, en ik weet niets", maar met dat zeggen hopen zij, dat zij dan voor een kind van God gehouden

worden, want deze taal horen zij ook bij het volk van God. Maar het is niets anders dan nederige hoogmoed en als zij dan een kind van God horen getuigen van die ene Naam onder de hemel gegeven tot zaligheid, en dat goddelozen om niet gerechtvaardigd worden zonder de werken der Wet, dan weten zij hun vijandschap meesterlijk te bedekken.

Of hebt u daar nooit last van, mijne hoorders? Bent u, kind des Heeren, altijd op uw plaats? Als u dat niet meer ontkennen kunt, niet meer ontkennen wilt, niet meer hoeft te ontkennen, dan heeft u uw vallen in de zonde bitterlijk moeten bewenen, gelijk Petrus bitterlijk moest wenen wegens zijn huichelachtige verloochening jegens zijn Meester. Gods volk kan in de zonde vallen, maar er niet in leven, want de oude mens is met Christus definitief de dood ingegaan (Rom. 7:4), zij zijn door de wet aan de wet gestorven (Gal. 2:19), hebben de oude mens uitgedaan en de nieuwe Mens aangedaan (Kol. 3:9-10) en de dienstmaagd en haar zoon, ofwel de oude mens en zijn werken, uitgeworpen (Gal. 4:30).

Gods volk blijft evenwel zonde en vlees in zichzelf vanwege het lijk van de oude mens, ofwel het lichaam des doods (Rom. 7:24). Het vlees is niet nut, maar de zonde is ons de dood geworden, hoe zouden wij nog in dezelve kunnen leven? Wat is het toch noodzakelijk om van al die vijandige en vleselijke drek verlost te worden, en voortdurend geworpen te worden op de enige Rots der behoudenis: den Heere Jezus alleen!

Mijn onbekeerde medereiziger, ik heb u wat te zeggen. Dat er betaald is en dat het alles in en door Christus volbracht is, lost uw schuldvraag niet op, tenzij u van nieuws geboren en met God verzoend wordt. Het volbrachte Middelaarswerk van Christus vraagt om persoonlijke toepassing door het geloof. Uw openstaande schuldrekening wordt niet voldaan met wat schuldgevoel. Die rekening wordt niet vereffend door te zeggen: "Met al mijn doen en laten, houd ik schuld over." Met al die slachtofferpraat kan de mens nog goed in het leven blijven. De dwaze maagden hielden ook schuld over toen zij erachter kwamen dat hun lampen voorgoed uitgingen. Het zal toch wat zijn om er dan achter te komen dat het voor eeuwig te laat is, omdat je nog nooit met al je schuld, verloren voor God kwam te liggen en nimmer een Borg voor je schuld nodig gehad te hebben. Vreselijk zal het zijn te vallen in de handen van de levende God!

We gaan verder: *"En als Hij het Boek genomen had."* Ja, het welbehagen des

Vaders gaat door. Dat kan niemand tegenhouden, noch bewerken. Het welbehagen zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan, door Hem Die is, en Die was en Die komen zal. Christus is het Begin der schepping Gods, maar Hij is ook de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn (1 Kor. 15:20). Hij is opgestaan, ten hemel gevaren en zit ter rechterhand Gods vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden. Dat is reeds voorzeggd: *“Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is; opdat in den Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders”, Filip. 2:9-11.*

Maar hier is de uitgestoken hand van het recht Gods: *“Wie is waardig?”*

En dan gaat het in Openbaring 5 niet over de verzoening door voldoening, maar over de ontvouwing van de raadsbesluiten Gods in het laatste der dagen. Wie is waardig het Boek te ontsluiten en zijn zegelen open te breken? God eist, het schepsel zwijgt, alle leven dreigt te bezwijken... Niemand is waardig, het is een verloren zaak! Zo lijkt het, maar Gods zaak is geen verloren zaak, ook niet als alle machten en krachten zich samenspannen om God en Zijn Woord te bespotten. *“Dit eerst wetende, dat in het laatste der dagen spotters komen zullen, die naar hun eigen begeerlijkheden zullen wandelen en zeggen: Waar is de belofte Zijner toekomst? want van dien dag, dat de vaders ontslapen zijn, blijven alle dingen alzo gelijk van het begin der schepping”, 2 Pet. 3:4.*

Het Lam heeft echter het Boek genomen en is de duivel een eeuwigheid voor geweest. Johannes ziet het Lam, de Overwinnaar der wereld, staande als geslacht. Zo zag ook Stefanus de Heere Jezus staande ter rechterhand Gods. Het Lam, staande als geslacht, heeft Zijn volk Gode gekocht met Zijn bloed. En als het Lam staat, vallen alle hemelingen. Als de verhoogde Christus aan Johannes op Patmos verschijnt, valt hij als dood aan Zijn voeten. Zo zal elke knie zich voor Hem buigen, onbekeerd en bekeerd, onwillig en gewillig. *“Ja, elk der vorsten zal zich buigen En vallen voor Hem neer, Al 't heidendom Zijn lof getuigen, Dienstvaardig tot Zijn eer...”*

Weten wij ervan? Zijn wij met God verzoend door de dood van Zijn Zoon? Als dat waar is, dan is ons 'ik' met alles wat wij opgebouwd hebben er wel radicaal aangegaan. Dan blijft er geen bekeerd mens over, maar een

goddeloos monster. Een verbondsbreker, een niets betekend hellewicht, die nergens toe deugt. Of zijn wij nog nooit op dat plaatsje gebracht? Welk plaatsje? Dat plaatsje waar God aan Zijn eer komt en de ziel aan de zaligheid. Dat gaat door een weg van recht. Dan moet God Gód blijven en Zijn deugden mogen niet gekrenkt worden. En dat valt echt niet mee, hoor, als je er voor staat, maar het is toch een zalig gebeuren, namelijk dat God naar recht ons niet wil schuldig keuren. Waarom niet? Omdat Hij er Eén des doods schuldig gekeurd heeft in onze plaats, tenminste als we de Zijnen zijn. Dan komt het toch een keer zó vlak te vallen in je leven, dan ga je God zo vrij verklaren, dan is het zo vlak, dan mag de Heere doen met u wat Hij wil. Dan wens je God nog één keertje te aanbidden, en dan voor eeuwig weg! Als dát waar wordt in uw leven, is dat geen zure appel, ja, als je ervóór staat, maar als je eronder gebracht bent, onder het heilige recht, dan is het goed en zoet wat God doet. Zo'n mens heeft niets meer te verliezen, want hij is verloren en de Heere is recht in al Zijn weg en werk. En toch..., toch gaat zo'n ziel met een schreeuw onder, want ze kunnen de Heere Jezus niet missen, maar zij hebben met God te doen gekregen, tegen Wien ze gezondigd hebben. Op die plaats, onder God, dan is Gods recht een lief recht, al zou je nooit meer zalig worden als God maar verheerlijkt wordt.

Zalig worden is niet dat wij in de hemel komen. Velen zoeken een hemel tot behoud en een ontgaan van de hel uit angst voor de straf. Maar Gods volk is het te doen om God, NEE, God is het te doen om dat volk, nee ook niet, God is het te doen om Zichzelf, opdat Hij verheerlijkt worde! En daar heeft God in Christus een volk voor uitverkoren dat Hij laat delen in Zijn zaligheid opdat zij Hem daarvoor eeuwig loven en prijzen. Wat is God toch aanbiddelijk in het schenken van Zijn zaligheid.

Vader Jakob zegt op zijn sterfbed: *“Op Uw Zaligheid wacht ik o HEERE!”* Het was niet zijn, maar Zijn zaligheid. Die God is onze Zaligheid, wie zou die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen? Dan hoeft je niet meer bekeerd te worden, dan hoeft je niet meer zalig te worden, nee, want dan leef je uit en door de God der Zaligheid. Waarom is het zo donker in onze dagen? Omdat we te best zijn om slecht te zijn en te goed om verloren te gaan, dáárom! Op zijn slechtst gesproken is zelfs een kind van God maar in de weer om zijn geestelijke pareltjes te koesteren. De pareltjes van zijn

geloof, de pareltjes van zijn bevinding, de pareltjes van zijn zuchten, de pareltjes van zijn tranen, de pareltjes van heilig leven, maar dan zoekt hij zijn grond in de weldaden en niet in Christus. Dan rooft hij de Parel van grote waarde van Zijn eer, en dat is zo vreselijk, want het is zo'n lieve Koning! Ik zou Hem wel aan willen prijzen, maar mijn tong is te kort. Hij is de schoonste van alle mensenkinderen. Hij is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizend! Johannes ziet Hem, het Lam, staande als geslacht. Het Lam als Overwinnaar over dood, hel en graf, staat altijd om voor Zijn volk te bidden. Hij zegent hen vanuit het hemels heiligdom. O, bevend kind des Heeren, vreest niet! Milde handen vriend'lijk ogen zijn bij Hem van eeuwigheid! De littekenen van Zijn lijden in Zijn handen en zijde blijven eeuwig zichtbaar als tekenen van Zijn volbrachte Middelaarswerk. God de Vader neemt alleen maar genoegen met een Middelaar Die de echte waarmerken draagt. Alleen aan zulk een Middelaar kan het Boek gegeven worden. Een middelaar zonder waarmerken van lijden en sterven is de echte Middelaar niet! Van de ware Middelaar gekend te worden is het leven, maar die Hem niet kennen en niet lieven hebben de dood lief.

Mensen zeggen wel eens: "Die ongelovige Thomas!" Maar ik zou wensen dat dezulken eens zo 'ongelovig' werden als Thomas. Thomas kon het namelijk niet doen met een blote beschouwing, nee, hij moest het Lam hebben. Hij was alleen tevreden met een Middelaar die de waarmerken van het volbrachte Middelaarswerk in Zijn lichaam omdraagt. Wie het verstaat, die weet het!

Luther zei eens: "Als de Heere Jezus niet in de hemel was, dan zou ik Hem in de hel zoeken!" Kijk, dát volk is alleen maar tevreden met de echte Jezus, het Lam Gods, de Leeuw uit Juda's stam, Die de zonde der wereld wegnam. Johannes ook, hij kon niet eerder ophouden met dat zielsbevindelijke wenen, totdat de echte Jezus weer geopenbaard werd voor zijn geestelijk oog en hart. Ook in de hemel juicht alles weer, want toen Christus met de waarmerken van voldoening het Boek genomen had, vielen alle hemelingen voor Zijn voeten in hemelse aanbidding neer, als reukwerk voor Zijn Aangezicht. En zij zongen een nieuw lied, het lied van Mozes en het Lam: "Gij zijt waardig, het Boek te nemen, en zijn zegelen open te breken." Ze heffen aan met de oorzaak van hun jubel: "Want Gij zijt geslacht!" En dan volgt het waarmerk van waardigheid en de echtheid

van verzoening door voldoening: "En Gij hebt ons Gode gekocht, met Uw bloed." En als Christus het Boek genomen heeft in de hel van ons bestaan, dan scheurt Hij ons boek vol zonderegisters uit de kaften van ons bestaan en legt Zijn Boek in onze kaften en ons boek in Zijn kaften. En toen ik eens van wanhoop dreigde te verzinken, omdat ik meende dat de Heere mij verlaten en vergeten had, o, toen toonde Hij mij Zijn doorboorde handpalmen en zeide: "*Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij!*" En omdat Hij in onze plaats ging staan, volk des Heeren, is Zijn testament met de hemelse erfenis de onze geworden. Daarom staat er in die boog des verbonds rondom de troon het testament voor de strijdende Kerk met gouden letters geschreven: "*En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld!*" In die stralende boog rondom de troon staat ook geschreven voor Sion: "*Geen kwaad zal u genaken, de HEER' zal u bewaken.*"

Dat geeft het moegestreden hart van de geestelijke pelgrim rust. Als de Heere het kinnebakken weer eens omhoog heft, zodat de ziel door de ogen des geloofs mag blikken op de verbondsboog van Smaragd en in de handpalmen van het Lam waarin zij gegraveerd staat, ja, dan zingt de ziel in God verblijd aan Hem gewijd van 's Heeren wegen. Bij Hem en in Hem is ze veilig, ook als de gerichten losbreken, wanneer de zeven zegelen van het Boek geheel verbroken worden en de inhoud van het Boek praktijk zal gaan worden in het einde der dagen. We leven reeds nabij de slotakte van het wereldgebeuren. Christus heeft het gezegd: "Zie, Ik kom haastelijk!" Christus heeft de Zijnen evenwel een thuiskomst beloofd: "Ik ga heen, om u plaats te bereiden." De triomferende Kerk is al in het Vaderhuis en de strijdende Kerk zal er haastelijk komen, want het Lam heeft het Boek genomen! Het welbehagen des HEEREN gaat door de hand van het Lam gelukkiglijk voort! Het grote lofakkoord breekt daarom nu al aan, niet alleen voor de troon, maar ook hier beneden, namelijk het loflied van de symfonie des Levens: "*Want eeuwig bloeit de gloriekroon, op het hoofd van Davids grote Zoon.*" De Leeuw uit de stam van Juda is het Lam, staande als geslacht. Is Hij ook uw Lam? Als dat waar is, dan zult u eeuwig zingen van Gods goedertierenheid en altijd van u afwijzen op Hem, die ons Gode gekocht heeft met Zijn bloed, want het is *door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen!*

Hoofdstuk 4

SIMSON, DE NAZIREEËR GODS

Schriftgedeelte: Richteren 13 t/m 16.

In afhankelijkheid des Heeren wensen wij in deze lezing de geschiedenis van Simson met u te overdenken, kon en mocht het zijn tot lering en tot stichting, maar bovenal tot waarachtige bekering. De geschiedenis van de richter Simson is uiterst merkwaardig en vol paradoxen, waarbij velen de vraag stellen: Hoe kan zulks met genade bestaan? Voor dat wij daarover verder gaan nadenken, willen wij eerst uw aandacht bepalen bij een vijftal gedachten:

- 1. Simson's geboorte aangekondigd**
- 2. Simson door Gods Geest gedreven**
- 3. Simson in de zonde gevallen**
- 4. Simson in zijn ambt hersteld**
- 5. Simson's laatste slag**

Geliefden, de vraag die zojuist naar voren kwam, namelijk, hoe het leven van Simson nu met genade kan bestaan, is al door velen gesteld. Want het blijkt steeds weer een verborgenheid te zijn dat alleen goddelozen met God verzoend worden door de dood Zijns Zoons en dat Gods volk wel in de zonde vallen, maar er niet in leven, want zij zijn met Christus gekruist en leven door het geloof des Zoons van God, ook Simson. En nu moet u niet denken dat wij de zonden van Simson bagatelliseren, nee, en daar is Simson ook wel achter gekomen, namelijk dat hij niet goedkoop zondigde. Dat geldt trouwens voor elk mens (Rom. 3:19). Alleen Gods volk wordt Vaderlijk gekastijd, omdat zij Gods kinderen zijn en geen bastaarden. Maar weet u wat het ergste van de zonde is? Dat Gods Naam erdoor gelasterd wordt, ja, dat is het ergste. Maar weet u wat de ergste straf op de zonde is?

Gods nabijheid en gemeenschap te moeten missen, ja, want dat is de hel van binnen. Al Gods volk weet hiervan, want zij verlaten den Heere, dagen zonder getal. God begeeft Zijn volk echter niet, nee, nog voor geen moment, maar Hij kastijdt wel een iegelijk zoon die Hij liefheeft. Dat zien we ook in het leven van Simson. Gods Woord is eerlijk en vermeldt niet alleen de geloofsdaden van de bijbelheiligen, maar ook de zonden waarin zij gevallen zijn. Gods volk doet echter de zonde niet, ook niet als zij zondigen, want zij zijn der zonde gestorven en kunnen er niet in leven. Omdat zij enkel zonde zijn doen zij wat zij niet willen en als zij het goede willen doen, ligt het kwade hen nabij (Rom. 7).

God had het ook anders kunnen doen door de strijdende Kerk bij de wedergeboorte in engelen te veranderen, maar het heeft Hem liefd dat niet te doen. Weet u wat God verheerlijkt in het leven van Zijn volk? Vrije, soevereine genade! Gods volk heeft haar hele leven nodig om iets te verstaan van de verborgenheid der godzaligheid: "God geopenbaard in het vlees." Achter dat geheim kunnen engelen nooit komen. Daarvoor moet je vleselijk zijn, verkocht onder de zonden (Rom. 7:14). Daar heb je Gods volk en als zij inleven geheel vleselijk te zijn, zijn zij geestelijk en die geestelijk menen te zijn demonstreren het vrome vlees. God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt. En daar had Simson kennis aan! Ik moet het anders zeggen: Simson was een voorwerp van vrije soevereine genade!

Velen leren en beweren dat het niet uit de geschiedenis is op te maken of Simson wel de ware genade deelachtig was. Ja, dat heet tegenwoordig 'godgeleerdheid'. Even afgezien dat Paulus door de inspiratie van de Heilige Geest Simson in de rij van de geloofshelden plaatst (Hebr. 11:32), levert de geschiedenis tal van bewijzen dat Simson kind en knecht van God was. Theologen die uit de geschiedenis van Simson niet Gods genade kunnen verklaren doen aan Schriftkritiek en zijn dikwijls zelf vreemdeling en vijand van vrije genade! Wat mij dikwijls opvalt, is, dat er zeer weinig gepredikt wordt uit de geschiedenis van de richter Simson en die van Jona. Wellicht omdat velen geen raad weten met zulke extra ordinaire wegen, maar de Heere handelt ermee naar Zijn gemaakt bestek! Hij verkiest en doet naderen: Simson de Nazireeër Gods, een begenadigde en geroepen richter, om zijn volk te verlossen van de filistijnen. De godsdienst, en zeker in onze dagen, zou deze geschiedenis wel uit de Bijbel willen scheuren,

maar ik geloof dat er een volk op aarde is, dat gesterkt wordt dat de zonden van de bijbelheiligen in de Bijbel vermeld staan, namelijk tot hun troost en tot vermaning. Want steeds blijkt dat de allerheiligste maar een klein beginsel heeft van die nieuwe gehoorzaamheid in de beoefening heeft, hoewel in Christus volkomen.

De prediking voor beste mensen overheerst maar al te veel in onze dagen, maar 'Gods volk -zegt Philpot- heeft behoefte aan goud, zilver en kostelijke stenen van binnen, die het vuur niet verteren kan, en laten het hout, hooi en stoppelen van droge leerstellingen over aan de dode calvinisten.'

Nu goed, we willen maar zeggen dat voor Gods volk de genade niet goedkoop is, maar onbetaalbaar, "want gij zijt duur gekocht!" Daarom hebben zij het om niet verkregen. De buit van 't overwonnen land, viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen. De eeuwigheid zal niet te lang zijn om het wonder van vrije genade uit te wonderen als wij in die vrije gunst, die eeuwig God bewoog, mogen delen.

Zo ook in het leven van Simson, waarin niet Simson maar genade alleen verheerlijkt wordt, Gode tot eer en roem!

Israël, dat door de zonde van God is afgeweken, wordt bezocht door de roede des HEEREN, en gaat gebukt onder de tirannie der filistijnse dwingelandij, en dat al veertig jaar. Ik ben er vast van overtuigd dat de Heere ook toen nog een overblijfsel had naar de verkiezing van Zijn genade en dat volk de schuldbrief had thuis bezorgd, zodat zij het uitgeroepen hebben: *"Wij hebben God op het hoogst misdaan, wij zijn van het heilspoor afgegaan, ja wij en onze vaders tevens."*

Dat die schuldbelijdenis ook vandaag onder ons nog gevonden mocht worden, want ons vaderland wordt overspoeld met gelijksoortige filistijnen, en dat alles omdat wij God verlaten hebben en gebroken bakken hebben uitgehouwen die geen water houden, op alle gebied. O, dat Gods Geest ons ontdekke aan de breuk van land en volk, opdat er nog een volk gevonden zal worden dat zich schuldig zal kennen en een welbehagen zou krijgen aan de straf hunner ongerechtigheid, want dan zou God aan Zijn Verbond gedenken. En dat gebeurde met Israël, daar was een volk in de schuld gebracht, en zie, de HEERE gedacht aan Zijn Verbond. De Engel daalde af om de verlossing van het juk der filistijnen door de komst van Simson aan te kondigen. Deze Simson, zo zei de Engel,

zou een Nazireeër Gods zijn van zijns moeders buik af tot de dag zijns doods, om zijn volk te verlossen uit de hand der filistijnen. Simson mag in vele opzichten het type genoemd worden van die meerdere Simson, de Heere Jezus Christus. Echter, Christus kon uiterlijk geen Nazireeër zijn, want het Nazireeërschap behoorde, volgens de Wet, tot de schaduwendienst en Christus was geheiligd door Zijn Vader. Christus bezat alles wat de schaduw enkel kon aanwijzen en dat laatste zien we duidelijk vervuld in het leven van Simson. In veel opzichten is Simson een type van en een heenwijzing naar het Lam Gods, die Zichzelf over zou geven tot de dood, ja, tot de dood des kruises, en dat vrijwillig voor een schuldig en doemwaardig volk in zichzelf, dat bij God uitverkoren en dierbaar is. God ziet Zijn volk aan in de Zoon Zijner eeuwige liefde, Die de bloedprijs betaald heeft die nodig was, om Gods rechtvaardige toorn over de zonde en over de zondaar te blussen. Zo wensen wij Simson te verklaren, namelijk als een type van die meerdere Simson.

Zowel het Oude als het Nieuwe Testament getuigen van Jezus Christus en Dien gekruisigd. Gods volk zit niet verlegen om godsdienst, maar om genadegoud, beproefd komende uit het vuur, zodat zij kunnen steunen op haar Liefste in deze aardse woestijn. Gemeente, dat is geen vrucht van eigen akker, maar wat God nu eist, dat wil Hij geven aan armen uit genâ, daar kan Hij Zijn verlossing aan kwijt. Dat is een ellendig volk in zichzelf, dat zonder God geen bestaan heeft en zonder Christus niet leven kan. Zo ook Simson, die zonder de Geest krachteloos was en zonder God van dorst dreigde te sterven. Er staat van de vader van Simson, Manoach, dat hij uit het geslacht was van Dan. Simson was dus een Daniet.

Vader Jakob zegt in Genesis 49 door de Geest Gods: *"Dan zal zijn volk richten, als een der stammen Israëls."* Simson wás een richter, maar er staat verder: *"Dan zal een slang zijn aan de weg, een adderslang, nevens het pad, bijtende des paard's verzenen, dat zijn rijder achterover valle."* Nu, wie zou er aan zo'n man een ambt geven? Wie zou er aan zo'n mens genade en eer geven? Echter, de Heere handelt zonder aanzien des persoons, en de genade valt vrij!

En nu komen we tot die vraag aan het begin van dit onderwerp gesteld, namelijk waar het uit op te maken is dat Simson de ware genade deelachtig was.

Dan moeten we opmerken dat we deze vraag allereerst onszelf moeten stellen! De tweede opmerking daarover is, dat de godsdienst deze vraag op ontkennende wijze beantwoorden zal, want volgens de Farizeeën kon een hoerenloper, zoals Simson er een was, nooit bekeerd zijn. Als wij nu zelf een antwoord zouden moeten geven op deze vraag, of Simson de ware genade bezat, dan wil ik daar nog even mee wachten, omdat wij menen dat de Heilige Schrift dat zelf verklaart. Het einde van Simson zal het begin verklaren, en het begin van Simson verklaart zijn einde. Als we daar aan vasthouden kunnen we zonder eerst het einde te verklaren, beginnen bij zijn begin.

We zeiden het al, de Heere verkiest en doet naderen! Gods Zoon daalt af in de gedaante van een Engel. De oudtestamentische openbaring van Christus geschiedde dikwijls door een engelverschijning. En dit bewijst al direct de Koninklijke aankondiging van het te geboren kind. De Zone Gods vertoont Zich niet aan de wereld in deze verschijning, alleen in Zijn vernedering, in de menselijke natuur, kon ook de wereld Hem aanschouwen. De Heere Zelf zondert Simson af als een Nazireeër Gods, geheiligd vanaf zijns moeders buik tot de dag zijns doods.

Wat betekent dit? Wel, dat de genade gaat vóór de zonde. God heeft Simson liefgehad met een eeuwige liefde. Simson is dus kind en knecht, net zoals Johannes de Doper dat is. Dat feit wordt verder bevestigd uit de houding van Manoach. Hij vreest namelijk te moeten sterven, omdat hij zegt God gezien te hebben, en dat was ook zo. Maar hij had God gezien in het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid en dat is Christus, hier in de gestalte van een Engel. Manoach kon echter niet bekijken dat daar al bloed tussen zat. Zijn vrouw was daarin verder geleid, want zij onderwees haar man in de weg des Heeren, Die Zich Wonderlijk aan hen had geopenbaard. Ik meen dat die moeder van Simson er iets van kennen mocht, wat Jezus tegen Filippus zegt in Johannes 14:9: *“Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien.”* Maar goed, het begin gaat verder, want de HEERE roept Simson te komen, en Simson wordt geboren. En de HEERE zegende dit knechtje, ook al een bevestiging op het voorgaande. Maar ook in type: *“En het Kindeke wies op en werd gesterkt in den geest en vervuld met wijsheid; en de genade Gods was over Hem”, Luk. 2:40.*

Zo ook bij Simson, want Simson wies op en werd gesterkt door de Geest

des HEEREN, Die hem bij wijlen begon te drijven in het leger van Dan, tussen Zora en tussen Esthaol. De Geest des HEEREN werd vaardig over Simson, dat was nodig om zijn ambtelijk werk te kunnen verrichten. We denken hierbij ook weer aan Christus' bekwaammaking tot Zijn Middelaarsambt, Die echter de Geest zonder mate ontving, om Zijn borgtochtelijk werk als Profeet, Priester en Koning te kunnen aanvangen. Simson merken we aan als een verlosser voor de tijd, maar Christus is de Verlosser voor tijd en eeuwigheid beiden.

O, dat we Hem mochten kennen, want de tijd is kort en de eeuwigheid eindeloos. De Heere, Die Zijn knechten zendt, zond ook Simson! En Simson ging af naar Thimnath en zag daar een vrouw van de dochteren der filistijnen. En Simson zeide tot zijn vader: *“Neem mij die, want zij is bevallig in mijn ogen!”*

Zeg prediker, nu zegt u dingen die niet kloppen, want u zegt, dat de HEERE Simson naar Thimnath stuurt om die heidense meid te trouwen, maar dat had de HEERE juist verboden in de Wet, namelijk om geen ander juk aan te gaan met de heidenen!

Dat is juist, en toch het staat er: vers 4: *“Zijn vader nu en zijn moeder wisten niet, dat het van de HEERE was, dat hij (te weten Simson), gelegenheid zocht van de filistijnen.”*

Laten wij toch onvoorwaardelijk buigen voor Gods Woord. Simson moet hier handelen, let wel, tegen de geopenbaarde wil des Heeren in, maar wel in Zijn gunst. Als mijn verstand dit vatten wil, staat mijn verstand vol eerbied stil. De Heere doet het niet verkeerd, nee nooit. Ook niet als wij het niet kunnen begrijpen. Gods Woord is trouwens geen begripsleer, maar geloofsleer. Paulus getuigt ervan in Romeinen 11, in aanbidding roept hij uit: *“O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen en onnaspeurlijk Zijn wegen? Want wie heeft de zin des Heeren gekend? Of wie is Zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven en het zal hem wedervergouden worden? Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen, Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid.”*

Wij willen hier nog wat meer van zeggen, allereerst, het handelen Gods is ondoorgrondelijk. Enerzijds bleef dit handelen Gods voor de ouders van

Simson een verborgen zaak, hoewel de Heere ook hun harten neigde om toch met Simson mee te gaan naar Thimnath. Anderzijds was dit handelen Gods voor Simson geen verborgen zaak, maar hij kon het niet verklaren. Simson voelde wel degelijk door de drijving des Geestes dat dit de wil des HEEREN was, en hij handelde overeenkomstig 's Heeren wil. Gods volk gelooft en gehoorzaamt Góð, al gaat het tegen alle wetten in, ja, zelfs tegen de Wet Gods. Moet u niet nadoen, want dat is puur antinomiaans, maar als Abraham God gehoorzaamt, tegen de Wet in, om zijn zoon Izak te offeren, dan was Abraham geen antinomiaan, wel? Abraham geloofde God tegen het gebod in, en zo-ook Simson. Hij handelt en wandelt naar de Geest en niet naar het vlees, althans nu nog niet. God maakt Zijn wil aan Zijn knechten bekend door Woord en Geest. Dit feit werd voor ons bevestigd in Amos 3:7, waar staat: *“Gewisselijk, de Heere HEERE zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten geopenbaard hebbe.”*

Er zijn er velen die Simson al van zonden beschuldigen bij dit eerste optreden, maar Gods Woord verklaart ons gans anders! Simson handelde in de gunst Gods, want hij had een goddelijke opdracht, namelijk om zijn volk te verlossen uit de hand der filistijnen. Dat was zijn goddelijke roeping en in dat kader huwt Simson met dat filistijnse meisje. De Geest des HEEREN dreef hem om dit huwelijk aan te gaan, om zo een rede te hebben de filistijnen schade toe te brengen. Dat was een gelóófsdaad van Simson en hij wordt dan ook een geloofsheld genoemd. Het tweede wat we hierover willen zeggen, is, dat Simson het niet alleen niet kan verklaren, maar ook geen moeite doet om deze gang aan zijn ouders uit te leggen. Hij mocht beoefenen wat geschreven staat in Romeinen 14:22: *“Hebt gij geloof? hebt dat bij uzelfen voor God. Zalig is hij, die zichzelf niet oordeelt in hetgeen hij voor goed houdt.”*

Als Simson van de weg afwijkt terwijl hij met zijn ouders op weg naar Thimnath is, ontmoet hij daar een brullende leeuw. Ook alweer niet te verklaren, want waarom verliet hij de weg? Om die leeuw te ontmoeten? Ja, om die leeuw te ontmoeten bij God vandaan. Dat is echter makkelijk gezegd, want wij staan er achter, maar Simson kon dat niet voorzien, hij stond er vóór. Simson werd ertoe gedreven.

Gods volk wordt wel eens gedreven een bepaalde zaak te doen, zonder dat

zij het kunnen verklaren. Velen ontkennen dat, maar ook nu werkt de Heere soms op een extra ordinaire wijze. Daar komt dan ook de meeste bestrijding op af. Er kwam bij Simson een leeuw op af, want de duivel zit niet stil, hoor, nee, hij gaat rond als een briesende leeuw, zoekende wie hij zal kunnen verslinden. Dat worden Gods ware kinderen en knechten dikwijls in de dadelijkheid gewaar. De duivel dacht: *“Zo, nu zullen wij die Simson eens even elimineren door middel van die leeuw.”* Immers, de duivel begreep wel dat deze Simson een geweldige tegenstander van zijn filistijnse vrienden was. Maar de duivel had niet met de God van Simson gerekend. Want de Geest werd vaardig over Simson en hij pakt die tijger met zijn blote handen aan, grijpt het roofdier bij zijn lurven en scheurt hem in stukken.

Nou mensen, dan komt het er op aan, hoor, of je geloof wel uit God is, want op dat ogenblik heb je niets aan je dogmatische denkbeelden. Simson had ook heel de tijd niet om, laten wij maar zeggen, om de kanttekeningen van de Staten Vertaling er eens op na te slaan. Zo van: *“Wacht even zoete leeuw, ik moet eerst mijn dogmatiek even raadplegen.”* Nee, dan is God er in de dadelijkheid, of het is een zeepbel die uit elkaar spat.

Simson had dus door het geloof die leeuw gedood, maar hij verzwijgt die gebeurtenis voor zijn vader en moeder. Dat is de ware nederigheid, hij loopt niet met zijn daden te koop, zo van: *“Ik heb eventjes een leeuw gedood”,* nee, hij houdt het tussen de Heere en zijn ziel.

Matthew Henry zegt hiervan, dat bescheidenheid en nederigheid de schitterenste kroon vormen voor grote heldendaden.

Nou, dat mag van dit gebeuren toch wel gezegd worden. Of lezen we dit soort dingen als legenden of sprookjes? Het is Gods onfeilbaar Getuigenis dat eeuwig zeker is. Ook het doden van die leeuw was naar de raad Gods. Het was een voorproef voor de grote slag, waardoor Simson zich in staat gesteld wist de filistijnen in de Naam des HEEREN te verhouwen.

De honing die Simson de volgende keer bij het voorbijgaan van de dode leeuw uit zijn kadaver neemt, heeft een diep geestelijke strekking. Het lijkt niet aantrekkelijk om iets waardevols te zoeken in een lijk van een dode leeuw, doch voor Simson was die plaats een *“Eben-Haëzer.”* En hij neemt de honing en deelt er ook van uit aan zijn ouders. Dat beeld doet denken aan Mattheüs 24:28, daar staat: *“Want alwaar het dode lichaam zal zijn,*

daar zullen de arenden vergaderd worden.”

Het dode lichaam ziet op de Leeuw uit Juda's stam, genageld aan het vloekhout der schande. Hij was niet begeerlijk deze Man van smarten, maar de Heere Jezus zegt: *“Wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal Ik allen tot Mij trekken.”*

Ja, Gods kinderen zitten als arenden op het lichaam van Christus, want Zijn vlees is waarlijk spijs en Zijn bloed is waarlijk drank. En wie daarin mag delen, die mag somtijds zielsverrukkende troost putten en hemelse zoetheid proeven uit de wonden van de Zaligmaker. Zo was ook de honing uit de leeuw waarlijk spijs voor Simson, gedenkende aan de grote daden des HEEREN. Christus voedt de Zijnen uit de Fontein des Levens. Simson kon er niet van afblijven, als u begrijpt wat we bedoelen.

Simson, de alleenstrijder, strijdt een strijd die al beslist is, want de overwinning is Godes. De HEERE zal opstaan tot de strijd, Hij zal Zijn haters wijd en zijd, verjaagd verstrooid doen vluchten. Want het gaat in deze strijd ten diepste ook om de strijd tussen het Vrouwenzaad en het slangenzaad, tussen Christus en de duivel. Maar God is de duivel een eeuwigheid voor geweest, daarom kan de duivel Gods volk niet uit de hemel houden en Gods volk kan door de zonde niet afvallen. Zij kunnen wel vallen, en de duivel is er steeds op uit om Gods volk tot zonde te verleiden, want hij weet duivels goed dat als Gods volk in de zonde valt, zij de gemeenschap met God kwijt is. En als Gods kinderen de gemeenschap met God moeten missen, zijn zij hulpeloos en krachteloos. We hopen er straks nog op terug te komen, als Simson in de strik van de zonde valt.

De duivel gaat rond als een briesende leeuw, zoekende wie hij zal kunnen verslinden, zo probeert hij ook Simson door de hand van zijn eigen volk te binden en te verslinden. Met drieduizend man komen zij op Simson af. Hij moet weg, die beroerder Israëls, want ze willen vrede. Ja, een vrede die de ware vrede niet is: vrede, vrede en geen gevaar. Een vrede zonder strijd is de ware vrede niet, slechts een valse vrede. Dat betekent: God wat en de wereld wat, God wat en de filistijnen wat. Maar dat scheelt de godsdienst niets en ook Simons landgenoten niet. Die Simson brengt het land in beroering en lokt alleen maar twist en tweedracht uit en daar zitten ze niet op te wachten. Dit is hun raadslag: *“Wij zullen hem binden en overleveren in de handen der zondaren, want het is beter dat één man*

sterft, dan een heel volk.” Ja, dat zullen ze zeker gezegd hebben. Hetzelfde hebben ze de Heere der heerlijkheid aangedaan. Simson liet zich namelijk gewillig binden en was ook hierin een type van Christus. Christus liet Zich ook vrijwillig binden om degenen die gebonden zitten in de schaduw van de dood, te ontbinden. En als dat gebeurt, dan roemt Gods volk in vrije genade: *“De strik brak los en wij zijn vrijgeraakt!”*

Als Simson blijft in zijn roeping in gehoorzaamheid aan de gelofte des Nazireeërschap, behaalt hij overwinning op overwinning en daar getuigt hij ook van: *“Met een ezelskinnebakken één hoop, twee hopen, met een ezelskinnebakken heb ik duizend man geslagen!”*

Was dat geen eigen roem? Nee, dat was het niet, want we moeten goed lezen wat er staat, er staat, dat hij die plaats noemde: ‘Ramath-Lechi’. Was dat zomaar? Nee, want Ramath-Lechi betekent: ‘Wegwerping des kinnebaks’. Dus niet Simson en niet een ezelskinnebak, maar de Heere de eer! Simson geeft hierin de Heere de eer, dat komt al tot uitdrukking in de naamgeving ‘Ramath-Lechi’, maar ook als hij vermoeid en dorstig is na die zware slag, en de HEERE smeekt om water. Simson roept de HEERE niet aan als knecht, maar als kind. Hij roept Hem aan als zijn Verbonds-God, de HEERE. Hij geeft eerst de HEERE de eer: *“Gij hebt door de hand van Uw knecht dit grote heil gegeven.”* De Kanttekenaren zeggen hiervan dat Simson hiermede zijn geloof betoont en God Zijn genadeverbond voorhoudt. Simson zegt verder: *“Zou ik dan nu van dorst sterven en vallen in de hand dezer onbesnedenen?”*

Simson voelde zich wel waardig om hier te sterven, maar dan zou God Zijn eer kwijt zijn! Zo bidt Simson tot zijn God, als een kind, die Vaders eer op het oog heeft. De strijd was nog steeds Godes. Simson bidt als kind van God en hij had totaal geen slaafse vrees voor de allerhoogste Majesteit. Hij bidt eigenlijk: *“HEERE het is toch Uw zaak, het loopt toch over Uw eer, gedenk dan aan Uw vast gestaafd Verbond, laat dat Uw hart tot mij en Uw volk in liefde ontvonken.”*

En de HEERE kloofde een holle plaats en Simson dronk uit vrije gunst die eeuwig Hem bewoog, een genadedrank. Zo worden Gods kinderen gelaafd uit de Fontein van Levend water, om hun dorst naar de gerechtigheid van Christus te lessen aan die onuitputtelijke Heilsfontein.

Was Simson maar in dit geloof gebleven, zegt u, en dat zou inderdaad

verreweg het beste geweest zijn, maar mag ik u eens vragen: hebt u een betere weg? U mocht willen dat u een weg had als Simson die door het geloof leeuwen verscheurt en filistijnen verslaat. Ik zou er wel eens velen uit willen nodigen met hun zogenaamde grote geloof, om een leeuw met blote handen aan te pakken, zoals Simson dat deed. Dan denk ik niet dat het zó best zou aflopen. Gods ware volk verzet meer bergen met een zwakgeloof, dan de godsdienst met hun grote geloof. Gods volk heeft namelijk een grote God, dan mag het geloof wel klein zijn, als het maar een waar geloof is, daar komt het op aan. Maar inderdaad, was Simson maar in het ware geloof gebleven, en dan bedoelen wij de werkzaamheid van dat ware geloof. Want u moet denken, Gods volk kan wel krachteloos zijn, maar zij verliest het wezen des geloof nooit. Zonder de beoefening ervan zijn zij echter tot hinken en zinken ieder ogenblik gereed. Alleen zij menen dat vaak niet, omdat ook Gods volk nog zo dikwijls verwachting heeft van het verraderlijke vlees. Eigen krachten te verachten wordt alleen op Jezus' school geleerd. Daar moest Simson ook achter gebracht worden.

Maar laten wij Simson eens volgen, we zien hem lopen op de weg naar de stad Gaza. O, maar Simson gaat natuurlijk weer de filistijnen een gevoelige slag toe brengen. Was dat maar het geval, maar helaas, hij slaat eigen wegen in. Simson was de strijd met de filistijnen een beetje moe geworden, en hij kijkt wat om zich heen. Het geloof ziet op God en op Zijn Woord, maar vlees kijkt om zich heen. En wat er in de straten en achter de etalages van het goddeloze Gaza te zien en te koop is, is niet best. Simson kijkt er echter lustig op los, en ziet een vrouw, die een hoer is, en gaat tot haar in.

Wat de duivel niet kon bereiken door een leger filistijnen, bereikt hij nu door één enkele vrouw. Het is feitelijk een repeterende paradijszonde, waarmee wij in Adam van God zijn afgevallen. En Simson zag de vrucht en zij was begeerlijk en hij nam en at. Het vlees wil altijd het verbodene en de duivel is dan ineens innemend gastvrij. Dan verschijnt hij meestal in een andere gedaante, in de gedaante van een engel des lichts, en zo verleidt de duivel er meer dan in een briesende-leeuw-gedaante. Hij vroeg heel 'vriendelijk' aan Eva: *"Is het ook dat God gezegd heeft?"* En dit vergif strooit hij ook in het hart van Simson. De vijand juicht al en denkt Simson in haar macht te hebben, maar Simson was zijn kracht nog niet kwijt. Ambtelijke

bediening en persoonlijke bediening liggen onderscheiden. Degenen die kind en knecht zijn kennen beiden, maar Bileam had alleen ambtelijke bediening. Gods ware knechten kunnen voor een tijd de persoonlijke bediening missen, terwijl zij toch nog ambtelijk bediend worden. We zien dat ook bij Simson.

Als Simson de stad Gaza in de nachtelijke uren wil verlaten, vindt hij de stadspoorten gesloten. Geen probleem. Hij rukt de zware eikenhouten poorten met post en al uit hun voegen. Moet u eens voor stellen, een oude middeleeuwse stadspoort weegt al gauw een ton of 2 per stuk. Simson loopt dus met zo'n 4 ton beslagen hout op zijn rug de berg op om de poorten der stad op een hoge rots te werpen. Nu gaan we niet in de kracht van Simson roemen, maar wel in 's Heeren Geest, Die kracht in zwakheid geeft. Simson heeft er niet veel van geleerd.

Och, een mens, ook na ontvangen genade, is zo hardleers als het maar wezen kan. Simson gaat door op het pad der goddelozen. Er staat, dat hij daarna een vrouw lief kreeg aan de beek Sorek, welke naam was: Delila. Simson kan de verzoeking niet weerstaan, nee, dat kan ook niet in eigen kracht, ook niet dóór genade, zoals vele reformatische neonomianen beweren in onze dagen. De genade doet het alléén! Dat zullen we ook in het levenseinde van Simson zien, want Simson was niet onder de Wet, maar onder de genade!

Christus staat er voor in dat de zonden niet over u zullen heersen, kind des Heeren! Want gij zijt niet onder de Wet, maar onder de genade. Echter, wie doorgaat en God verlaat, heeft smart op smart te vrezén. Het is alleen de bewarende hand Gods als wij bewaard blijven voor de uitbrekende zonden. Niet alleen voor de zonde tegen het 7e gebod; dat geldt alle zonden. De zonde tegen het 7e gebod lijkt in onze dagen de enigste zonde te zijn die er bestaat. Men mag vrij lasteren en de strijd aanbinden tegen vlees en bloed, maar o wee, als er een kind van God in de zonde valt, dan haalt men direct Mozes erbij.

Als we enigszins ontdekt zijn, gaan we naast Simson zitten met de hand op de mond. Anders is het als de leer van Christus in het geding is. Ketterijen moeten bestreden worden, ook al betreft het Gods volk en knechten. Als de eer van God in het geding is, dan moeten we ons op grond van Gods Woord laten gezeggen en corrigeren. Ik zeg op grond van Gods Woord en

daarbij moet de dwaling letterlijk aangewezen worden. Als iemand zijn naaste beschuldigt van dwalingen en hij wijst niet letterlijk de dwaling aan op grond van Gods Woord, dan is dat zondermeer vuile laster. Je hebt van die fragmentarische gifmengers die overal 'het venijn' (in hun ogen) uit de context rukken en ermee aan de slag gaan. De zulken doen dat ook op een subtiële wijze met Gods Woord. Ze negeren de scherpste van de Wet, omdat de Wet hun lieve vlees afsnijdt en ze trachten diegenen de mond te snoeren die de Wet als Wet aanleggen voor het vrome vlees. Genoemde gifmengers schermen doorlopend met een soort 'lieve sinterklaas god' van algemene verzoening, waarbij het godsdienstige kwijl hun mond uitloopt. Neem me niet kwalijk dat ik me zo uitdruk, geliefden, maar het moet maar eens gezegd worden. Genoemde schijnheiligen hebben aan Gods eer en Wet geen enkele boodschap. Ik ken ze wel die vrome pappenheimers. Het zijn arbeiders van de satan en de duivel heeft zijn werknemers veel meer in de reformatorische kringen dan in de wereld. Met het Evangelie in de hand en de Naam van Christus op de lippen heeft de duivel zijn duizenden verslagen. Houdt er echter rekening mee dat de meerdere David Zijn tienduizenden verslaat. Wie echter in één gebod struikelt, staat schuldig aan allen.

Hebben we die klap weleens naar binnen gekregen, geliefden? Ik zou niet graag het aantal belijders de kost geven dat met de vinger naar Simson durft te wijzen, zoals de farizeeër op de tollenaar wees en laag op hem neerkeek. Voor dat verkeerd geslacht onder de Wet geldt: *“Daarom zijt gij niet te verontschuldigen, o mens, wie gij zijt, die anderen oordeelt; want waarin gij een ander oordeelt, veroordeelt gij uzelf; want gij, die anderen oordeelt, doet dezelfde dingen”, Rom. 2:1.*

Gods ware kinderen oordelen een rechtvaardig oordeel en beproeven de geesten of zij uit God zijn, tenminste, als zij op hun plaats zijn. Simson was in de zonde gevallen, ja, maar wie werpt hier de eerste steen? Als het ons, mannenbroeders, van Godswege eens gevraagd zou worden: *“Hoeveel vrouwen hebt gij gehad?”* Hoe zou dan het antwoord luiden? Het antwoord van die Samaritaanse vrouw was eerlijk op de ontdekking aan haar bestaan: *“Gij hebt vijf mannen gehad en die gij nu hebt is u man niet!”* Het moet ons aangezegd worden, want er bestaan geen brave hendrikken voor God. Door de oogpoort zijn vele vrouwen versleten. Bij u niet? Dus

staan wij schuldig aan de ganse Wet! Heeft de vloek der Wet ons al eens zodanig neergeslagen dat wij gedood zijn aan de oude mens door de dood van Christus? Geen sterveling heeft het recht om zich boven Simson te verheffen, want wie meent te staan, ziet toe dat hij niet valle! De Heere Jezus zegt: *“Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt, de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.”* En Jozef mocht dat beoefenen in het huis van Potifar, waar de vrouw van deze faraogezant Jozef trachtte te verleiden. Maar door dadelijke Godsvreze mocht Jozef haar afwijzen, en daarmee de duivel afwijzen: *“Zou ik zulk een groot kwaad doen en zondigen tegen God?”*

Echter, Simsons kracht was niet opgewassen tegen de verleiding der vrouw, die een hoer is, en hij valt opnieuw in die strik van de satan. Een vreemde vrouw is een diepe gracht, een vallei van hel en dood. Simson gaat tenslotte aan Delila zijn ambtsgeheim prijsgeven, en dan verliest hij zijn extra ordinaire ambtelijke kracht. Hij geeft zijn geheim van het nazireeërschap prijs in ruil voor de gunst van een hoer. Dan wijkt de HEERE van Simson, want als het lange haar als teken van zijn uitzonderlijke ambtelijke kracht wordt afgeschoren, wijkt de HEERE van Simson en wordt hij krachteloos en hulpeloos. De Heere week niet van Simson met Zijn genade en ontnam hem zijn geloof niet, want er is geen afval der heiligen, maar de Heere ontnam Simson zijn ambtelijke bediening en uitzonderlijke kracht. U weet de geschiedenis. De vijanden omringen hem en steken hem de ogen uit.

O, als we eens bedenken en inleven, welke zonden wij bedrijven door onze oogpoort, mannen, vrouwen, meisjes en jongens, dan moet het een zeer groot wonder voor ons zijn dat wij het licht nog mogen aanschouwen!

De filistijnen waren er zeker van dat Simson krachteloos bleef, nu zij hem de ogen hadden uitgestoken. Zij juichten, de duivel juichte ook, alles leek verloren, voor Simsons inleving en gewaarwording in ieder geval. Want nu hij zijn ogen kwijt was, zijn haar, zijn ambt, zijn kracht, nu was hij ook zijn God kwijt en dat was voor Simson het ergste, want God kwijt dat is Alles kwijt! God kwijt is de hel van binnen, tenminste voor Gods ware volk. En Simson maalde in het gevangenhuis, wat voor hem een richterlijke vierschaar werd voor God. In dat gevangenhuis werd de Geest ook vaardig over Simson, echter niet in de betoning van lichaamskracht, maar in de

overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel. En hier in het gevangenhuis gaat Simson de HEERE toevallen in Zijn heilig recht en zijn schuld bewenen voor een goeddoend God. Je moet maar denken mensen, als Gods kinderen in grove zonden vallen, dan zendt de HEERE in de consciëntie van de Zijnen hel en verdoemenis!

En dat was voor Simson zo'n bange ure. Daar valt de krachtpatser, Simson, plat op de grond voor en onder God: *"Ik heb gedaan wat kwaad is in Uw oog, dies ben ik HEER' Uw gramschap dubbel waardig, 'k erken mijn schuld, wat U tot straf bewoog', Uw doen is rein Uw vonnis gans rechtvaardig."*

Hoe weet u dat, prediker? hoor ik iemand zeggen.

Luister, Simson gaat de roede kussen, de stok waarmee de HEERE hem bezoekt, een stok uit zijn eigen woud. Simson had met de ogen gezondigd en nu hij zijn ogen verloren had, weende hij zonder tranen, malende in het gevangenhuis. *"Wee mij, dat ik zo gezondigd heb"*, en Simson weende het bloed uit zijn holle oogkassen, hij weende over zijn misdaden met echte zieletranen.

U zegt: Dat staat heel niet in de Bijbel.

Nee, en dan gaat u vrijuit zeker? Arme ziel, arme ongelukkige zelfbedrieger en zelfhandhaver. O, luister maar, want God gaat Simson genade bewijzen! Want er staat in hoofdstuk 16:22: *"En het haar zijns hoofds begon weder te wassen, gelijk toen hij geschoren werd."*

U zegt: Maar dat is toch normaal?

Ja, dat vonden de filistijnen ook en daarom lieten zij het haar van Simson maar groeien. Voor Simson was het vrije genade, want daar had hij nooit meer op gerekend. Wat? Dat het teken van zijn Nazireeërschap weer terugkeerde. Dat was onverdiende genade voor Simson. Wat de duivel ten kwade had bedacht met zijn duivelse listen jegens deze alleenstrijder, had God ten goede bedacht. Want God zorgt Zelf voor Zijn eer in het leven der Zijnen.

We gaan verder, en nemen u mee naar de tempel van Dagon. De filistijnen gaan feestvieren! Zij gaan ter ere van hun god, die hen Simson in handen gespeeld heeft, een feest aanrichten in de heidense tempel van Dagon. Weldra is de tempel vol gestroomd met mannen, vrouwen en kinderen. Zij

zijn allen in juichstemming en loven hun god, klappen in de handen en blazen de bazuinen vanwege de overwinning op de man Gods, Simson. Bij duizenden heffen zij hun duivels lofakkoord aan: *"Onze god heeft in onze hand gegeven, onze vijand en die ons land verwoestte en die de verslagenen velen maakte."* En het geschiedde als hun harten vrolijk waren, dat zij zeiden: *"Roept Simson, dat hij voor ons spele!"* En Simson kwam en een jongen leidde hem de tempel binnen. Maar wanneer Simson het gejoel hoort, en het duivelse gezang dat hem als godslastering in de oren klinkt, dan ontwaakt er in Simson een heilige toorn. We stippen enkele trekken aan. Hij zei tegen de jongen: *"Breng mij in het midden van dit gebouw."* Simson weet dáár moet ik zijn! Want het loopt niet over Simson, maar over de God van Simson, de HEILIGE ISRAËLS! JEHOVA! Simson is hier van Simson verlost, want nu hij weder in zijn ambt hersteld is, gaat hij weer ambtelijk bidden, nee, als een kind. En God hoort en verhoort altijd een oprecht kindergebedje. Maar niemand van de omstanders hoort hem. De filistijnen vangen aan met hun satanisch spel, zij spotten met een ambtsdrager Gods, zij spotten met een Nazireeër Gods, ja, met God Zelf. God laat Zich echter niet bespotten. Dat zien we ook bij Eliza als die bespot wordt door 42 kleine jongens. Nadat Eliza hen in de Naam des HEEREN vervloekt heeft, zendt God twee beren die de hele kinderschaar verscheuren.

Als God de vijanden van Zijn volk slaat, dan kijkt Hij -met eerbied gesproken- niet op een paar duizend doden. U moet het boekje *"De naakte boog Gods"* van ds. W. Huntington maar eens lezen, hoe God afrekent met de vijanden van Zijn volk. Als Gods kinderen en knechten in de weg van hun roeping handelen, spreken en schrijven, als is dat nog zo dodend en ergerlijk voor het vrome vlees, dan zijn zij in hun roeping onaantastbaar, anders zou God Zijn eer verliezen! Nu de Heere Simson weer in Zijn gunst heeft hersteld, heeft Hij hem ook de ere Gods weer op zijn hart gebonden, want zie, hij bidt. Kan dat ook van ons gezegd worden, gemeente: *'want zie, hij bidt'*? Of hebben we altijd ons pad recht kunnen houden, zodat we God nog nooit te voet gevallen zijn als een helleling?

Laten we eens wat dichterbij deze ontzagelijke Godsman gaan staan en ons oor te luisteren leggen wat hij bidt. *"Toen riep Simson tot de HEERE, en zeide: Heere HEERE...."*, dat is de HEERE, de Verbonds-God, de JAWÉ ,

de IK ZAL ZIJN DIE IK ZIJN ZAL, de GETROUWE. Simson bidt: *“Heere HEERE, gedenk toch mijner en sterk mij toch alleenlijk ditmaal o God, dat ik mij met een wrake voor mijn twee ogen aan de filistijnen wreke”, Richt. 16:28.*

Geliefden, Simson bidt niet of hij zich wreken mag op zijn vijanden, en tóch bidt hij het. Wij moeten goed verstaan: Simson was een openbaar figuur, door God verkoren en aangesteld om Zijn volk te verlossen van de tirannie der filistijnen. Simson vertegenwoordigde het volk Gods, Gods verbondsvolk, Israëel. Simson bidt niet met een vleselijke wraak, nee, hij bidt hier om een wrake Gods, net als Elia die van God een wrake vroeg om de krijgslieden met vuur van de hemel te verteren. Simson wordt hier verwaardigd om een wrake Gods uit te voeren, omdat Gods eer in het geding is. Simson bidt de HEERE om teruggave van zijn ambtelijke kracht, om die weer in Zijn dienst te besteden. Hij bidt gelovig om de herstelling van zijn ambtsvervulling, die hij zo bitterlijk verzondigd had. En de HEERE hoorde de stem van Zijn knecht en verhoorde zijn verzoek. Als er geen vlak veld tussen de HEERE en Simson geweest was, dan had God Simson niet verhoord. God laat de zonde niet onverzoend bij Zijn kinderen. Als God met Zijn volk heeft afgerekend, en dat gebeurt voor Gods Kerk altijd aan deze zijde van het graf, dan laat de HEERE Zijn volk niet eindeloos in het verdriet. Nee, hier geldt: *“Die Mij eren, zal Ik eren.”* En dat gaat God aan Simson bewijzen. Want het loopt niet over de wraak van Simson, nee, de God der ere dondert: *“Wie Mijn volk aanraakt, die raakt Mijn oogappel aan!”*

Simson tast, hij voelt de pilaren waarop het gebouw rust. En de Geest des HEEREN wordt opnieuw vaardig over Simson. Hij gevoelt het, zijn spieren, maar ook zijn hart worden doorstraald met de kracht Gods. Zijn ambtelijke krachten doorstromen zijn ledematen. En nu gaan we even terug naar het begin. De Engel zeide: *“Want dat knechtje zal een Nazireeër Gods zijn, van zijns moeders buik af, tot op de dag zijns doods!” Richt. 13:7b.* God gaat hier Zijn eigen Woord vervullen. Gods beloftenissen zullen nimmer hun vervulling missen. Daar hoeft Gods volk NIETS aan te doen. Je hebt mensen die zelf de beloften willen vervullen. En Gods volk weet er ook wel van, kijk maar naar Abraham, de vader aller gelovigen als hij via Hagar Gods belofte wil vervullen. Maar er zijn altijd mensen die Gods eer

roven in het stelen van beloften, omdat zij er een naam mee willen halen, tot en met dominees beroepen inclusief. Ja, dan is de afgoderij niet van de lucht. Dat loopt altijd fataal af en het is tot verwoesting van de gemeente Gods. God laat Zich niet van Zijn eer beroven, ook niet door gereformeerde ambtsdragers als zij politiek bedrijven. Simson heeft nooit politiek bedreven, maar gestreden met open vizier. Zijn zonden stonden God niet in de weg, want daar was voor betaald met de hoogste prijs van Christus' bloed, hoewel Simson zijn zonden bitterlijk heeft beweend.

Hoe Simson het ook verzondigd had, God laat nooit varen het werk Zijner handen. Simson staat voor een onmogelijk werk. Hij betast de twee zware pilaren waarop het gebouw rust, maar het geloof, gelóóft! En Simson drukt, de pilaren wijken, de vijand verstomt, het spelen houdt op, de duivel siddert, maar Simson jubelt, want de Leeuw uit Juda's stam is gekomen en heeft Simson de Daniet overwonnen. Simson was van afkomst een Daniet, een adderslang, maar in Christus was hij meer dan overwinnaar. De Leeuw uit Juda's stam keert zich niet tegen Simson, maar tegen zijn filistijnse vijanden. Hij zal door Simson hun harige schedels vellen. Hier leeft Simson niet meer, hier is Simson van Simson verlost, hier is Simson in gestalte van die meerdere Simson, Die uitriep: *“Het is volbracht!”* Het Lam overwon en de Leeuw uit Juda's stam triomfeerde over zonde, dood, hel en graf: *“Vader in Uwe handen beveel Ik Mijn geest.”* *“Mijn ziel sterve -jubelt Simson- met de filistijnen.”* En hij boog zich met kracht en het huis viel, en de vijanden vielen van de top van eer, in eeuwige verwoesting neer, tot eer van Gods heilige Naam! En nu hoeven wij niets meer te verklaren, tenminste als we het verstaan mogen dat het einde van Simson zijn begin verklaart. Of liever gezegd: God was met Simson begonnen en Hij heeft Zijn werk ook in het leven van Zijn knecht voleindigd, naar Zijn eigen Woord. Simsons laatste slag was zijn beste slag. Zoals Christus het rijk van satan heeft neder geworpen, zo wierp Simson Dagon's tempel ter aarde. Zoals Christus Zijn armen uitgestrekt had aan het kruis, zo heeft Simson zijn armen uitgestrekt naar de twee pilaren. Zoals Christus aan het kruis een noodlottige ruk gaf aan het rijk der hel, zo gaf Simson de tempel van Dagon -en die erin waren- een noodlottige ruk ter hel. Simson was geen martelaar, ook geen Middelaar, maar een frontsoldaat in het leger van Koning Jezus. Hij sneuvelde in de strijd en

legde daarmee een ongekende vrijheid aan de dag voor zijn volk. Hierin is hij alweer een type van Christus, Die gevangenen vrijheid schenkt en aan hun ellende denkt en met Zijn dood een eeuwige verlossing voor Zijn volk heeft teweeggebracht.

Simson, de Nazireeër Gods. Zijn leven is ten einde, nee toch niet, want zijn leven was in Christus verborgen in God. Nu mocht hij door de dood het Leven ingaan, want na zijn dood was hem het Leven bereid, God nam hem op in Zijne heerlijkheid! Zijn roeping en zijn nazireeërschap zijn hiermede wel ten einde. Dat moest ook, want eeuwig bloeit de gloriekroon op 't Hoofd van Davids grote Zoon. Simson heeft zijn leven opgeofferd in 's Heeren dienst en sloeg daarmee zijn laatste slag, maar tevens de grootste slag. Want we lezen: *“De doden die hij in zijn sterven gedood heeft, waren meer dan die hij in zijn leven gedood had”, Richt. 16:30.*

En nu daarvan de evangelische lering. Dat zien we op de Pinksterdag, waar de meerdere Simson door de ambtelijke bediening van Petrus drieduizend zielen aan de hel ontrukkt en toevoegt aan het huisgezin Gods. Simson mocht reeds vóór dit heilsfeit de Heere bedoelen met een verheerlijkt lichaam en deelgenoot zijn in de bruiloft des Lams. Daar mag hij zijn God aanschouwen van Aangezicht tot aangezicht met onsterfelijke ogen. Daar staat hij voor de troon met al de geheiligden, en zij zingen het lied van Mozes en het Lam: “Het Lam, Dat geslacht is, is waardig te ontvangen, de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en dankzegging, in alle eeuwigheid. Want Hij heeft ons Gode gekocht met Zijn bloed, uit alle geslachten; volken en natiën.”

Toen kwamen zijn broeders en zijn hele familie, ja, het is wat. Heel zijn leven alleen gestreden, nooit een broederbezoekje gehad. Geen versterking van broederen ervaren, maar nu hij gestorven is gaan zij hem pas waarderen, echter te laat. Zij hebben Simson te laat verstaan, te laat, te laat, ze kunnen het niet meer met Simson goedmaken. Maar God had het met Simson goedgemaakt. God heeft het met Zichzelf goedgemaakt in Christus, op grond van Zijn eeuwig welbehagen.

Gemeente, zo hebben wij de geschiedenis van Simson overdacht. Vurig hopen wij dat het bij u niet bij de geschiedbeschouwing zal blijven. We

hebben allemaal één ziel te winnen, verloren is het al. Dat we met die meerdere Simson niet zouden spotten door het Woord te verdraaien tot ons eigen verderf. Want wat zal het dan vreselijk zijn om, net als die filistijnen, te vallen in de handen van de levende God. Kiest dan heden wie gij dienen zult, is de HEERE Gód, dient Hem, is Baäl gód, dient hem.

U zult God echter niet kunnen dienen, u zult niet voor Hem kiezen, tenzij Hij u verkiest en doet naderen om Zijn lof te vertellen. Nog roept daar die meerdere Simson: “Komt allen tot Mij, gij goddelozen, gij hopelozen, gij moedelozen, gij roekelozen, gij heillozen, gij biddelozen, ja gij, die vermoeit en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hoort aandachtiglijk naar Mij en eet het goede en laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen. Neigt uw oor en komt tot Mij, hoort en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken en u geven de gewisse weldaden Davids!”

“Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden. Welgelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen”, Ps. 2:12. Zegene de Heere Zijn eigen Getuigenis, tot roem Zijn Naams die heerlijk is! Amen.

Hoofdstuk 5

EEN GEOPENBAARDE MIDDELAAR

Van een inzender:

Onlangs las ik in het blad ‘Terdege’ een uitspraak van ds. B: “Met een geopenbaarde Middelaar moet de Kerk de dood in.” Vraag: Hoe denkt u over zo’n uitspraak en wat zegt de Schrift er over?

Beste inzender,

Hoewel ik ds. B. nog tot ‘de oude garde’ van de Ger. Gem. predikanten reken, (waarmee ik bedoel dat er onder die oude Ger. Gem. garde nog een aantal knechten van God waren die het van God geleerd hadden), betekent het niet dat ik zijn uitspraak voor mijn rekening neem. Ik heb er al wat over afgeweend -God weet het- dat deze knechten van God zo dwalen in de leer en dat ik hen om Gods wil en Woord bestrijden moet. Ik heb onder de prediking van ds. B. weleens een bevestiging van Godswege ontvangen van hetgeen de Heere ooit in mijn leven gewrocht had, maar op een andere keer zegende hij zielen buiten de kennis van Christus in. Het is voor mij dan ook een droevige zaak dat dit soort predikanten zich hebben laten (mis)leiden door afwijkende gezelschapstaal en tussen deze taal en de Schriftuurlijke taal der bevinding een is-gelijk-teken hebben gezet, met alle schadelijke en sektarische gevolgen vandien. God is met de Afscheiding echter niet in de war (met niemand niet) en dat feit heb ik ook mogen inzien, namelijk, dat God veler zinnen verblind heeft, omdat velen sinds 1834 vlees tot hun arm hebben gesteld, zoals dr. H.F. Kohlbrugge dat ook aan dr. Brummelkamp schrijft in zijn brief over de Afscheiding. Zelf heb ik genoemde uitspraak (een geopenbaarde Middelaar is nog geen toegepaste Middelaar) ook verschillende keren op bepaalde gezelschappen aangehoord, maar aangezien Gods Woord ten aanzien van ‘een geopenbaarde Middelaar’ absoluut niet spreekt op de wijze zoals ds. B. en velen anderen met hem er over spreken, neem ik om Gods wil en

Woord geheel afstand van genoemde uitdrukking, die ook in het kader van de Schriftuurlijke bevinding niet uit de Schrift te verklaren is, zoals we in het verloop van dit schrijven vanuit Gods Woord zullen zien. De leer van de Afscheiding is een dwaalleer, en beheerst zelfs knechten van God. De situatie verergert omdat er velen deze dwaalleer met een andere dwaalleer bestrijden, waardoor de verwarring alleen maar toeneemt in het kwadraat.

De apostel Paulus schijnt bij het bekeringschema van de Afscheiding niet erg te passen en nooit heb ik van één predikant vernomen dat Paulus werd ingekaderd in dit chronologische ‘stappenplan’. Dat kan ook niet, want Paulus had geen kennis aan de opeenvolgende ‘standen’ waarmee men de discipelen opscheept.

De zogenaamde exemplarische bekeringsweg der discipelen wordt o.a. door ds. A. Moerkerken in zijn boekje “Bethel en Pniël” echter met verve verdedigd, hoewel hij meer ploegt met het reeds lang begraven ‘comriekalf’ dan dat hij er zelf iets van schijnt te verstaan. De vergeving der zonden, ofwel de rechtvaardigmaking, is volgens zeggen een dusdanige nadere weldaad in het leven der genade waaraan niet elk kind van God kennis heeft... Ik moet het om Gods wil en Woord geheel anders zeggen: **Ik ken niet één waar kind van God die geen bevindelijke geloofskennis heeft aan Christus en de vergeving der zonden, omdat ze niet bestaan.**

Met de uitdrukking “de openbaring van de Middelaar” wordt in het kader van de zaligheid alleen gesproken over een eerste openbaring en nadere openbaringen van Christus in het hart en leven van Zijn volk. De eerste (zaligmakende) openbaring van Christus is tot levendmaking en tot rechtvaardigmaking, ofwel tot de vergeving der zonden, en de nadere openbaringen van Christus zijn tot bevestiging en versterking van het geloof en tot diepere inleiding van de verborgenheid der godzaligheid. Ik hoop er straks nog op terug te komen.

De invulling die dikwijls ook op bepaalde gezelschappen aan ‘een geopenbaarde Middelaar’ gegeven werd/wordt, staat haaks op hetgeen de Schrift ons leert. Met ‘een geopenbaarde Middelaar’ bedoelde men op genoemde gezelschappen dat Christus Zich openbaart in Zijn geschiktheid en gewilligheid, waardoor een “bekommerde ziel” enige adem en troost

krijgt, maar waarbij de Middelaar echter nog niet door het geloof wordt omhelsd. Dit soort invulling van 'een geopenbaarde Middelaar' is echter absoluut niet zaligmakend. Duizenden belijders zijn met zo'n voorwerpelijke 'openbaring van de Middelaar' reeds ter helle gevaren.

Christus heeft Zich in voorwerpelijke zin aan heel de wereld geopenbaard en als de dochters van Jeruzalem de lijdende Knecht des Heeren zien gaan naar Golgotha, schreien zij hete en medelijdende tranen om Hem, maar ze werden daarover ernstig vermaand: *"Gij dochters van Jeruzalem! weent niet over Mij, maar weent over uzelf, en over uw kinderen!"*

Ze hadden namelijk (nog) geen deel aan Christus en waren beslist niet wedergeboren. Zulk soort 'wenende zielen' worden echter in de Ger. Gem. "bekommerde zielen" genoemd en al geestelijk leven toegekend. Het is echter ernstig zielsbedrog en een vervloekte dwaalleer.

Anderen verstaan onder 'de openbaring van de Middelaar' een tweede station ná de wedergeboorte, en trekken de lijn door naar Jakob te Bethel. Jakob zou in Bethel een geopenbaarde Middelaar hebben ontvangen en in Pniël een Middelaar in de toepassing, ofwel de vergeving der zonden. Ook in deze voorstelling is de vergeving der zonden een latere of nadere weldaad in het leven der genade die lang niet door elk kind van God wordt beleefd, volgens zeggen. Deze voorstelling van zaken is dus eveneens onschriftuurlijke wartaal, ofwel ontspoorde gezelschapstaal, en het heeft met de Schriftuurlijke bevinding van de vergeving der zonden niets te maken.

Om in het kort de zaak duidelijk te maken hoe men aan dit boemeltreintraject van opeenvolgende standen in het genadeleven gekomen is, het volgende: De weg van de discipelen vanaf 'de tiende ure' (openbaring van Christus) tot en met het heilsfeit van Pinksteren, wordt als een exemplarische weg gehanteerd en zelfs voorgeschreven voor de bekering van al Gods kinderen, waarbij uitdrukkelijk wordt geleerd dat niet al Gods kinderen even ver komen.

Al Gods kinderen staan in veler veronderstelling nog 'ergens voor' en men ziet het als een hoge uitzondering dat het eindstation wordt bereikt, namelijk om "teruggebracht te worden in het Vaderharte Gods".

Tussen de "levendmaking", ofwel de inlijving in Christus, en dit laatste stuk, ofwel het 'bevindelijk eindstation', heeft men nog een stand of

veertig ingebouwd die men als een tergend langzaam rijdend boemeltreintje 'boek in en boek uit' de revue laat passeren. Bij het bereiken van het laatste stuk wordt men bevorderd tot "een diep doorgeleid mens", dus eentje die 'door alle stukken is geleid' en dezulken worden niet zelden een soort 'opperzaalstatus' toegekend, terwijl anderen die nog in de lagere klasse verkeren moeten zuchten in de kerker van dr. Habitus, of zoals men wilt: het revalidatiecentrum van dr. Actus.

U ziet, ik weet er zo'n beetje 'alles' van, want ik heb veel in gezelschapskringen verkeerd (Gode zij dank ook op gezonde gezelschappen van Gods ware geofende volk), echter, op de meeste gezelschappen bestond er -bij gebrek aan gezonde leiding- dikwijls een wedijver onder elkaar wie de meeste toch wel niet was en wie het meeste ervan geleerd had. Er waren ook gezelschappen waar alleen diegene aan het woord was die "door alle stukken geleid was" en door de aanwezige goe-gemeente dikwijls als een soort god vereerd werd.

Ik heb een vrouw gekend die zichzelf uitgaf als een doorgeleid (doorgegleden) kind van God, die 'door alle stukken geleid was' en die allerlei gezichten en buitenbijbelse openbaringen te zien gekregen had waarmee zij dan op 'de kleinen' in Christus indruk probeerde te maken en die zelfs voor een lange tijd 'in haar macht' had. Op mij had ze geen vat, want de Heere had het mij totaal anders geleerd en ik wederstond haar dikwijls in haar aangezicht.

Sommigen verweten mij zelfs "heiligheidschennis", omdat ik het aandurfde een "diep doorgeleide" vrouw tegen te spreken. Voor mij was dat beslist geen kwestie van durf, want juist in die ogenblikken kreeg ik vrijmoedigheid van de Heere om me van dit soort geestelijke manipulaties vrij te maken en anderen ervoor te waarschuwen. De eerlijkheid gebied me wel te zeggen dat toen ik de Heere nog niet zolang kende, er wel van onder de indruk was en er ook een tijdje door betoverd ben geweest. Daar heeft de Heere mij -geloofd zij Zijn heilige Naam- op een radicale wijze van verlost.

Ik ontken niet dat er zuigelingen, jongelingen en vaders in de genade zijn, integendeel, maar als men wil beweren dat zuigelingen Christus nog niet kennen, dan zeg ik op grond van Gods heilig Woord dat men schrikkelijk dwaalt en als zodanig onder de vloek staat van Galaten 1:8-9. Zuigelingen

zijn niet geoefend en moeten -overigens net als jongelingen en vaders in de genade- opwassen in de kennis van Christus. Er is trap en mate in de kennis van Christus, maar er is geen trap en mate in Christus Zelf! Een zuigeling in de genade bezit evenveel als een vader in de genade, namelijk Christus en al Zijn weldaden, namelijk rechtvaardigmaking en wedergeboorte, namelijk geloof, hoop en liefde, namelijk vergeving der zonden en een recht op het eeuwige leven, namelijk BEWUST door het geloof, al was het ook het minste ware mosterdzaadgeloof! Het ware geloof is altijd bewust, namelijk door de Heilige Geest, en door de liefde werkende.

Een vader in de genade is geoefender in hetgeen hij in Christus is en heeft, en staat dikwijls door het geloof in het onbeweeglijke koninkrijk van vrije genade. Een zuigeling in de genade is door zwak- en kleingeloof dikwijls het geloofszicht op Christus kwijt en is voor zijn gevoel ook het geloof dikwijls kwijt en leeft voor zijn waarneming meer in een beweeglijk koninkrijk, ziende op zijn modderachtige bestaan.

Een zuigeling in de genade heeft evenwel kennis aan een geopenbaarde Middelaar en aan de vrijspraak van de vergeving der zonde, hoewel hij dat door heersend ongeloof dikwijls verdacht houdt. Maar naarmate God Zijn eigen werk in Christus steeds krachtiger komt te bevestigen, naar die mate neemt ook de zekerheid des geloofs toe. In de zekerheid des geloofs is dus ook trap en mate. Een zwakgelovige is doorgaans zwak verzekerd (ook weleens sterk) en een vader in de genade leeft niet bij zijn gevoel, maar door het geloof, hoewel ook vaders in de genade dikwijls in diepe duisternis kunnen verkeren en in grote geestelijke verlatenheid!

Zo leidt de Heere Zijn veelkleurige Kerk steeds dieper in de geheimenissen van de heerlijkheid van Christus. De een moet er soms jaren over doen wat anderen in korte tijd leren, namelijk wat zij in Christus HEBBEN! Een vader in de genade zal doorgaans wel een zuigeling verstaan, maar een zuigeling zal lang niet altijd een vader in de genade verstaan, omdat die weleens dingen zegt vanuit de geloofsbeleving der zaken die voor degenen die hun geloofszinnen nog niet in die mate hebben geoefend, zwaar zijn om te verstaan.

Als ds. B. schrijft dat je met "een geopenbaarde Middelaar" nog de dood in moet, dan geldt dat alleen voor degenen die nog niet wedergeboren zijn

en die al weleens in voorwerpelijke zin een gezicht gehad hebben op de Middelaar Gods en der mensen middels een levende Woordbediening. Dit soort 'gezichtelijke openbaringen' kunnen heel ver gaan, zelfs met een sterk gevoel van de werking van Gods Geest, maar met een gezichtelijk zien, ben je de zaak waar het om gaat nog niet deelachtig. Alleen het zien door het geloof is hebben. Dit zeg ik niet om de zwakgelovigen in Christus kleinmoedig te maken, integendeel, maar om de schijngelovigen te ontdekken, omdat zij zich blij maken met de gemene werking des Geestes, waarvan duizenden belijders in onze dagen zelfs niet eens weet hebben. Gemene werkingen des Geestes kunnen -zoals gezegd- zeer ver gaan, maar staan in het kader van een tijdgeloof. Een tijdgeloof kan kort, maar ook lang duren, zelfs het hele leven lang. Echter in het uur van het sterven gaat het tijdgeloof niet over in aanschouwen. Dat geldt alleen voor het ware zaligmakende geloof. Zaligmakend geloof daarentegen begint met een 'gerichterlijke openbaring van de Middelaar', Die eerst de zondaar omhelst, alvorens de zondaar Hem omhelst. Ja, dat geschiedt in het uur de minne en het wordt ervaren naar de mate van het geloof.

Even tussen haakjes: Geloofservaring heeft NIETS te maken met de ervaringsmystiek van de platonische godsdienst à la Menno Simons.

Ook de zuigelingen in de genade kennen een gerichterlijke openbaring van de Middelaar door het geloof, maar zij kunnen dat meestal niet even zakelijk in woorden verhalen, zoals de meer geoefenden in de genade dat wel mogen doen, omdat de kleinen die in Christus geloven voor hun eigen waarneming nog niet staan in een onbeweeglijk koninkrijk.

Toch ken ik kinderen Gods die direct met de rechtvaardigmaking in de vrijheid der kinderen Gods gezet werden en daarin wandelden. Dat zijn meestal diegenen die midden uit de wereld zijn gehaald. Dezulken zijn over het algemeen helderder in de kennis van Christus dan menig kind van God die grootgebracht is onder de voorzijde leer. Om nu te spreken van een gerichterlijke, ofwel zaligmakende openbaring van Christus, vanuit het Woord, bepaal ik u bij het getuigenis van Paulus over deze zaak in Galaten 1:15-16: *"Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelven door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen..."*

Hier spreekt Paulus over een zaligmakende openbaring van Christus TOT rechtvaardigmaking door het geloof. Toen God Zijn Zoon in het hart van Paulus openbaarde, betekent dat niets anders dan dat Christus bij Paulus werd toegepast. Kijk, dat heeft de Afscheiding totaal uit elkaar getrokken en het gevolg hiervan is een roomse heilszekerheid, oftewel helemaal geen geloofszekerheid, ofwel het zogenaamde 'halfverloste' christendom.

Het gevolg van deze dwaalleer is, dat ook de wedergeboorte en de rechtvaardigmaking uit elkaar getrokken worden en daaruit valt dan ook te verklaren hoe men tot de invoering van de onbijbelse standenleer gekomen is, die uit een chronologische toepassing van de heilswedden bestaat, waar echter niet één rechtgeaard kind van God raad mee weet, maar waarmee sommigen wel dikwijls een levenslange duisternis over hun ziel halen, of -en dat komt nog veel meer voor- dat schijngeelovigen zich ermee blijmaken, omdat zij met een gevoelig voorwerpelijk gezicht op de Middelaar vanuit de Woordverkondiging menen het eigendom van Christus te zijn, terwijl zij nog nooit door Hem gemijnd worden zijn in de toepassing des harten door het geloof.

Velen zeggen Christus 'lief te hebben' en zijn of (vleselijk) verzekerd van hun staat, of 'bekommerd' vanwege hun staat, doch in beide gevallen is men nog nooit een verloren zondaar voor God geweest en derhalve ook niet bij God vandaan als een goddeloze gerechtvaardigd door de Eersteling Christus. Als Christus niet de Eerste is in de toepassing, dan zal blijken dat Hij ook niet de Omega is in het uur van de dood.

Als ds. B. met 'een geopenbaarde Middelaar' een voorwerpelijk gezicht op Christus bedoelt, val ik hem bij, maar aangezien ik zelf ook in de Ger. Gem. kringen heb verkeerd, weet ik zeker dat ds. B. 'een geopenbaarde Middelaar' in het kader van het leven der genade plaatst, waaraan hij een geheel andere invulling geeft als de Schrift ons leert.

Als Paulus getuigt dat het Gode belijfd heeft Zijn Zoon in hem te openbaren, dan spreekt hij in het geloofskader van de rechtvaardigmaking, zoals die in de Rechte Straat aan hem voltrokken is in de weg van recht en gerechtigheid. Dat geldt voor AL Gods kinderen, hoewel de omstandigheden kunnen verschillen. Paulus heeft echter niet tot de heidenen gezegd dat ze nog even geduld moesten hebben omdat hij krachtens genoemde redenering nog met zulk een geopenbaarde

Middelaar de dood in moest, alvorens zijn zonden werden vergeven. Ik weet wel zeker dat Paulus de gehele Afscheiding plus hun bijlopers en meelopers in tegenwoordigheid van allen had bestraft met de Autoriteit van de Heilige Geest.

Ik heb dit soort zaken eerder uitgebreid aan de orde gesteld in een weerlegend boekje getiteld: "Trap en mate in de kennis van Christus", dat ik geschreven heb als antwoord op het dwaalboekje van ds. A. Moerkerken: "Bethel en Pniël.

Het leven der genade begint met de vergeving der zonden, waaraan de bediening des doods (die van de Wet) die tot de geestelijke wetsdood leidt (Gal. 2:19a), vooraf gaat. Voor verloren zielen die dit alles nog niet verstaan, omdat zij vanwege het vonnis des doods ieder ogenblik vrezende ter helle te moeten varen, klinkt hier het Evangelie van vrije genade: "Zie het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegdraagt."

Ik ken kinderen van God die met deze (vrij)sprake des Geestes in Christus direct tot volle ruimte in Christus gekomen zijn, hoewel achteraf weer hells bestreden. Sommigen sterven de zwaarddood en die worden achteraf dikwijls zwaar bestreden, anderen sterven de geestelijke hongerdood en komen wat bedaarder tot ruimte, maar allen zijn met Christus gestorven en ook met Hem opgestaan in een nieuw Leven en dat door het geloof ook in de bevinding der zaken.

In het kader van de rechtvaardigmaking is geloof zonder geloofservaring een hallucinatie van de duivel en duizenden beelden zich in door het geloof gerechtvaardigd te zijn, terwijl ze niet bij God vandaan gerechtvaardigd zijn en dus ook niet van Hem gekend en geliefd zijn, maar slechts redeneren vanuit een tijdgeloof.

De rechtvaardigmaking is echter niet het voorwerp des geloofs en mensen die uit hun rechtvaardigmaking leven, zijn dikwijls zo hard als een spijker voor de kleinen in Christus, maar degenen die uit het enige Voorwerp des geloofs, namelijk Christus leven, wensen en gunnen de zaligheid ook een ander, maar wel op grond van en door recht en gerechtigheid. Een en ander heb ik met de liefde Gods in mijn hart geschreven, maar de toepassing ervan is uitsluitend -en Gode zij dank- alleen Gods eigen werk. Amen, halleluja!

Van een inzender:

In het ingezonden stuk met als onderwerp 'Geopenbaarde Middelaar' gebruikt u de volgende zin: "In de zekerheid des geloofs is dus ook trap en mate". Mijn vraag is: bedoelt u hier eigenlijk de verzekering van de gelovige? Toelichting (zoals ik meen dat het is, maar ik belijd graag mijn onkunde): Er is verschil tussen 'de zekerheid des geloofs' en 'de verzekering van de gelovige'. De zekerheid van het geloof ligt vast in Christus. En in Christus is geen trap of mate zoals u zelf ook aangeeft. In deze zekerheid ligt ook de troost voor Gods ware volk. Hun eeuwige zaligheid is verzekerd in Christus, daar komt niets van henzelf bij! Daarentegen wordt de gelovige wel bestreden en kan het gevoel kwijt zijn van die zekerheid. De verzekering die de gelovige ondervindt kan dus wel trap en mate bevatten. Daar moet bij gezegd worden dat de mens zelf schuldig is aan zijn ongeloof! Kunt u hier iets over zeggen?

Geachte inzender,

Hartelijk dank voor uw toelichting. Inderdaad, objectief beschouwd is er ten aanzien van de zekerheid des geloofs geen trap en mate. De zekerheid des geloofs is een feit die vast ligt in Christus en in het Woord. Het geloof zelf is zo zeker als God zeker is! Paulus geeft door de inspiratie des Geestes een prachtige definitie van het ware geloof in Hebréeën 11:1: *"Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet."*

Subjectief gezien is er wel 'trap en mate in de zekerheid des geloofs', afhankelijk van de mate des geloofs en dat slaat dan inderdaad op de 'verzekerdheid des geloofs'. De volle verzekerdheid des geloofs is echter niet beperkt tot een 'elitegroep' gelovigen, maar is een privilege voor al Gods kinderen, niet één uitgezonderd. Alleen maken niet alle gelovigen gebruik van dit privilege. Enerzijds door ongeloof en anderzijds door een verkeerd verstaan van de Wet Gods in het leven der heiligmaking, waardoor er velen blijven hangen tussen wal en schip en niet komen tot de volkomen man in Christus. Het klinkt wellicht paradoxaal, maar een zwakgelovige is -als het recht ligt- net zo zeker van zijn zaligheid als een

sterkgelovige, echter alleen niet in de mate en niet zo bestendig als een sterkgelovige het geloof doorgaans mag beoefenen, omdat de zwakgelovigen in zelfkennis, Godskennis en Christus kennis niet zo diep ingeleid zijn als jongelingen en vaders in de genade doorgaans zijn. Zowel een zwakgelovige als een sterkgelovige bezitten het ware geloof, maar ze zijn in zichzelf genomen beiden even zwak. Immers, zonder Christus kan een zwakgelovige niets doen, maar ook een sterkgelovige niet. Een vader in de genade is even afhankelijk als een zuigeling in de genade, alleen leven jongelingen en vaders in de genade meer door geloof in de onveranderlijkheid van de beloften Gods in Christus, terwijl zuigelingen in de genade meer steunen op een zalig geloofsgevoel in Christus. Zolang zij maar niet steunen op louter gevoel, is hun zwakke geloof even zuiver als het geloof van degenen die in de volle verzekerdheid des geloofs staan. Let wel: 'zwakgeloof' is onderscheiden van 'kleingeloof', want bij 'kleingeloof' heeft het 'ongeloof' de overhand, maar dat is niet het geval bij 'zwakgeloof'.

Ook is het niet zo dat vaders in de genade altijd beschikken over een sterk geloof, o nee, ook zij vervallen soms tot kleingeloof door allerlei oorzaken van het vlees. Klein- en zwakgeloof zien meer op de omstandigheden dan op de Voleinder des Geloofs, terwijl een sterk gelovige doorgaans vasthoudt aan 'het nochtans des geloofs', ondanks de heftige bestrijdingen. De ware gelovigen verschillen dus niet zozeer in de kwaliteit des geloofs, alswel in de kwantiteit. Er is echter niet één kind van God wiens geloof volkomen kwalitatief is. De volkomenheid des geloofs staat alleen en uitsluitend op Naam van Christus, de Voleinder des Geloofs. Door toerekening is Zijn geloofsgehoorzaamheid de mijne en door Zijn geloof zijn we rechtvaardig voor God, namelijk als wij in Hem geloven. (Zie: Rom. 3:22; Rom. 3:26; Gal. 2:16; Gal. 3:22; Openb. 14:12). Zwak- of sterkgeloof doet hier niet ter zake.

Het gaat om wáár geloof en alle gelovigen delen in het volkomen geloof van Jezus, naar de mate die God goeddunkt. Alle gelovigen vertonen ook het beeld van Christus, maar zoals de ene ster in heerlijkheid verschilt van de andere ster (1 Kor. 15:41), zo verschillen ook de gelovigen in de mate van de kennis van Christus en in die mate ook in het getuigenis. Allen worden inwendig bestraald en verlicht door de Zonne der gerechtigheid,

alleen de kracht ervan kan verschillen naar de mate des geloofs. In natuurlijk opzicht is een lichtstreep zon ook zon, en een lichtstreep zon verschilt in kwaliteit niet met een heldere middagzon, doch alleen in kracht. Zo leven er tamelijk veel kinderen Gods in het zwakke en schemerachtige schijnsel van het Noorderlicht der Zon, terwijl anderen veel dichterbij en nauwer door het geloof uit de Evenaar des Woords leven, zoals de Bruid in het Hooglied mocht beoefenen. Dezulken zijn in de inleving het zwartste en het vuilste, omdat de hete middag-Zon hen gedurig beschijnt, doch tegelijkertijd zijn zij lieflijk in Zijn ogen en zonder enig gebrek. In de wortel der zaak wensen alle kinderen Gods gedurig bij Hem te zijn en zij zullen dan ook straks zonder onderscheid de Koning zien in Zijn schoonheid, niet door geloof, maar door aanschouwen, van Aangezicht tot aangezicht.

In deze aardse bedeling is de Kerke Gods geroepen tot:

1. De volle verzekerdheid des verstands, tot kennis der verborgenheid van God en den Vader, en van Christus (Kol. 2:2).
2. De volle verzekerdheid der hoop, tot het einde toe (Hebr. 6:11).
3. De volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten, en het lichaam gewassen zijnde met rein water (Hebr. 10:22).

Degenen die staan in 'de volle zekerheid des geloofs', behoren tot het ellendigste en armste (evenwel in Christus rijkste) volk op aarde, omdat zij weten dat de Wet geestelijk is, en zij vleeselijk zijn, verkocht onder de zonde. Zij zijn niet vlees en Geest, maar enkel vlees en omdat het Woord Vlees geworden is, is hun ingeleefde 'vleselijk zijn' geestelijk, want in Christus zijn zij totaal nieuwe schepselen, niet half om half, niet ten dele, niet volkomen in delen, maar met ziel en lichaam beiden, want het Woord is Vlees geworden. Ja, de verborgenheid der godzaligheid is groot: "God geopenbaard in het Vlees".

Vraag: Hoe kom ik er aan?

Antw.: Als je 'ik' éraan is, ineens en voor altijd, omdat Christus Zijn 'Ik' eraan gegeven heeft om goddeloze 'ikken' te ont-ikken, door in hun plaats te gaan staan. Niet mijn geloof, maar het Zijne! Niet mijn verzekerdheid,

maar Zijn gerechtigheid! Niet mijn vertrouwen, maar Zijn betrouwbaarheid! Niet mijn bidden, maar Zijn voorbidding! Niet mijn wandel, maar de Zijne! Niet mijn gesteldheid, maar Zijn genegenheid! Mijn geloof is ongeloof, maar Zijn geloof is mijn eeuwige gerechtigheid. Ik ben door mijn bekering gezakt, omdat Christus mijn Bekering geworden is. *"Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven", Rom. 5:6.* Ik goddeloos, Hij heilig! Ik genadeloos, Hij vol van genade en waarheid! Ik radeloos, Hij Raad! Ik kind der hel, Hij Vader der eeuwigheid! Ik vlees, Hij Geest! Ik ben niet, Hij is! Ik niet meer, Hij eeuwig Dezelfde! Christus alleen, Christus geheel, Christus Alles. Amen.

EEN GEOPENBAARDE MIDDELAAR III

Van een inzender:

In het ingezonden stuk "Geopenbaarde Middelaar" schrijft u dat u ook wel op 'gezonde gezelschappen' geweest bent. Kunt u mij een paar kenmerkende verschillen noemen tussen 'ontspoorde gezelschappen' en 'gezonde gezelschappen'?

Geachte inzender,

Hét fundamentele verschil tussen ontspoorde en gezonde gezelschappen is, dat op ontspoorde gezelschappen 'de bekeerde mens' in het middelpunt staat, terwijl op gezonde gezelschappen 'Christus en Dien gekruisigd' centraal staat. Op ontspoorde gezelschappen heb ik nogal wat 'afgezaagde bekeringsverhalen' moeten aanhoren. Sommigen beweerden al jaren op 'de toeleidende weg' te zijn zonder ooit een druppel waar geloof in Christus te hebben geoefend, maar zich desondanks tot Gods 'bekommerde volk' rekenden, die wel op weg naar Jezus zijn, maar Hem nog niet kennen en zodoende nog met een open schuld over de wereld gaan.

Als ik dezulken Gods Woord voorhield, namelijk dat het niet mogelijk is om zonder geloof God te behagen en dat het Woord duidelijk leert dat degene die niet gelooft alrede veroordeeld is en met heel de wereld voor God verdoemelijk is, en dat dezulken onder de Wet en onder de toorn

Gods verkeren, dan werd me dikwijls verweten de “kleintjes” op het hart te trappen. En als ik het dan ook nog eens durfde te besteken om ‘de allerheiligsten’ van het gezelschap aan de tand te voelen, namelijk degenen die voorgaven ‘door alle stukken te zijn geleid’ met de vraag: uit hoeveel kilo’s verrot vlees ze bestonden, dan kwamen er tal van schorpioenen uit hun holen tevoorschijn..., want zij waren niet vleeselijk, maar geestelijk...! Dat zijn dus rasechte antinomianen! Paulus zegt het namelijk precies andersom: “De Wet is geestelijk, heilig en goed en ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonden. Ik dank God in Christus Jezus onze Heere, Wiens eigen ik ben...” Amen.

Op gezonde gezelschappen, die altijd zeer schaars geweest zijn, werd veel meer gesproken over het Voorwerp des geloofs, God Drie-enig, Zijn heilig en onfeilbaar Woord: “Zo zegt de Heere, en: “Er staat geschreven”, enz. Dikwijls spraken zij over Christus, het vleesgeworden Woord, over de verborgenheid der godzaligheid: “God geopenbaard in het vlees”; over de heerlijkheid van Christus, over Zijn plaatsbekledend en volbrachte Middelaarswerk, over Zijn ambten en staten, over de toekomst van Christus’ Bruidskerk en ook dikwijls over het feit waar God in Christus begint in het leven der genade, namelijk met de opstanding uit de geestelijke doodstaat door de wederbarende kracht des Geestes in de openbaring des Middelaars en in het kader van de rechtvaardigmaking, ofwel de vergeving der zonden, hetwelk ook de inwoning van de Heilige Geest met zich meebrengt.

Het stuk der ellende gaat aan de wedergeboorte vooraf en dient tot de dood van de oude mens met al zijn vrome werken (Gal. 2:19a). De dood van de oude mens gaat aan de opstanding van de nieuwe mens in Christus vooraf, hoewel het ook waar is dat ellende, verlossing en dankbaarheid in het leven der genade zich steeds herhaalt in de bevestiging der zaken.

Als het recht ligt geven de schapen Christi de lammetjes in Christus nader onderwijs, hoewel de meer geoefenden (de zogenden) soms ook door ‘de kleinen’ (de zuigenden) worden vervrolijkt, omdat de laatsten doorgaans innig met Christus verenigd zijn door de band der eerste liefde en des geloofs.

Op de goede gezelschappen hoorde je dikwijls der vrome tent weergalmen. Daar waren soms ook lastdragers (de zogenden die Christus

als hun enige Bekering hadden overgehouden) die de last van andere (onverzoende) doch ‘ontwaakte’ zielen op hun hart gebonden kregen in een weg van omkomen en verloren gaan, en dan hoorde je soms een week later dat dié en dié in Sion geboren waren, namelijk in Christus, door recht verlost en met God verzoend.

PS. Onder ‘ontwaakte zielen’ (die op de ontspoorde gezelschappen en ook in onze dagen bij hopen werden/worden ingezegend), moeten wij zielen verstaan die door de Wet ontwaakt zijn, echter niet ten leven, maar in hun geweten, en wettisch gebukt gaan onder de last der zonde, stad verderf ontvlucht zijn, maar nog niet door de Enge Poort, Christus, zijn ingegaan en dus nog niet wedergeboren en gerechtvaardigd zijn in de vierschaar van het geweten door het geloof. De zondelast van dezulken krijgt Gods lastdragende volk weleens opgebonden om kinderen voor Christus te baren. Ja, dezulken brengen altemaal tweelingen voort en geen van hen is jongenloos.

EEN GEOPENBAARDE MIDDELAAR IV

Van een inzender:

Naar aanleiding van het ingezonden stuk “Geopenbaarde Middelaar”, het volgende: U schrijft nogal negatief over Gods volk dat teruggebracht is in het Vaderharte Gods. Mijn vraag: Ontként u dan dat sommige kinderen Gods teruggebracht zijn in het Vaderhart van God en sommigen niet?

Beste inzender,

Ja, dat ontken ik met kracht, want niet sommigen, maar al Gods ware kinderen zijn teruggebracht in het hart des Vaders, zoals ook allen gedoopt zijn in de Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, zoals zij ook allen gedoopt zijn in de dood des Zoons. Dat is niet negatief, maar bijbels positief! Het subjectieve van de bevinding leidt ons niet in het bezit der zaken, maar doet ons ontdekken hetgeen wij in Christus hébben, tenminste als wij tot Gods gerechtvaardigde volk behoren.

Ook leert Gods Woord in Efeze 2:6 dat al Gods kinderen mede gezet zijn in

de hemel in Christus: *“En [Hij, God de Vader] heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus.”* En in Efeze 1:3 wordt duidelijk gezegd dat al Gods kinderen bedeed zijn met dezelfde zegeningen in Christus: *“Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus.”* En in Efeze 2:18 wordt door de Heilige Geest gezegd dat al Gods kinderen toegang hebben tot het Vaderharte Gods: *“Want door Hem hebben wij beiden den toegang door een Geest tot den Vader.”* En in Johannes 16:27 zegt de Heilige Geest tot al Gods ware kinderen: *“Want de Vader Zelf heeft u lief, dewijl gij Mij liefgehad hebt, en hebt geloofd, dat Ik van God ben uitgegaan.”* Voor al Gods kinderen geldt het ‘Abba Vader’, want al Gods kinderen hebben de Geest van Christus en hebben door Hem een geopende toegang tot het Vaderhart, hetgeen we duidelijk verklaard vinden in de volgende tekstwoorden: **Romeinen 8:15:** *“Want gij hebt niet ontvangen den geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!”* **Galaten 4:6:** *“En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!”*

Er is dus geen kwalificatie tussen Gods kinderen onderling, want allen delen in de volheid van Gods genade in Christus naar de mate der kennis van Christus. Bevindelijk kan het ene kind van God welzeker dieper (niet verder) ingeleid zijn dan de andere, maar allen die tot het huisgezin des Vaders behoren, waarvan Christus de oudste Broeder is, zijn allen van God geleerd. *“En al uw kinderen zullen van den HEERE geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn”, Jes. 54:13.*

“Teruggebracht zijn in het Vaderharte Gods” is geen bevindelijk ‘eindstation’ in het genadeleven, ben je wijzer, en geldt zeker niet voor het ‘gearriveerde christendom’ dat beweert ‘door alle stukken geleid te zijn’. Welnee, de meest geoefende kinderen Gods komen nooit verder dan klas 1, met allemaal nullen op het rapport. Dat is de hoogste onderscheiding op de school van Jezus. Allemaal nullen op het rapport, ja, allemaal nullen, voor gedrag en vlijt, allemaal nullen. Voor optellen en aftrekken allemaal nullen, ze blijven dan ook allemaal zitten en gaan nooit over tot een hogere klas, behalve als zij het tijdelijke met het eeuwige verwisselen, dan mogen zij hogerop, om aan te zitten in de bruiloft des Lams.

In deze aardse bedeling geldt dat als zij de genadeklas hebben doorlopen, zij weer van voren af aan moeten beginnen. Op de school van Christus worden maar twee vakken gedoceerd, namelijk Wet en Evangelie. En als de Wet gedoceerd wordt, dan gaan de gordijnen dicht, want de Wet is geestelijk en zij zijn vleselijk, verkocht onder de zonde. Dan kruipen de ouderlingen -tenminste die genade hebben- uit de kerkenraadsbank om achter in de klas zich als een tollenaar op de borst te slaan en God om genade te kermen, om het dan nieuwelings uit Zijn mond te horen dat grimmigheid bij Hem niet is. Ja, en dan reizen zij hun weg weer met blijdschap, niet als een doorgeleid mens, maar als een zwarte Bruid die lieflijk is in de ogen van die enige Hoogleraar der gerechtigheid op Wiens kosten en verantwoordelijkheid zij leven en sterven.

Op de academie van Jezus Christus valt er dus nooit een graad te halen waarmee je iets kan worden of iets kan bereiken. Ze worden allemaal gepromoveerd tot een ellendig en arm volk, dat op de Naam des Heeren haar betrouwen stelt. Ze zijn volmaakt in Hem, maar in zichzelf zijn ze enkel vlees. Christus is Het alleen, want Hij heeft de pers alleen getreden en niemand van de volkeren was met Hem. Toen God in Christus tussen de stukken doorging, lag Abraham, de vader aller gelovigen, in diepe slaap verzonken. God is een God Die het ganse werk der zaligheid alleen doet, namelijk door Zijn Zoon. Zó was God Abraham een Schild en zijn Loon zeer groot. Vrije genade is eenzijdige genade en geen meewerkende genade, want anders is genade geen genade meer.

Toen de Borg in de hof van Gethsemané in de hoogste aanvechting verkeerde, vielen de discipelen allen in slaap en er was niemand die met Hem waakte. Dat is toch een gelukkige troost, volk van God, want anders hadden zij kunnen zeggen dat ze er ook nog wat aan gedaan hadden. Gelukkig niet, nee, want zij zagen niemand anders dan Jezus alléén. Als Jezus aan de spits gaat verschijnen als de enige Doorbreker, dan moeten Mozes en Elia verdwijnen, want er is maar één Naam onder de hemel gegeven door welke wij moeten zalig worden. Je zou ervan gaan zingen: *“Roept uit aan alle stranden, verbreidt van oord tot oord. Verkondigt alle landen het Evangeliewoord, hét Evangeliewoord...!”*

U zegt: Dat is een E.O-liedje!

Dat zal wel zo zijn, maar soms is Gods volk weleens zo ruim gesteld dat ze

buiten hun schoenen lopen omdat de liefde Gods hen dringt, en ja, dan komt het er ook uit, namelijk het loflied dat God goed is voor een dode hond als ik ben. Ja, en die dode honden blaffen weleens als de leer van hun Meester aangerand wordt, want God moet God blijven en het Woord het Woord, want eeuwig bloeit de gloriekroon op 't Hoofd van Davids grote Zoon!

En Gods volk? Gods volk is vlees, want het volk is gras. *“Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest des HEEREN daarin blaast; voorwaar, het volk is gras. Het gras verdort, de bloem valt af; maar het Woord onzes Gods [Christus] bestaat in der eeuwigheid”, Jes. 40:7-8.*

Christus alléén is door alle stukken doorgegaan én is in alles staande gebleven en ik in Hem. Ja, zo reist Gods volk naar Jeruzalem. Niet 'ik' en Christus, ook niet Christus en 'ik', maar Christus alléén, want toen Hij werd overgeleverd in de handen der zondaren hebben zij Hem allen verlaten. Ook Petrus, die meende door alle stukken geleid te zijn (Matth. 19:27), zette het op een lopen. Ja, en toen trad die dierbare Borg tussenbeiden: *“Indien gij dan Mij zoekt, laat deze de Mijnen gaan.”* Hij liet Zich vrijwillig gevangen nemen om Zijn gevangenen vrijheid te schenken. En toen zij op Golgotha als deserteurs van verre stonden, echode het in hun ziel: *“Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.”*

Het is dus Christus alléén en anders geen en als wij van Christus zijn, zijn wij het in Hem. Wat? Volkomen rechtvaardig en volmaakt heilig. Daarin worden de leerjongens van Christus nader onderwezen in het vak Evangelie. Ja, en als zij Hem zien in al Zijn heerlijkheid en in al Zijn graveerselen, dan gaan ze zakken en zinken en vallen zij als dood aan Zijn voeten. Dat is de hoogste trap in het stuk der heiligmaking. Ze vallen niet dood, want ze zijn levendgemaakt in en door Christus, maar ze vallen áls dood vanwege Zijn Koninklijke heerlijkheid, Zijn Priesterlijke bewogenheid en Zijn Profetische betrouwbaarheid. *“En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten; en Hij leide Zijn rechterhand op mij, zeggende tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods”, Openb. 1:17-18.*

De profeet Jona had op de school van Jezus wel een soort dieptegraad bereikt, niet in het gezelschap van 't vrome volk, maar in de buik van de

vis, in het graf van Christus, in de diepte der hel op de bodem der zee. En op het rapport van Jona stond in het rood geschreven: *“Bevordert tot een uitbraaksel der hel.”* Ja, zo lag die man op het strand van vrije genade, als een uitbraaksel der hel en zo was hij geschikt voor 's Heeren dienst. Achteruit zien kon hij niet, want al zijn vroegere bevinding was verdrongen in de diepte der zee; zijn doctorale promotie op de decaloog was in de buik van de vis vergaan, en zo lag Jona op het strand, niet als een diep doorgeleid mens die door alle stukken geleid was, maar als een uitbraaksel der hel om op last van zijn Zender een metropool vol Ninevitische hellelingen het Evangelie te verkondigen... NEE, om hen de hel en de verdoemenis aan te zeggen, inclusief een blijk van Gods barmhartigheid: *“Nog 40 dagen...!”*

Ja, en op die getrouwe Wet en Evangelieprediking van Jona gaf God de grootste opwekking aller tijden. Gans Ninevé bekeerde zich tot de God van Israël en zowel de heidense koning als zijn afgodische onderdanen werden op grond van Gods barmhartigheid in Christus IN het oordeel aan de hel ontrukkt. Die God leeft nóg, want God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt om niet.

In onze dagen is er echter een geest uitgestort over roomsen en protestanten, waar men niet meer vraagt naar de Wet Gods, maar waar men bijvoorbeeld aanspraak maakt op het Evangelie der genade zonder dat men ooit als een uitbraaksel der hel openbaar gekomen is. Het gevolg hiervan is dat men zich niet als een helwaardige tollenaar op de borst slaat, met de smeekbede: *“O God, wees mij de zondaar genadig”,* maar zich als een ootmoedige Farizeeër beroept op 'het arme zondaar zijn', maar zich ondertussen hoog verheft boven degenen die alle bevinding buiten de kennis van Christus afsnijden en heenwijzen naar die ene Leraar der gerechtigheid, Die alleen gekomen is om verloren zonen en dochters, hoeren en tollenaars, te zoeken en te zaligen en voor hen plaats te bereiden in het Vaderhuis.

Als wij nog nooit hebben geloofd en ingeleefd dat het krachtens het vonnis der Wet onmogelijk is om ooit nog zalig te worden, dan zullen we -als God het niet verhoedt- ons met onze vuile berenklauwen vergrijpen aan het Brood der kinderen en voor eeuwig bedrogen uitkomen.

Wie kan dan zalig worden? Wat bij de mensen onmogelijk is [en dat is het,

maar wie weet het?], is mogelijk bij God. Dan wordt zalig worden een eeuwig onbegrijpelijk Godswonder. Op grond waarvan? *“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven”, Rom. 5:6.* Nog een keer: *“Want eeuwig bloeit de gloriekroon op ‘t Hoofd van Davids grote Zoon!”* Amen.

EEN GEOPENBAARDE MIDDELAAR V

Van een inzender:

Even een opmerking n.a.v. de uitdrukking “een geopenbaarde Middelaar”, zoals ds. B. die bezigde in het blad Terdege. De uitdrukking “een geopenbaarde Middelaar” klinkt me wat oppervlakkig in de oren, alsof er meerdere Middelaars Gods zijn dan Eén, namelijk Christus. Als Christus Zich in de ziel openbaart, dan heeft het geloof meer dan Genoeg tot zaligheid te omhelzen, dunkt me. Of zie ik het verkeerd? Nog een vraag: hoe komt men aan dit soort vage uitdrukkingen ofwel heilsonzekere omschrijvingen?

Beste inzender,

Wat uw opmerking aangaat, hebt u volkomen gelijk, want Christus is niet een, maar DE Christus der Schriften. Om in te gaan op uw vraag, het volgende. De uitdrukking “een geopenbaarde Middelaar” is afkomstig uit het gezelschapsleven, zoals ik ook al in de vorige afleveringen heb aangegeven, en deze uitdrukking plaatst men in het kader van de bevinding. Het is een geijkte uitdrukking waarmee men een bepaalde ‘stand’ wil aangeven in het ‘genadeleven’.

Bevindelijke kennis aan een ‘geopenbaarde Middelaar’ is echter nog geen ‘hebben’, volgens zeggen. Vandaar dat ds. B. laat blijken dat je met een geopenbaarde Middelaar nog de dood in moet om in het bezit van Hem te komen. ‘Een geopenbaarde Middelaar’ is namelijk nog geen ‘toegepaste Middelaar’, volgens zeggen. Naast deze uitdrukking bestaan er nog tal van andere twijfelachtige uitdrukkingen, namelijk “zien is nog geen hebben”, en “bedekte schuld is nog geen vergeven schuld”, enz.

Ik weet precies wat men met al die uitdrukkingen bedoelt en aanvankelijk

is het wel goed bedoeld, maar inhoudelijk zijn al die “open schuld” uitdrukkingen in flagrante strijd met de heilsleer van Gods Woord. Ook zijn genoemde uitdrukkingen zodanig verzelfstandigd dat men gekomen is tot de zogenaamde ‘chronologische standenleer’ à la Moerkerken, waarin de bijbelse Christologie totaal ontbreekt, of op zijn minst ondergeschikt is. Bijbelse bevinding moet staan in het kader van de onfeilbare Christologie der Schriften. De bevinding mag nooit een eigen leven gaan lijden en dus niet verzelfstandigd worden ten opzichte van de objectieve waarheid van Gods Woord. De zuivere geloofsbevinding drukt zich uit in bijbeltaal en is niet ‘ja en/of nee’, maar ‘ja en amen’ in Christus! In het licht van de bijbelse heilstoe-eigening is de ‘standenleer’ à la Moerkerken een vrij onnozele uiteenzetting van de heilstoe-eigening die elke bijbelse grond mist en om die reden ook zielsmisleidend is. Dat geldt ook voor allerlei allegorische exegese van de Schrift die in de Afscheiding hoogtij viert. Ten aanzien van al die allegorische exegeten zegt Calvijn dat zij de Schrift tot een walmende pit maken. Volgens allerlei allegorische en exemplarische inlegkunde vangt de wedergeboorte aan met ‘een beginsel van nieuw leven’, waarin Christus de grote Onbekende is. De Schrift leert nergens ‘een beginsel van nieuw leven’, maar een nieuw scepseel in Christus! Al die ‘open schuld’ uitdrukkingen zijn puur rooms en gekweekt in het college van dr. Habitus, waarvan dr. Comrie grondlegger is. Aan deze kwestie wil ik niet veel tijd meer besteden, want het is een onnozel verhaal dat als ‘t volgt kan worden samengevat.

Op het college van dr. Habitus

Volgens de leer der Afscheiding begint het geestelijke leven in de donkere kamer van dr. Habitus waarbij Christus de grote onbekende is. De inlijving schijnt dan al wel plaatsgevonden te hebben, maar de wedergeboorte moet je kuyperiaans veronderstellen, omdat volgens de barometer van de Boezemsingel ‘de schuld nog open staat’. De rector van het seminarie haast zich te zeggen dat het in die toestand niet zo blijven mag, maar in de moerkerker van dr. Habitus behoort ‘geloven’ vooralsnog niet tot de mogelijkheden. In die kerker is de ziel gedoemd voor een onbepaalde tijd in het duister te tasten. Geen blij vooruitzicht dus. Om ‘te kunnen’ geloven moet je een aanvraag indienen bij dr. Actus, maar de wachtlijst van dr.

Actus is dermate uitgerekt, dat je je voor een tijd tevreden moet stellen met een beloofde bril waardoor je niet kunt kijken.

Na verloop van tijd plaatst de overigens 'hebbelijke' dr. Habitus je voor een soort geblindeerde spiegel, waarin je voor het eerst enige zonde ziet, waarover 'de bezwaren en geschillen commissie' dan het hoofd moet buigen om het 'ach en wee' geroep der ziel te verifiëren en er het keurmerk van echtheid op te plakken, zodat er bij de aanvraag 'om te mogen geloven' aan dr. Actus een aanbevelingsbrief gevoegd kan worden om het slepende proces te bespoedigen.

In de tussentijd mogen de patiënten van dr. Habitus bij hoge uitzondering weleens even vanachter de gordijnen naar buiten kijken, echter alleen als de zon is ondergegaan, zodat je daar niet echt van opknappt. Het instrumentarium van dr. Habitus stelt niet zo heel veel voor, want behalve die geblindeerde spiegel heeft hij slechts 1 rolstoel ter beschikking, waarvan bij hoge uitzondering gebruik gemaakt mag worden, namelijk, als het zedelijke gedrag van een der patiënten zodanig uitblinkt, zoals de rijke jongeling dat ten toon spreidde. En als dan eindelijk 'de tiende ure' is aangebroken mag steeds één der nauwgezetste patiënten onder begeleiding van de pastoor even naar buiten, om in het zonnetje te worden rondgereden. Echter, na één rondje laat de dienstdoende pastoor een soort alledaags refrein horen dat je nog geen gelukkige bezitter bent van het heil, omdat er nog steeds geen borgsom betaald is die nodig is om je uit de kerker van dr. Habitus te kunnen ontslaan. Met het zien van de zon word je alleen maar een soort lokaas voorgehouden, een zogenaamde openbaring van het heil, maar daarmee moet je -volgens de raad der ouden- weer de dood in omdat 'zien nog geen hebben is'. Het wachten is dus op het vonnis, want die geblindeerde spiegel mag niet ineens de werkelijkheid onthullen, omdat 'de bezwaren en geschillen commissie' er beducht voor is dat de patiënt dan te schielijk op borgtocht vrijgelaten moet worden, vanwege de onhoudbare nood der ziel. En men wil nu eenmaal geen deining in het bekommerde kamp der embryo gecommuniceerden. Eén keer in de zoveel jaar honoreert dr. Actus een aantal aanvragen, waarbij alleen 'oudgedienden' gekwalificeerd worden voor het revalidatiecentrum om daar nog een jaar of wat met krukken te leren lopen, om in die tijd geoefend en geactiveerd te worden de berg Sion

te kunnen beklimmen, hetwelk na het ontslag uit het revalidatiecentrum van dr. Actus op de agenda staat. Op de weg naar de berg Sion worden ook weer allerlei standen beleefd en allerlei ups en downs doen zich voor, terwijl men met het monotone pelgrimslied: "geloof jij het van mij, dan geloof ik het van jouw", elkaar op de been houdt. Men is geleerd dat de weg naar de berg Sion al tot de smalle weg behoort, maar vanwege de vele gaten en de valkuilen in die weg, kan men nooit zeker zijn van een goede afloop. Vandaar dat men het traject van de toeleidende weg met krukken en rolstoelen probeert af te leggen, om door een goed zedelijk gedrag en een bepaalde scheefkijkende houding te promoveren op de wet van Mozes om zo toegelaten te worden tot de beklimming van de berg Sion. Aan de ernstige raadgeving van een zekere dominee Kohlbrugge: "Werp uw heiligheidskrukken verre van u, want gij komt er de berg Sion niet mee op", stoort men zich in het geheel niet, want hen is verteld dat die Kohlbrugge een bittere vijand is van de Afscheiding en daarom nooit geloofd mag worden en in plaats daarvan doodgezwegen dient te worden. Aangezien de toeleidende weg langs de berg Sinaï leidt, nemen er velen de verkeerde afslag en houden de berg Sinaï voor de berg Sion. Aan de voet van de zedelijke berg aangekomen treurt men hevig om de reeds gevallen veteranen die tijdens hun beklimming van de berg Sinaï bij hopen door de bliksem getroffen zijn en een vroegtijdige dood zijn gestorven, maar toch het voordeel van de twijfel krijgen, omdat algemeen aangenomen wordt dat zij toch op 'de toeleidende weg' waren en noodzakelijkerwijs met een schrik in de hemel gevallen zijn. Bij hoge uitzondering kan het gebeuren dat sommige pelgrims de vrijstad bereiken, maar als men dan spreekt van een geopenbaarde Middelaar, dan schijnt dat Paulus zich ook vergist heeft, omdat de openbaring van de Middelaar de zaak zelf nog niet is. Volgens deze theorie moet Paulus een valse leraar zijn geweest, omdat hij nadat Christus in hem geopenbaard was, terstond de heidenen het Evangelie heeft gepredikt, terwijl volgens genoemde theorie Paulus nog met een open schuld over de wereld ging. Dat Paulus het sterven aan de Wet (Gal. 2:19) noodzakelijk stelt om het Einde der Wet, Christus, te leren kennen tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft, wordt op de Boezemsingel voor het gemak overgeslagen, omdat men daarmee totaal geen raad weet en er ook geen kennis aan heeft. Laat staan dat men raad weet met het feit

dat Gods ware volk kennis heeft aan hetgeen Paulus schrijft in 2 Korinthe 4:11: *“Want wij, die leven, worden altijd in den dood overgegeven om Jezus’ wil; opdat ook het leven van Jezus in ons sterfelijk vlees zou geopenbaard worden.”*

Bovenstaande bevinding gaat dus wel een aantal mijlen dieper dan hetgeen ds. B. voorwendt, namelijk “dat men met een geopenbaarde Middelaar nog de dood in moet”, hetgeen meer op veronderstelling gebaseerd is dan op de werkelijkheid van de Schriftuurlijke bevinding. Ik ben het met u eens dat met dit soort gewichtige ‘open schuld’ uitspraken men niets weet van het feit om als een uitbraaksel der hel gerechtvaardigd te worden om vervolgens naar de diepte af te steken, om dan als een gevangene van Christus altijd in de dood te worden overgegeven op het kolenvuur van heiligmaking. Zo zijn er vele bekommerde en verzekerde belijders die Christus wel volgen om der broden wil, maar Hem verlaten als het op de ware bevinding aankomt, namelijk om de wetsdood met Christus te sterven en op te staan in en met Hem als een totaal nieuw schepsel, volkomen rechtvaardig en volmaakt heilig in Hem, evenwel totaal vleselijk, verkocht onder de zonde, altijd de doding des Heeren Jezus in zich omdragende. Och, het is altijd wel een klein kuddeke geweest dat mag delen in het welbehagen des Vaders, maar zoals u ziet, wel in een totaal andere zin dan men op de Boezemsingel krijgt ingepompt.

EEN GEOPENBAARDE MIDDELAAR VI

Van een inzender:

De uitspraak van ds. B., dat er velen van Gods volk kunnen leven met ‘een geopenbaarde Middelaar’, maar dat zij met ‘een geopenbaarde Middelaar’ de dood in moeten, dan bedoelt ds. Blok dat Gods volk dat kennis heeft aan ‘een geopenbaarde Middelaar’ nog niet gerechtvaardigd is in de vierschaar der consciëntie en daarom dringt hij er juist op aan. Vraag: Is dat verkeerd?

Geachte inzender,

Verkeerd? Het is een valse leer! “Gods volk” dat nog niet gerechtvaardigd

is, is Gods ware volk niet! De bedoeling van ds. Blok is mij niet vreemd, maar is volstrekt onbijbels. Als Christus Zich in een verloren ziel, die het vonnis der Wet zich toe-eigent, openbaart, openbaart Hij Zich tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft. De uitdrukking: “Met een geopenbaarde Middelaar de dood in” (omdat de schuld nog open staat), is mij zeer bekend, maar evenzeer verwerpelijk.

Ds. Joh. van der Poel zei eens: “Wel het bloed gezien, maar nog niet door bloed gereinigd.” Met alle respect voor ds. Van der Poel, maar ook deze zijn uitdrukking heeft met het ware geloof niets van doen, integendeel, het is er volledig mee in strijd. Elk kind van God is gewassen door het bloed van Christus. Gods Woord leert ons in 1 Kor. 6:10-11: *“Dwaalt niet; noch hoereerders, noch afgodendienaars, noch overspelers, noch ontuchtigen, noch die bij mannen liggen, noch dieven, noch gierigaards, noch dronkaards, geen lasteraars, geen rovers zullen het Koninkrijk Gods beërven. En dit waart gij sommigen; maar **gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd**, in den Naam van den Heere Jezus, en door den Geest onzes Gods.”* En Christus zegt tot al Zijn levendgemaakte kinderen: *“Die gewassen is, heeft niet van node, dan de voeten te wassen, maar is geheel rein. En gijlieden zijt rein, doch niet allen”*, Joh. 13:10. Wat zegt Christus hier onder andere? Dat alleen Judas geen vergeving der zonden had en dus niet gereinigd was en Judas had Christus wel gezien; kende wel in uitwendige zin ‘een geopenbaarde Middelaar’, maar hij geloofde niet in Hem, integendeel hij verraadde Hem en is met ‘een geopenbaarde Middelaar’ ter helle gevaren.

Dus degenen die met een geopenbaarde Middelaar nog geen schuldvergeving hebben, staan volledig buiten de zaligheid, zijn niet wedergeboren en verkeren derhalve nog onder de toorn Gods! Ook de uitdrukking: “Zien is nog geen hebben” is mij overbekend, maar geldt niet voor één waar kind van God. Een aantal jaren ben ik met dit soort geijkte terminologie opgegroeid, maar -Gode zij dank- ben ik er niet mee vergroeid. Ik heb vroegtijdig het menselijke ervan ingezien. Het heeft met het ware geloof dan ook weinig te maken.

Het volk in de woestijn dat door de slangen gebeten was, werd niet genezen door het zien op de verhoogde slang, maar omdat zij geloofde wat God door Mozes gezegd had, namelijk dat alleen diegenen die op de

verhoogde slang zouden zien, genezing zouden ontvangen. Ze geloofde het Woord van God en daarom zagen zij op de verhoogde slang, hetwelk heen wees naar Christus en Dien gekruisigd, en... zij werden terstond genezen. Louter 'zien' is verbeelding en verbeelding is geen hebben, omdat verbeelding enkel ongeloof is en derhalve niets met de wedergeboorte te maken heeft. Het ware zien is aanschouwen en geldt alleen de triomferende Kerk, maar niet de strijdende Kerk. Wij leven niet door aanschouwen, niet door zien, maar door geloof. Christus spreekt hen zalig die niet gezien hebben en nochtans in Hem geloven. Het geloof gelóóft, vertrouwt en hoopt, want *"...het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet", Hebr. 11:1.* En van de geloofshoop schrijft Paulus in Romeinen 8:24: *"Want wij zijn in hope zalig geworden. De hoop nu, die gezien wordt, is geen hoop; want hetgeen iemand ziet, waarom zal hij het ook hopen?"*

Anderzijds is "zien door de ogen des geloofs" hebben, want in Hebreeën 11:13 staat van de oudtestamentische heiligen geschreven: *"Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren."* En Job zegt in Job 42:5: *"Met het gehoor des oors heb ik U gehoord; maar nu ziet U mijn oog"*, namelijk door het geloof. Het 'zien des geloofs' gaat dus wel een paar mijlen dieper dan het vleselijke zien van de Afscheiding, want dat zien is inderdaad geen hebben, omdat het enkel ongeloof is.

Een voorval uit het leven van dr. H.F. Kohlbrugge

"Voor vijftien jaren kwam tot mij een koningin [kind van God]; zij woonde hier in het dal in een zeer armoedige woning. Ach, zij was zo doodkrank, zo verslaagd, zo vervuld met hardnekkig ongeloof, dat ons hart daarover brak. Had zij, in plaats van een ledig graf, het lichaam des Heeren kunnen vinden, het dode lichaam, zij had nog geloofd dat Jezus zou bestaan. Maar omdat zij niets zag dan zonden en wederom zonden, niets dan dood en ondergang, zo meende zij ook dat Jezus hier of daar door de duivel in een kuil bedolven was. Ik, die zo dikwijls óók in dat gasthuis krank gelegen had, dacht: Die goede, onnozele vrouw! Waarom zoekt zij toch de Levende bij de doden? Jezus is immers opgestaan, zij hééft immers haar zonden en

nood niet meer, zij heeft immers louter vrijheid, gerechtigheid; en spoedig wordt zij thuis gehaald; wat zal zij dan grote ogen opzetten en zeggen: "Ik onverstandige en trage van hart dat ik zulks niet heb geloofd! Welke raad zou ik haar geven? "Een verslagen geest wie zal die opheffen?" Spr. 18:14. Zij had spijze in een doek gewikkeld. Ik vroeg haar: "Vrouw wat hebt gij daar in die doek?" Zij zei het mij. Toen herhaalde ik: "Dat kan ik niet zien!" En zodra ik dit gezegd had: "Ik kan het niet zien", verdween zij in een oogwenk. Na enige dagen kwam zij weer: "De Heere is opgestaan!" Ik vroeg haar: "Hoe weet gij dat?" Hierop antwoordde zij: "Door uw woord: 'ik kan het niet zien', werd ik bestraft, verschrikt, ik heb gekermd, geschreid, niet afgelaten, en hier is nu Zijn profetisch Woord: Hij is opgestaan! Jezus leeft en met Hem leef ook ik!" (einde citaat).

Geloven is niet zien, niet grijpbaar, niet zichtbaar, maar geschiedt door het gehoor van het Woord Gods. We hebben het niet in handen en kunnen er niet mee werken. De Heilige Geest werkt erdoor, bekeert ons onophoudelijk en spreekt met macht met het Woord der belofte, een woord van troost in ons verloren hart, waardoor Hij ons tot het goede beweegt, zodat wij de goede strijd des geloofs strijden en het geloof behouden. De Heilige Geest leert blinden lezen en geeft hen het Gezicht, namelijk Christus. Nog een verdrukking van tien dagen, koningin en Bruid van Christus...! En dan? ***"Uw ogen zullen den Koning zien in Zijn schoonheid; zij zullen een ver gelegen land zien", Jes. 33:17.***

Hoofdstuk 6

SLACHTOFFER OF SCHULDENAAR?

Van een inzender:

Het geloven lukt me niet en mijn vijandschap overwinnen lukt ook niet. 'k Heb een kast vol met oudvaderboeken, maar hoe meer ik lees hoe harder ik word. 'k Heb nergens last van, ik leef maar door, totdat... Sommige vrienden proberen mij over te halen om 'de keuze' te maken, mij vol vertrouwen aan Jezus over te geven en op het gebod Gods: "Geloof in de Heere Jezus Christus" in te gaan. Ze hebben het en ze missen het nooit. Ze weten het, ook voor een ander. Ze proppen me vol met bijbelteksten, maar 'k heb geen hart om ze aan te nemen. Hoe kom ik van dat eigen geraffineerde 'ik' af en hoe krijg ik deel aan Christus? Ik ben te weerbarstig om naakt aan de dijk te staan en een beest voor God te worden. Ik wil het gewoon niet. Ik ben dodelijk gerust, 'k zit vast aan de wereld als een mol aan de grond. Elke dag is er weer een en zo gaat het maar door, jaar in jaar uit, zonder dat er iets verandert.

Geachte inzender,

Zonder dat er iets verandert? Wij zijn(!) veranderd, maar God is Dezelfde gebleven! De mens wil zo graag slachtoffer spelen, maar God maakt schuldenaars. Ja, de vijandschap zit er bij elk mens diep ingebrand en hij krijgt het er ook niet uitgebrand, tenzij God er in Christus aan te pas komt. De mens heeft maar één weg, namelijk van God af, ook na ontvangen genade. Zo-ook Jona, hij sliep dodelijk gerust in het vooronder van het schip, alsof er geen God bestaat. Ja, dat is de mens ten voeten uit. *"De dwaas zegt in zijn hart: er is geen God."* En wie was die dwaas? Dat was David, de man naar Gods hart! En David was uit het groene Hout gesneden, wat zal dan het dorre geschieden? Wat zal dan het werkdadige christendom geschieden?

Uw vrienden die zo 'zalig' met het Woord kunnen werken, hebben -vrees ik- nog nooit de staf over zichzelf gebroken. Velen prijzen het Evangelie

anderen aan, maar even zovelen zijn nog nooit openbaar gekomen als een uitbraaksel der hel, zoals Jona op het strand van Gods welbehagen door de vis was uitgebraakt. Dezulken wedijveren met de roeiers op het schip van Jona en dezulken beginnen een ander direct barmhartigheid te bewijzen, liefde te betonen, en trachten anderen onder het oordeel Gods vandaan te roeien, zoals ook de scheepslieden met de roeiriemen van werkeiligheid Jona aan land trachtten te krijgen. Maar toen de storm zo hevig werd, zodat het schip met man en muis dreigde te vergaan, weigerden zij om schuldenaar voor God te worden en met Jona ter helle te varen. Ze staken de hand niet in eigen boezem, nee, zij zochten een slachtoffer en wierpen het lot. Zij sloegen een zucht van verlichting toen het lot op Jona viel. Toen werden zij opeens heel vroom en baden tot God of Hij hen genadig wilde zijn als zij aan Jona een moord begingen, hem overboord wierpen en hem aan de golven prijsgaven.

En terwijl zij tot God baden om als een onschuldige pilatus vrijuit te kunnen gaan, wierpen zij met Jona Christus overboord, zoals de huichelaars altijd doen, om het oordeel te ontgaan en om verder als een Orpa de afgoden te kunnen blijven dienen. Jona was echter geen slachtoffer, maar schuldenaar en werd verwaardigd om zich overboord te laten werpen. Hij is niet zelf overboord gesprongen, nee, hij liet zich overboord werpen. Hij wilde gewillig de straf ondergaan waardig hetgeen hij gedaan had, zoals de moordenaar aan het kruis, met dit verschil dat Jona reeds voor rekening van Christus lag. Jona ging echter nieuwelings overboord uit het schip der dienstbaarheid, want de dood kan met het leven niet huishouden.

Toen het schip dreigde te breken, ontdeden die dienstbare matrozen zich gaarne van het kind der belofte. Dat is altijd al zo geweest, want voor het levende Kind is hier geen plaats op aarde. Niet op het kerkelijke schip en niet in de herberg der wereld. Christus werd geboren in een beestenstal en Jona werd geïncubeerd in de buik van een visbeest, om als een groot beest nieuwelings te worden ingeleid in Gods heiligdom. Dat betekende voor Jona wel een hellevaart, maar de hel kon Jona niet verdragen, omdat Jona in zijn grootste smart in de Heere gerust bleef, en hij de duivel in zijn aangezicht schreeuwde: "Het heil is des Heeren!"

En zo heeft Jona drie dagen en drie nachten in het graf van Christus

gelegen, maar aangezien de dood en het graf Christus niet konden houden, zo kon de vis Jona ook niet houden. Bovendien was Jona een uitverkoren vat om Zijn Naam te dragen in het goddeloze Ninevé.

Wellicht zegt u: Wat heeft mijn geval hiermee te maken?

Wel, we horen óf tot die werkheilige roeiers die met het Woord van God in de hand en het gebed op hun lippen Christus overboord werpen met de evangelievlag in top, óf we behoren tot dat volk dat geworden is wie zij zijn, namelijk ter dood veroordeelde adamiëten die het oordeel niet op een ander afschuiven, maar naar zich toe trekken, omdat God Gód geworden is in hun leven.

Dat veroordelen en verwerpen van zichzelf heeft echt niets verdienstelijk in zich, maar toch het heeft Gode behaagd om Christus alleen te openbaren aan het dwaze, het zwakke, het onedele, het verlorene, die zichzelf veroordelen, God vrijverklaren, terwijl zij in de modderkolk van hun adamsbestaan op het vlakke des velds terneer liggen, vertreden in hun geboortebloed.

Als wij verwaardigd worden om van het schip van zelfbehoud overboord geworpen te worden, dan ziet het er aanvankelijk wel verstikkend en angstaanjagend uit, want de poort is eng en de weg is nauw die tot het leven leidt, maar dat is wel de enige weg om te komen tot het eeuwige leven, namelijk God te kennen zoals Hij gekend wil zijn in het aangezicht van Jezus Christus.

Als God in ons leven begint, gaat het overboord met die oude mens, de zee in van het recht Gods, om niet van het oordeel, maar in het oordeel gered te worden op Golgotha, aan de voet van het kruis. Ja, zo redt Christus de Gekruisigde de Zijnen uit de klauwen van satans macht. En aangezien we onszelf in satans klauwen geworpen hebben in het paradijs, zullen we aan de hel ontrukkt moeten worden en dat doet God altijd op een vleesdodende wijze. Dat gaat dus niet door een zoetsappig evangelie waarbij de mens nog allerlei keuzes kan maken, gepaard gaande met een scheepslading vleselijk vertrouwen, nee, God presenteert Zijn Wet en dan gaat de mens overboord, om te sterven aan de Wet. En al dat eigenwillige en werkheilige vrome doen -weten, kennen, denken, bidden- sterft met de oude mens de definitieve dood in de dood van Christus. En in het graf van

Christus krijgen dezulken een goede tijding uit een vergelegen land, namelijk dat Christus, als zij nog krachteloos waren, te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven is (Rom. 5:6). Dat wordt wel zo'n eeuwig wonder voor die zielen in kwestie, dat zij het van blijdschap dikwijls niet goed kunnen geloven. Christus voor de goddelozen gestorven! Voor erfwachters van de hel!

Toen dat wonder in mijn leven plaatsgreep, heb ik mijn naam voor het eerst in de Bijbel zien staan: 'goddeloze'. Welnu, wat moet je daarvoor meebrengen? Niets. Wat moet je daarvoor thuislaten? Ook niets. Goddeloos zijn we, melaats van de hoofdschedel tot de voetzool toe, ongeneeslijk, ten dode gedoemd en als we dan ons oordeel niet meer kunnen ontlopen, niet meer willen ontlopen, omdat God Gód is, en Zijn oordeel waarachtig, ja, dan is dat Gods begin, hét Begin, namelijk Christus. Christus behandelt alleen hopeloze gevallen, die door alles en iedereen zijn opgegeven en ook door de 'geloof maar'- en 'neem-maar-aan'-godsdienst zijn afgeschreven en zelf niets dan de dood inleven. Geen nood! Christus wekt de doden tot leven, liggende in het graf van hun bestaan. En als het Leven tegen de dood gaat spreken, moet de dood wijken, de duivel zijn prooi loslaten en dan komt het nieuwe leven in onverderfelijkheid aan het licht, want de doden zullen horen, de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben zullen leven (Joh. 5:25).

Toen God tot de vis sprak die Jona had opgeslokt, werd dat zeemonster zo misselijk van Jona, dat hij Jona uitbraakte op het strand van vrije genade als een uitbraaksel der hel. Is dat nu geen ruim Evangelie? Als uitbraaksels der hel nog zalig kunnen worden, ja, als hellevaarders op bevel van Christus uit het graf van hun adamsbestaan opstaan, dan moet het wel een machtig ruim en krachtig Evangelie zijn. Ik kan het alleen maar volmondig beamen. Toen ik nooit meer zalig kon worden vanwege mijn godslasterlijke adamsbestaan, toen heeft God in Christus Zijn eeuwige armen onder mijn hel doorgeschoven en zo is Christus mijn Hemel geworden. Waar de huichelaar zijn hoofd boven water kan houden en zelf naar de kant kan zwemmen, op het aanbod van genade in kan gaan, daar moet Gods volk eeuwig verdrinken als de Heere haar persoonlijke Redder niet ware geweest in de toepassing. Het naamchristendom kan keuzes maken, op Gods bevel en gebod ingaan, met het Woord werken, tal van

beloftes eigenen, maar een door Gods Geest ontblote zondaar en een door de Wet Gods ter aarde geslagen vijand, kan alleen schuld met schuld vermeederen en zijn verdoemenis dagelijks groter maken. Vluchten tot Jezus zou hij wel willen, maar hij heeft geen benen om te gaan, geen handen om aan te nemen en geen geloof om te geloven.

Ja, dezulken moeten geholpen worden, maar verwacht het niet van die oudgereformeerde priester, want die gaat tegenover het verlorene voorbij. Verwacht het ook niet van die evangelische Leviet, want die zit wel tot zijn nek gevuld met een panklaar evangelie, maar die maakt zijn handen echt niet vuil aan een waterrat die op sterven na dood is. Nee, van het rechtopstaande christendom is er geen verwachting, dat gaat tegenover je voorbij. Het wachten is op het heil des Heeren, op de barmhartige Samaritaan, Christus.

Waarde inzender, al wacht u zich dood, geen nood, Christus maakt de doden levend en die in Hem geloofd zal leven, al ware hij ook gestorven. Het evangelie van uw adviserende vrienden, beste inzender, is zo wettisch als het maar wezen kan. Bij zo'n evangelie moet je zelf de keuze maken, zelf aannemen, zelf geloof opbrengen, maar wat een nameloos enghartig evangelie is dat. In mijn leven is het wel totaal anders gegaan. Het gaat allemaal van God uit en is reeds lang door Christus volbracht. Zalig worden is voor 100% een eenzijdig Godswerk en van Hem alleen. Het Evangelie komt van boven naar beneden en de mens doet er niet in mee. Integendeel, hij wordt er finaal buitengezet, want vijanden worden met God verzoend. Wat hebben u en ik aan onze natuurlijke geboorte gedaan? Immers niks, laat staan dat wij iets zouden kunnen bijdragen tot onze wedergeboorte. Ja, we zijn voor de volle 100% verantwoordelijk voor onze daden, maar als we onze verantwoordelijkheid bij God vandaan gaan verstaan, is zalig worden niet meer mogelijk, want onze verantwoordelijkheid hebben we in het paradijs al voor de mollen en vledermuizen gegooid. Ter helle en overboord met al dat werkdadige verantwoordelijkheidsstreven!

Gelukkig volk dat ter helle mag varen met dat werkdadige eigen 'ik'. God doet ter helle varen en weder uit opkomen, namelijk in Christus, want Hij heeft ellendigen dat land, bereid door Zijne sterke hand. Als de Heere overkomt, brengt Hij alles mee, namelijk Christus en al Zijn weldaden. Ja,

dan mag een dode hond eten aan Zijn tafel.

"Tot mijn geluk", riep Lea uit toen zij Aser gebaard had. Ja, voor Aser hoefde Lea geen kinderbijslag aan te vragen, want van Aser staat geschreven: *"Van Aser, zijn brood zal vet zijn; en hij zal koninklijke lekkernijen leveren"*, Gen. 49:20.

Ja, die Aser zat blijkbaar gedurig met de Bruid uit het Hooglied onder de Appelboom, Christus. Die mensen doen zoveel niet, hoor, nee, zij laven zich aan de genadeappelen Christi en delen er ook van uit, want die appelen vaart zal appelen eten en zijn naaste erin doen delen.

Gods kinderen mogen door de branding van Gods eeuwige liefde rusten op het strand waar de vissen al liggen te braden op het kolenvuur van heiligmaking, want alle dingen zijn gereed.

Het naamchristendom is met een standbeeldgeloof tevreden, je kijkt ernaar en het is gelijk klaar. Ja, zo keek ook de vrouw van Lot naar haar (on)geloof en ze veranderde in een zoutpilaar. Dat geslacht rukt Jezus van het Bijbelblad en ze trakteren zichzelf met een bosje uit-de-Bijbel geplukte beloften en klaar is kees.

Gods volk moet het van vrije genade hebben, van Eén Die dient, van Eén die door de vlakke velden rijdt, Die bergen van schuld vlak maakt en zeeën van zonden droog, Wiens Naam is Heere der heren.

Gelukkig volk, want hun enige troost in leven en sterven is dat zij het eigendom van Christus is en voor Zijn verantwoordelijkheid leeft en sterft. Gods kinderen hebben zichzelf niet uit satans klauwen verlost, nee, dat heeft Christus voor hen gedaan, anders hadden zij er voor eeuwig in omgekomen. En op het vonnis der Wet ten dode, hebben zij 'amen' gezegd, ja, en toen bleek dat de straf die hen de vrede aanbrengt op Hem was. Dezulken vallen van het ene wonder in het andere. Zalig worden is één en al openbaring van Christus Jezus door Woord en Geest. En al wat God in Christus gedaan heeft tot mijn eeuwige zaligheid, hangt -Gode zij dank- niet aan mijn geloof, maar aan Hem Wiens eigendom ik ben. Mijn Leven en Zondevernieler is Hij, Die mij onuitwisbaar gegraveerd heeft in Zijn beide handpalmen. Geen muur is voor Hem te hoog, geen zee te diep en geen mens te slecht, want er zijn geen grenzen aan Jezus' macht. Hij heeft alle macht in hemel en op aarde. Wie hét gelooft, weet het. Wie Hém gelooft kent het. En wie de Geest van Christus hééft, gelooft niet in zijn geloof,

maar in de Voleinder des geloofs, namelijk dat Hij het is en ik in Hem. *“Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing; opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in den Heere”, 1 Kor. 1:30-31.*

Tot besluit zal ik u nog een fragment uit mijn leven vertellen. Ik liep eens op een boekenbeurs en daar ontmoette ik een jongedame die diverse beursbezoekers aanklampte en hen wilde overhalen om Jezus aan te nemen. Ja, en toen ik voorbij haar stand liep, kreeg ik ook een beurt. Zelf had ze Jezus al aangenomen, zei ze, en vanaf die tijd was ze druk in de weer om anderen over te halen om ook de keuze voor Jezus te doen. Ik sloeg even geen acht op haar en nam eerst notitie van het spul wat haar collega voor een breed publiek op een lange tafel had uitgesteld en allerlei entertainment te koop aanbod. Het was een grote verzameling van godslasterlijke vuilnis. Video's over de apostelen en cartoonspellen over de bijbelheiligen, enz. Ik zei tegen het mens achter de tafel: “Mevrouw, straks zal heel die godslasterlijke santenkraam van u in het hellevuur verbranden.”

Het mens achter tafel keek me zo vernietigend aan, dat, als blikken hadden kunnen doden, ik niet meer in het land der levenden zou zijn geweest. Een paar omstanders vielen me bij, hoewel ik daar niet om verlegen zat, nog minder om gevraagd had, maar toen begon dat vrouwmens een steeds dreigender houding aan te nemen en paars van woede riep zij uit: “Meneer, wilt u direct stoppen met die provocatie!” Ik zei: “Nee, want ik begin net.”

Het mens begon zich zodanig op te winden dat de EHBO eraan te pas moest komen. Ja, die mensen kunnen zichzelf helpen met een EHBO-evangelie en dan is het weer klaar. Voor elke zere vinger heeft men een pleister, voor elke duizeling een drankje en voor elke opwinding een aflopende wekker.

Goed, ik liep maar weer door en door het gedrang der omstanders liep ik die zelfde jongedame weer tegen het lijf. Ik zei haar dat ik ‘de keuze’ al gemaakt had, namelijk in het paradijs, om me voor eeuwig van God te vervreemden. Ze verschoot van kleur en vroeg me of ik Jezus al had aangenomen, en als ik dat deed zou ik gelukkig zijn. Ik vroeg haar hoe zij

Jezus had aangenomen. Ze zei: “Gewoon door de deur van mijn hart wijd open voor Hem te zetten en door op het aanbod van genade in te gaan.”

Ik zei: “Dat is ook wat, ik heb Hem altijd verworpen; Hij heeft mij aangenomen. Bovendien heb ik nooit de macht gehad om op het aanbod van genade in te gaan, vanwege de kracht van mijn ongelof en de macht van mijn zonde. Ook had ik geen deur in mijn hart, zoals u heeft, want in dat oude stenen hart van mij zat een gat zo groot als een krater waaruit de zonden naar buiten spoelden als water. Ik had ook wel een deur wijd open zien staan, namelijk de poorten der hel en toen de duivel mij erdoorheen probeerde te slepen, is Jezus tussenbeide getreden en gelastte de duivel mij los te laten, hetgeen hij dan ook onmiddellijk deed. Maar de nagels van zijn klauwen zitten nog in mijn vlees. Ja, en toen heeft Christus mij de sleutels der hel en des dood getoond, en toen viel het zo vlak, mevrouw, toen was het goed wat Hij deed, al zou Hij mij aan Zijn voeten doodslaan en vertrappen. Hij deed het echter niet, maar heeft Zichzelf in mij geopenbaard en mij levend en zalig gesproken.” Ik zie die dame nog weglopen met haar handen in het haar, want zulk een getuigenis had zij nog nimmer gehoord.

Ik kan het ook nooit klein krijgen wat de Heere aan mijn ziel gedaan heeft, en het eigenlijk nog niet goed geloven, vanwege het aanbiddelijke wonder. Maar als ik opnieuw naakt aan de dijk sta en weer als enkel schuim openbaar kom, dan blijkt Christus gisteren en heden Dezelfde. Nou, als het voor mij nog kan, voor wie dan eigenlijk niet? Aan de zaligheid heb ik nog geen nagelschrap gedaan en geen zucht toe te voegen. Christus heeft het aanbod van genade gelukkig niet aan mijn keuze overgelaten, maar heeft de keuze al voor mij gemaakt toen ik nog in de zonde mijn vermaak had, ja, nog niet geboren was. *“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven”, Rom. 5:6.*

En die genadige verkiezing heeft Hij in de tijd aan mij waargemaakt, toegepast en met Zijn testament (Matth. 28:20) wel honderd maal bevestigd. Amen. *Hoe dichter ik nader bij het huis van mijn Vader, hoe meer dat ik hijg naar het einde van de krijg.* Ach, ik geloof dat de Heere meer naar Zijn Bruid verlangt dan de Bruid naar Hem verlangt. Weet u, de Wet is geestelijk, doch ik ben vleselijk, afbekeerd en onbekeerd, want het is Christus alleen en anders geen. Voor wie? Voor heidenen en goddelozen,

voor hoeren en lichtmatrozen, voor grote beesten en dode honden, voor vijanden en die in de schaduw van de dood zitten gebonden, en op Zijn spreken huppelen van zielevreugd en in vrede Huiswaarts keren.

*God brengt de Zijnen toe en thuis
En daarin is Hij niet abuis.
Hij weet de Zijnen te vergaren,
Al drijven zij ook op woeste baren.
Hij kent hen allen bij hun naam,
En roept hen uit het grafvandaan.
Dan mogen zij Zijn lof getuigen,
De verste grenzen zullen buigen.
De Filistijn, de Tyriër en Moor',
Ja, allen zingen in een koor:
"Hij leeft en regeert in eeuwigheid!"
En daarin is het volk verblijd.
Zij berusten stil in Zijn beleid,
Van nu aan tot in eeuwigheid!*

Hoofdstuk 7

KERSTTOESPRAAK EN AFTREDEN VAN KONINGIN BEATRIX

In de 2006-kersttoespraak van h.m. koningin Beatrix zitten ongetwijfeld christelijke elementen, maar bevat helaas niet de taal des waren geloofs. Koningin Beatrix sprak over het Kerstkind als zijnde een licht voor de mensheid, maar Christus is niet een licht, maar HET Licht der wereld en in zaligmakende zin alleen voor Zijn uitverkoren volk.

Het Nederlandse volk is nog tamelijk Oranjegezind, hoewel refo Nederland doorgaans afgodisch Oranjegezind is, à la lady Diana. Maar of het koningshuis zich in strijd met Gods Woord presenteert en/of gedraagt, vindt men van ondergeschikt belang. Van ware Oranjegezindheid kan alleen sprake zijn in het kader van Gods Woord: **"Vreest God eert de koning."**

Dat is een onlosmakelijke eenheid, echter wel in genoemde orde. We kunnen immers niet God en de mammon tegelijk dienen, niet hand in hand gaan met Christus en de Belial.

Het regeerambt van onze koningin is echter alleen van symbolische waarde. Zo is het vanouds niet geweest. Koningen en vorsten regeren bij de gratie Gods, niet symbolisch. Koningin Beatrix is echter geen christelijke koningin, maar een abortus-ondertekenende koningin, dus afkomstig uit het geslacht van koningin Athalia, die alle Royal jongetjes liet vermoorden op 1 na.

Tijdens haar inhuldiging op 30 April 1980 heeft kon. Beatrix voor God en het volk een eedzwering afgelegd, nl. dat zij het recht op leven voor iedere burger zal waarborgen en beschermen. In November 1984 verbrak kon. Beatrix haar eed en pleegde meined door de ondertekening van de abortuswet.

ER IS GEEN ENKELE DOMINEE, AMBTSDRAGER, BELIJDER, POLITICUS DIE ZICH OP GROND VAN GODS WOORD PUBLIEK HEEFT VRIJGEMAAKT VAN DEZE MEINEDIGE KONINGIN, ZOALS DE SCHOTSE REFORMATOR, JOHN KNOX, DAT WEL GETROUWELIJK HEEFT GEDAAN JEGENS DE BLOEDIGE KONINGIN MARIA (Lees ook 2 Koningen 11:1 ev.).

HIERONDER VOLGT EEN LIJST VAN CHRISTUS-KRUISIGENDE-REACTIES VAN PILATUS-DOMINEES OMTRENT HET AFTREDEN ATHALIAANSE KONINGIN BEATRIX

Op 14 Februari 2010 meldde de media al dat het aftreden van kon. Beatrix zou plaatsvinden begin 2013, maar een stel hypocriete refo-dominees waren erover "verrast".

Bronlink:
<http://ambtenaar.blog.nl/koninklijk-huis/2010/02/14/willem-alexander-begin-2013-koning>

1. REACTIE VAN DS. R.W. MULDER (HHK)

Ds. R. W. Mulder, scriba van de generale synode Hersteld Hervormde Kerk: "Ik vind dat onze koningin een stijlvolle vorstin is geweest. Zij heeft veel gegeven aan ons volk..."

Bronlink:
http://www.refdag.nl/achtergrond/koninklijk-huis/liveblog_abdicatie_koningspaar_bezoekt_alle_provincies_1_710632

GPPB.: "Stijlvol" noemt ds. Mulder de meinedige abortuswet-ondertekenende koningin. Volgens ds. Mulder heeft de koningin ons "veel gegeven". Ds. Mulder ziet "het rekenfoutje" van minus 1 miljoen vermoorde abortusbabies in de moederschoot subtiel over het hoofd. **Te grof voor woorden!**

2. REACTIE VAN DS. J.J. VAN ECKVELD (GG)

Ds. J. J. van Ekeveld, synodevoorzitter van de Gereformeerde Gemeenten: "Als ik terugzie op de jaren van het koningschap van Beatrix, dan is mijn waardering voor haar alleen maar toegenomen. Wat mij getroffen heeft bij

haar inhuldiging bijna 33 jaar geleden is, dat zij toen uitsprak dat haar diepste wortels liggen in die bekende regels van ons volkslied: "*Mijn schild ende betrouwen, zijt Gij, o God, mijn Heer.*" Beatrix heeft toen gezegd, dat het haar gaat om de vraag hoe ze de gemeenschap zou kunnen dienen en hoe ze in deze tijd inhoud zou kunnen geven aan haar taak."

Bronlink:
http://www.refdag.nl/kerkplein/kerknieuws/ds_van_eckveld_beatrix_samenbindend_en_eenheid_zoekend_1_710715

GPPB.: Ook ds. Ekeveld strijkt de meined van kon. B. glad. Verbijsterend dat ds. Ekeveld zegt dat zijn waardering voor kon. B. alleen maar is toegenomen; dus heeft ds. Ekeveld ook waardering voor haar ondertekening van de nazistische abortuswet. Ik heb er verder geen woorden voor dan deze: *De Heere zal het zien en zoeken !.*

3. REACTIE VAN DS. A. KORT (OGG)

Het besluit van het aftreden van koningin Beatrix heeft ds. A. Kort, predikant van de oud gereformeerde gemeente in Nederland te Krimpen aan den IJssel, verrast. "Wij hebben haar in haar ambt bijzonder kunnen waarderen. Ze was een echte koningin; een moeder des vaderlands. Zij karakteriseerde zich als een wijze en verstandige vrouw. Ze straalde majesteit en deftigheid uit. Haar besluit om te stoppen geeft haar ruimte om zich voor te bereiden op de komende eeuwigheid. Ook zij moet voor de Koning der koningen verschijnen. Daarvoor is de verzoening met God nodig. Ik hoop dat zij zich daarvan bewust mag worden. Voor de kroonprins hopen we dat hij, in deze moeilijke tijd, arbeiden mag bij de gratie Gods."

Bronlink:
http://www.refdag.nl/achtergrond/koninklijk-huis/liveblog_abdicatie_koningspaar_bezoekt_alle_provincies_1_710632

GPPB.: Het enige bijbelse dat ds. Kort zegt, is, dat "de koningin nog wel bekeerd moet worden", maar wat hij verder zegt is ronduit schokkend! Allemaal lovende woorden van ds. A. Kort aan het adres van de meinedige en abortus-ondertekenende koningin. Ds. Kort noemt de koningin zelfs "een moeder des vaderlands", terwijl deze "moeder des vaderlands"

wedijvert met de goddeloze koningin Athalia (2 Kon. 1:11) t.a.v. haar ondertekening van de abortuswet. De godvrezende priester Jojada zou bij het aanhoren van al deze afgodische lofprijzingen zich van heilige verontwaardiging omdraaien in zijn graf (2 Kon. 11 - 2 Kron. 23) en ds. Kort overgeven aan de ban der afsnijding.

4. REACTIE VAN SGP-CLOWN C. VAN DER STAAIJ (SGP)

"Niet macht, persoonlijke wil of aanspraak op erfelijk gezag, maar slechts de wil de gemeenschap te dienen, kan inhoud geven aan het hedendaags koningschap." Dat zei koningin Beatrix in 1980 toen ze het koningschap aanvaardde. Zij heeft die woorden meer dan 30 jaar waargemaakt: toegewijd, onvermoeibaar, plichtsgetrouw en professioneel."

Bronlink:

<http://www.sgp.nl/Actueel/Wil%20de%20gemeenschap%20te%20dienen.wli#content>

GPPB.: Volgens de gristelijk-politieke leugenmachine, Van der Staaij, heeft de koningin haar eed bij haar inhuldiging meer dan 30 jaar "waargemaakt". Haar ondertekening van de abortuswet noemt Van der Staaij derhalve: "plichtsgetrouw en professioneel!" Van der Staaij zou dus ook koningin Athalia dezelfde decoratie toekennen (Lees 2 Kon. 11:1 ev.).

5. REACTIE VAN DHR. B.J. VAN DER VLIES (SGP)

MAARTENSDIJK - Voor oud-SGP-fractievoorzitter Van der Vlies kwam de aankondiging van koningin Beatrix' abdicatie als een "**complete verrassing**." Van der Vlies voelt zich met Beatrix "verbonden." Ze is hem altijd "hartelijk" tegemoet getreden. Van der Vlies typeert haar als "meelevend, bewogen, deskundig en punctueel."

Bronlink:

http://www.refdag.nl/nieuws/politiek/van_der_vlies_complete_verrassing_1_710684

GPPB.: 1. Van der Vlies liegt dat het gedrukt staat, want als toenmalige SGP-leider was hij absoluut op de hoogte van dit besluit dat al in Febr. 2010 door de media in de publiciteit is gebracht. 2. Als Van der Vlies zelf het slachtoffer zou zijn geweest van de door de kon. B. ondertekende

abortuswet, zou hij dan nog diezelfde juichstemming jegens kon. B. in zijn biografie hebben laten optekenen zoals: "hartelijk, meelevend, bewogen, deskundig en punctueel" ?

6. REACTIE VAN OUD GPV-LEIDER SCHUTTE

Oud-GPV-leider Schutte heeft in de jaren dat hij in de Tweede Kamer zat (1981-2001) regelmatig contact gehad met Beatrix. "Wat mij in de persoonlijke omgang altijd opviel, was haar grote kennis van zaken die in de samenleving speelden. Maar ook dat zij haar gesprekspartners volstrekt serieus nam, of zij nu tot een grote of een kleine politieke stroming behoorden, of zij nu een grote of minder grote staat van dienst hadden. **Zij wist iedereen op zijn of haar gemak te stellen.**"

Bronlink:

http://www.refdag.nl/nieuws/politiek/schutte_zij_bevorderde_de_verbondenheid_1_710682

GPPB.: De reactie op de -vetgedrukte- uitspraak van dhr. Schutte, zullen we overlaten aan de reeds 1 miljoen vermoorde babies in de moederschoot, die zich op de jongste dag hierover zullen uitspreken in tegenwoordigheid Gods.

7. REACTIE VAN DRS. P.J. VERGUNST (GB-PKN)

Drs. P. J. Vergunst, algemeen secretaris van de Gereformeerde Bond in de Protestantse Kerk: "Beatrix was met wijsheid bekleed, de gave waarom Salomo als koning bad. Als weinig anderen in ons land liet ze zien op welke wijze gezag gedragen moet worden. Deze vorstin was een zegen voor Nederland."

Bronlink:

http://www.refdag.nl/achtergrond/koninklijk-huis/liveblog_abdicatie_koningspaar_bezoekt_alle_provincies_1_710632

GPPB.: Bij de met wijsheid beklede koning Salomo ging het zwaard niet door de baby; bij koningin B. ging het zwaard reeds door 1 miljoen babies. Vergunst noemt deze Athaliaanse koningin "...een zegen voor Nederland!"

8. REACTIE VAN DHR. L.M.P. SCHOLTEN (GGinN)

CAPELLE A/D IJSSEL - "Koningin Beatrix heeft haar ambt met grote betrokkenheid uitgeoefend, stelt L. M. P. Scholten, oud-directeur van de Gereformeerde Bijbelstichting (GBS). "Formeel moge haar gezag beperkt zijn, maar groot is het gezag dat zij uitstraalt door haar wijsheid. Daarbij weet zij zich koningin bij de gratie Gods."

Bronlink:

http://www.refdag.nl/kerkplein/kerknieuws/l_m_p_scholten_beatrix_weet_zich_koningin_bij_gratie_gods_1_710725

GPPB.: Volgens L.M.P. Scholten kan het dus bestaan dat de reeds 1 miljoen geaborteerde babies naar het kerkhof zijn verwezen en nog steeds worden verwezen "bij de gratie Gods".

9. REACTIE VAN RD-HOOFDREDACTEUR W. KRANENDONK

"Het is een grote verdienste van onze koningin dat ze in al die jaren de stabiele factor is gebleven. Zij slaagde erin de bijna 17 miljoen Nederlanders te verenigen rond de troon."

Bronlink:

www.refdag.nl/opinie/commentaar/commentaar_koningin_beatrix_stabiele_factor_in_een_sterk_veranderende_samenleving_1_710785

GPPB.: Behalve dan die 1 miljoen geaborteerde babies, die naar de vuilnisbelt zijn verwezen. Op 17 miljoen inwoners schijnt die 1 miljoen vermoorde babies een te verwaarlozen factor te zijn voor de moreel-kuisverrotte meneer de refo-hoofdredacteur.

HOOFD-RED. RD: "Ook haar critici waren ervan overtuigd dat de koningin met haar volle inzet het volk wilde dienen. Op een bijna **soevereine** wijze stond ze boven de partijen en iedereen wist dat ze **onkreukbaar** was."

Bronlink:

www.refdag.nl/opinie/commentaar/commentaar_koningin_beatrix_stabiele_factor_in_een_sterk_veranderende_samenleving_1_710785

GPPB.: We hebben het hier nog niet eens gehad over de pro-moslim, pro-

homo, pro-bilderberger, pro-Euro-Babel, pro-euthanasie houding, van de zogenaamde "onkreukbare" koningin, maar ons beperkt tot haar ondertekening van de abortuswet. Op de grote dag van het oordeel zal de hoofdredacteur van het RD op de veroordelende tegenstemmen kunnen rekenen van de reeds 1 miljoen vermoorde babies in de moederschoot. **Maar dan is het te laat, want dan zal ten overstaan van de gehele wereldbevolking blijken Wie de Onkreukbare en de Soevereine is!**

Bronlink Abortuswet:

<http://historiek.net/overige/1877-nederlandse-abortuswet-1984?device=desktop>

DE SCHOTSE GODSGETROUWE REFORMATOR JOHN KNOX ZAL OPSTAAN IN HET OORDEEL OM AL DIE VEINZENDE REFO-DOMINEES EN ALLE LOFPRIJZENDE REFOFIELEN JEGENS KON. ATHALIA-BEATRIX TE VEROORDELEN !

Het godsdienstige gehalte van het huidige Oranjehuis wijkt namelijk ver af van het ware geloof waardoor de vader des vaderlands, prins Willem van Oranje leefde. Van de vrede des Heeren waarmee prins Willem I bedeed was, is bij het huidige Oranjehuis niets te bespeuren. De secularisatie heeft bij de huidige Oranjes dan ook schrikbarend toegeslagen. Dat is de schuld van de huidige dominees, die zich als een pilatus gedragen en hun handen wassen in onschuld en het koningshuis, noch de overheid de wacht aanzeggen.

Dat koningin Beatrix tijdens haar publieke optredens zich nog kleedt met bijbelse kleding is evenwel hogelijk te respecteren. Bij prinses Maxima is die bijbelse traditie echter vrijwel geheel verdwenen. Het is dan ook een afschuwelijk gezicht als prinses Maxima publiek in een broek(pak) verschijnt en zich ook laat gelden als VN-agent, terwijl zij zich daarin ongrondwettelijk gedraagt.

Die manwif-kleding is niet alleen een modeverschijnsel, niet alleen tegen de bijbelse waardigheid van het vrouw-zijn, het strijdt ook tegen de Goddelijke scheppingsorde. De vrouw is namelijk receptief geschapen, om te ontvangen. De man is donatief geschapen, om te geven. Dat komt ook tot uitdrukking in de kleding. Dat is geen menselijke uitvinding, nee, zo heeft God het gewild en zo heeft Hij het geopenbaard in Zijn heilig en

onfeilbaar Woord. Elke profane afwijking hiervan is revolutie tegen God! We zien deze revolutietrend ook doortrekken in refoland, met name in de SGP-gelederen. De kerkelijke en politieke leidslieden zijn dikwijls vlees noch vis. SGP-voorzitter W. Kolijn was altijd tegen het vrouwenkiesrecht en tegen het SGP-lidmaatschap voor de vrouw, maar nu zegt hij blij te zijn dat het 'vrouwenbesluit' er door is. Aan de vruchten zult ge hen kennen! Gisteren zijn ze nog tegen, maar vandaag stemmen ze voor.

Wee het land wiens koning een kind is! Dat geldt ook ten volle voor de SGP en haar leiders en vanzelf ook voor de gevestigde kerk. Als er geen profetie meer is, wordt het volk ontbloot. Dan acht men Gods Woord niet meer haalbaar, omdat de meeste stemmen gelden. We moeten echter nooit denken dat God deze ontwikkeling door de vingers ziet. Nederland, ooit genoemd het Israël van het westen, loopt voorop in het moderne nazidom, ziende op de abortus- en euthanasiewetgeving, om nog maar te zwijgen over de sodomitische homowetgeving, die zelfs kerkelijk is gelegaliseerd. De zonde is geen zonde meer en het alleenrecht van Gods Woord en Wet wordt gelijkgesteld of zelfs ondergeschikt gemaakt aan allerlei heidense religies die in ons land welig tieren.

De kersttoespraak van h.m. de koningin is dan ook doorspekt met humanisme. De goddelijke autoriteit van Gods Woord en Wet moet het veld ruimen voor de alom hoog gepropagandeerde valse verdraagzaamheid. Deze ontwikkeling is echter niet vreemd, aangezien de kerkelijke leiders vergeven zijn van de valse verdraagzaamheid. Het noodzakelijk getuigenis wordt niet meer publiek gehoord. Zeker moeten we onze medemens, met welke overtuiging hij/zij ook bedeed is, respecteren, namelijk als schepsel Gods die een ziel omdraagt voor de eeuwigheid. Als wij onze naaste ongewaarschuwd in zijn of haar heidense religieuze waarde laten, zijn we pelagiaanse zielemoordenaars van de eerste orde. Bovendien is het burgerlijke recht altijd ondergeschikt aan het Goddelijke recht van Gods Woord en Wet. Laat ik het eens anders zeggen: Gods ware volk en knechten hebben altijd recht van spreken op grond van Gods Woord, als het maar geschiedt in het kader van: "Er staat geschreven", en dat door het geloof dat door de liefde is werkende.

Gods Woord staat niet ter discussie voor Gods ware volk. Gods Woord is ver verheven boven elke andere religie en moet onvervalst geproclameerd

worden, hoe men dat ook opvat, tegenspreekt of lastert. Gods Woord houdt stand in eeuwigheid en zal geen duimbreed wijken, al zouden hemel en aarde erdoor uit hun voegen raken. Voor alles geldt dat we Gode meer gehoorzaam moeten zijn dan de mensen en hun wetten.

Vrije democratie is in het kader van Gods Woord een vervloekte afgoderij. Niet de autonome mens beslist, maar God is Rechter Die 't beslist, Die als aller Oppervoogd, deez' vernedert, dien verhoogt. Gods ware volk is niet geroepen te discussiëren over Gods Woord en Wet. Gods kinderen zijn getuigen van Christus en sjoemelen niet in de marge, tenminste als zij op hun plaats zijn. In het kader van het ware geloof bestaat er geen geestelijke verdraagzaamheid jegens valse godsdiensten.

De gemeente Gods heeft de dure roeping de valse godsdiensten te bestrijden met het alleen geldende Woord van God en de buitenstaanders met de liefde van Christus in te winnen voor de dienst van God. Dat betekent dus dat het christelijke geloof nooit met geweld of op een wettische wijze aan andersdenkenden moet worden opgelegd, geenszins, maar anderzijds is niemand bij machte om de lippen van Gods kinderen te bedwingen en hen vanwege hun getuigenis het zwijgen op te leggen. De ware christelijke religie is geen mededinger van de valse godsdiensten, maar is er ver boven verheven, omdat Gods Woord geschreven is door God, de Heilige Geest. Gods Woord heeft geen menselijke, maar Goddelijke autoriteit en is derhalve geen partij voor de afgoden dezer wereld en hun geschriften. Met eerbied gesproken: God is niet in de rees om Zijn gelijk te halen en houdt geen competitie met de vele heidense baäls die god genoemd worden en/of zichzelf god gemaakt hebben, nee, God spreekt en het is er; Hij gebiedt en het staat er. God is de 'IK BEN', de 'IK ZAL ZIJN DIE IK ZIJN ZAL' en alle knie zal zich voor Hem buigen, gewillig of geveinsd. De ware religie is geen competitie, noch staat ter discussie, tenminste niet voor het ware geloof.

De suggestie van de koningin dat godsdienst bedrijven tot het privé-domein van elk religieus mens behoort waarin een ieder moet worden vrijgelaten, is een regelrechte aanval op het christelijk geloof. Het ware geloof in God, in Christus en in de Heilige Geest is geen privé-terrein, maar legt beslag op alle terreinen van het leven. De oproep van de koningin tot meer tolerantie en verdraagzaamheid heeft een goede klank voor het

vlees, maar is in strijd met Gods Woord. God claimt alle creaturen als Zijn schepselen en beveelt dan ook Zijn knechten aan alle creaturen het Evangelie te verkondigen, ten spijt van menselijke wetten, valse godsdiensten en meningen. Heel de wereld is Gods (uitverkiezings)terrein. Christus heeft alle macht in hemel en op aarde en door Hem regeren koningen en vorsten en zijn Hem in alle opzichten ondergeschikt. Zelfs de duivel, de overste dezer wereld, kan niets zonder Gods toelating. Gods volk is het enige volk ter wereld dat recht van spreken heeft bij God vandaan. Zij getuigen in Naam van Koning Jezus en dan moet er gezegd worden wat gezegd moet worden, al voelen mensen zich er nog zo door beledigd. Tijdens Zijn omwandeling op aarde was Christus vervuld met de eeuwige liefde des Vaders jegens de mensen, maar die liefde werd niet getolereerd, omdat het godsdienstige vlees niet van de Goddelijke liefde weten wil. Vlees wil betaalde liefde en geen genadeliefde. Vlees wil dienen maar niet gediend worden. Christus is dan ook door de vleselijke tolerante, doch geestelijke intolerante godsdienst, aan het kruis genageld. Dat is nog niet veranderd. Het Evangelie van Christus is voor elk godsdienstig mens van nature een ergernis, zoals het ook voor de wettische Joden een ergernis is en voor de wijsgerige Grieken dwaasheid. In de kerstrede van h.m. de koningin is de ergernis van het kruis van Christus geheel wegvertaald, erger, het wordt zelfs veroordeeld. De ware godsdienst is absoluut geen privé-terrein, maar claimt land en volk, vorstenhuis en onderdanen. Gods ware volk heeft evenwel de schuldige plicht om te bidden voor allen die in hoogheid zijn gezeten, maar nooit ten koste van Gods Woord, het Getuigenis van Jezus en ten voordele van de valse oecumene. God duldt geen afgoden nevens Hem! Gods gebod blijft in der eeuwigheid van kracht: "Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben!" want Eén is uw Meester, namelijk Christus!

Ja, dat getuigenis wordt in onze dagen, met name op allerlei gereformeerde gezindte- en refowebistes (!) met de etiketten van 'godsdienstwaanzin' en/of 'fundamentalisme' beklad en belasterd. God is de grote Onbekende geworden in kerkelijk Nederland, maar Hij laat Zich niet bespotten. Volgens de huidige godsdienstige opinie moet men een ieder vrijlaten in zijn of haar godsdienstige opvattingen, dat houdt dus in

dat we dan onze naaste ongewaarschuwd verloren moeten laten gaan. Ja, dat noemt men in onze dagen 'naastenliefde', maar dit soort humaniteit is blakende vijandschap tegen God en een bewijs van haat jegens de naaste. Geve God ons land, ons volk en het koningshuis een wederkeer tot de God van onze vaders, naar het geloof van prins Willem van Oranje die een vast verbond gemaakt heeft met de Potentaat der potentaten. Aan die Potentaat der potentaten zijn wij als verbondsnatie schuldige gehoorzaamheid verplicht en dat door het geloof. In het bijzonder geldt dat ook voor onze gewaardeerde koningin. Ook voor haar geldt: **"Vreest God eert de Koning!"**

Hoofdstuk 8

GEZEGEND KERSTFEEST VOOR DE HERDERS

“Gezegende Kerstdagen en een Voorspoedig Nieuwjaar”, zo luidt de wens op talloze kerst- en nieuwjaarskaarten. “Veel heil en zegen in het nieuwe jaar” wensen wij onze familieleden, kennissen, vrienden, vijanden, bekenden en onbekenden ook van harte toe, maar wij zouden wat nader willen stilstaan bij de inhoud van die wens. In de eerste plaats wensen wij u ‘Gezegende Kerstdagen’ toe. ‘Gezegend’, dat wil zeggen, dat God ons zegene met de geestelijke zegeningen van Zijn Zoon Jezus Christus, Die in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken. Daar lag Hij, de Zoon van God, in een beestenstal. Hij, Die in de heerlijkheid Zijns Vaders bejubeld werd door de heilige serafijnen. Hij, Die Zich vermaakte in de schoot Zijns Vaders, en omringd werd door de duizenden heilige engelen die Zijn lof bezingen. Hij, Die niet nodig had om door mensenhanden gediend te worden als Eén behoevende, is de Volzalige in Zichzelf.

Christus liet Zich evenwel vrijwillig vernederen tot de vloekdood, om een eeuwige zegen te bereiden voor doodschuldigen. ‘Goede of Gezegende Kerstdagen’ kunnen wij een ander wel toewensen, en dat is niet verkeerd, maar dan zullen we wel kennis moeten hebben aan de Zaligmaker der wereld en Hem welkom heten in de beestenstal van ons hart, anders weten we niet wat we wensen.

De herbergier, die Jozef en Maria de toegang tot de herberg weigerde, omdat er voor hen geen plaats was, heeft zijn gasten wellicht ook ‘gezegend kerstfeest’ toegewenst, maar Christus was bij hem niet welkom. Dat Kind had hij de deur gewezen, hij had geen plaats voor de Koning der koningen.

Hoe is het bij ons, waarde familie, vrienden, kennissen, bekenden en onbekenden? Is Christus een welkome Gast aan onze kerstdiners? Zouden wij er prijs op stellen als Hij Zich bij ons aan tafel zette? Ik denk dat de herbergier van veler huishotels de deur voor Christus vergrendeld heeft.

Zo deed ook die herbergier met Jozef en Maria, want aan zulke armoedzaaiers kon hij immers niets verdienen.

En is het in lompen gehulde Kind des Vaders ook in onze dagen niet veel te goedkoop voor het mondbelijdende christendom dat in de sferen van gezelligheid hun kerstfeest vieren in hun eigen kunstlicht? Nee, een kerstboom daar doet refoland natuurlijk niet aan mee, men doet het wat vromer. Velen hebben van die ‘gereformeerdebonds-bakjes’, dat zijn van die kerstbakjes, weet u wel. En er staan wat kaarsen in het raam, maar een kerstboom? Nee, dan doen zij natuurlijk niet. En ze babbelen wat over het weer, eten hun buiken dik en boeren nog wat op van de kippenbout, en daarna zingt men met elkaar wat bij het orgel. *“Nu zijt wellekome Jesu lieve Heer”*.

Ja, dat is zo ongeveer het kerstfeest van gereformeerd Nederland, of is het door genade anders bij ons? Zijn er nog wat van die herders ergens in het veld, die de nachtwacht houden over de kudde? Ik geloof dat ze er zijn. Ik geloof ook dat het bij die herders steeds drukker wordt, er komen gaande meer schapen bij, omdat die schapen zat worden van die eigenwillige vormengodsdienst in het geestelijke centrum van Jeruzalem. Jeugd, laat je niet verleiden door wat vroom gebabbel of gezang waar God niet van af weet. God zoekt het verlorene, Hij zoekt het weggedrevene. Hij zoekt de slechtste, die er niet meer op rekt ooit tot God bekeerd te kunnen worden. Hij zoekt zondaren die niet naar Hem vragen. Kom, laten wij die herders eens bezoeken in de velden van Efratha.

‘t Is middernacht, de herders zitten rondom het open vuur om zich nog enigszins te warmen tegen de kou, en om de roefdieren op een afstand te houden. Af en toe zeggen zij wat tegen elkaar, en soms gooit een herder een stuk hout op het vuur als de vlam zijn kracht dreigt te verliezen. Zo zitten daar die herders in het holst van de nacht om het vuur. De schapen liggen er wat omheen, en een enkel schaap probeert in het schijnsel van het vuur nog wat te grazen.

De herders. ‘t Was een verachtelijk volk, de onderlaag van de samenleving en in de ogen van de Farizeeën vervloekt, omdat zij de Wet niet kenden. De Farizeeën in Jeruzalem hebben elkaar de kerstceremonie nog eens gedictieerd, om de volgende dag op alle hoeken van de straten hun

gebeden uit te galmen. Niemand dacht er aan de herders, het was de praat niet waard om aan zulke mensen je aandacht te schenken. God zou zich alleen met hen inlaten, want zij waren Abrahams kinderen en wedijverige leerlingen van Mozes.

De herders. Het waren inderdaad allemaal ruwe lieden, zij leefden niet zo nauw, zij stonden wat buiten de samenleving, en leefden hun levens in het weiden van de schapen. Weer of geen weer, zij waren in het open veld te vinden, en hielden voor de zoveelste keer de nachtwacht over de kudde.

De herders. Het waren geen grote theologen, ze hadden niet gestudeerd. Het waren waarschijnlijk allemaal analfabeten die de boeken van Mozes nog nooit hadden ingezien.

‘Gezegende Kerstdagen’, nee zo’n wenskaart hebben zij niet ontvangen, en ook niet verstuurd. ‘t Waren immers maar herders, vergeten herders? Ja, wel door de mensen, maar niet door God. Het was of plotseling de nacht geweken was, want ineens was de hele omgeving verlicht, met een hemels licht.

Als God in uw leven komt, geliefden, dan komt Hij zonder dat u naar Hem vraagt. Hij komt te middernacht, als u uw doodslaap slaapt. Dan komt Hij eerst ons vonnis in Adam bekend te maken, alvorens Hij de Zijnen wederbaart tot een levende hoop.

U zegt: Ja maar, je moet er toch om bidden?

De doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben zullen leven.

U zegt: Dus ik moet er niets aan doen?

Ik wilde wel dat u er niets aan deed, want niets doen en God laten werken, dat is genade bij God. Wat hebben die herders er nu aan gedaan om die hemelse boodschap te ontvangen?

U zegt: Ja maar die herders leefden in de verwachting van de komende Messias.

Dat lees ik nergens, dat is allemaal inlegkunde, dat vermeldt Gods Woord ons niet. Maar weet u wat wij willen? Wij willen voor het eenzijdige werk van God altijd een verklaring geven. Dan probeert men het wonder er uit

te redeneren. God zoekt echter uitsluitend goddelozen! Geen nette kerkmensen, geen kerstfeestvierende mensen, geen mensen met goede en gezegende wensen. God zoekt Zijn eer! Hij zoekt Zijn eigen werk te verheerlijken. En dan roept Hij het onedele, het verachte, hetgeen niets is, opdat Hij de wijzen beschamen zou.

“En zie, een engel des Heeren stond bij hen, en de heerlijkheid des Heeren omscheen hen, en zij vreesden met grote vreze”, Lukas 2:9.

“En zie...” Dat woord heeft alleen waarde voor degenen die blind zijn. Als wij menen het licht des Heeren bijvoorbaat te zien, dan hebben wij geen verschijning van Godswege nodig, dan leven we in ons eigen ontstoken licht. Dan hebben wij genoeg aan wat godsdienstig kunstlicht, dan missen wij nooit de zaak waar het om gaat. Dan meent een mens dat hij al aardig op weg is met zijn kerkgang, bidden, bijbellezen, voor de Waarheid te zijn, voor de Waarheid te strijden enz. Een in zichzelf bekeerd mens heeft geen behoefte aan een Christus Die in een beestenstal geboren wilde worden. Dat is veel te minderwaardig, dat is veel te goedkoop voor een in zichzelf bekeerd mensenkind.

Als God in ons leven komt, dan komt Hij in de duisternis van ons bestaan, zoals bij de herders in Efratha’s velden. Het was middernacht, het was volslagen duister. Maar heeft Jesaja het niet geprofeteerd? *“Het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen, die wonen in de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen”, Jes. 9:1.*

Nu, daar hadden de herders wel kennis aan, die wisten wel wat duisternis was, en zij waren wakende. *“Zij hielden de nachtwacht over hun kudde”,* staat er.

Zijn er nog onder ons, die in geestelijke duisternis gezeten zijn? Zijn er onder ons nog, die niet durven slapen, omdat zij de eeuwigheid op hun hart gebonden weten en benauwd zijn om in de hel te ontwaken? Zijn er onder ons nog zielen die niet meer weten hoe zij ooit nog tot God bekeerd moeten worden? Zijn er nog onder ons die de nachten wakende doorworstelen met de vraag: Mijn ziele doorziet gij uw lot, hoe zult gij rechtvaardig verschijnen voor God? Zijn er nog herders, die wakende zijn over hun kudde? Ik weet dat ze er zijn, maar niet in Refoland, want die dansen allen met de belial mee. God heeft echter ook nu nog Zijn getrouwe

dienaren in andere delen van de wereld, die de nachten doorbrengen om te waken over de kudde, waarover zij gesteld zijn. Hoewel de getrouwen zeer weinigen zijn in onze dagen. Als een herder niet worstelt met de nood der zielen, dan is het een huurling! In de duisternis van Efratha's velden geeft de Heere een geestelijke opwekking, niet à la E.O., maar onder een stel verachtelijke herders die de nachtwacht hielden over hun kudde.

“En zie, een engel des Heeren stond bij hen...”

Het woord “stond” betekent in de Griekse grondtekst: onverwacht, haastelijk. Die verschijning was dus zo plotseling dat niemand daar enige verwachting of veronderstelling van had. Dat doet God ook in de levendmaking, en trouwens met elke genadeweldaad. God komt altijd onverwachts. Het is een verrassend God. Hij bezoekt Zijn volk met onverdiende en eenzijdige genade. Ongedacht en onverwacht.

“...en de heerlijkheid des Heeren omscheen hen...”

Als u weet van de heerlijkheid des Heeren, dan weet u ook van een volslagen duisternis van uw bestaan voor God. Als God een mens omschijnt met Zijn tegenwoordigheid, dan gaat die mens voor het eerst vrezen. U kunt menen dat u de heerlijkheid van God beleefd hebt, maar als u nog nooit gevreesd hebt, zoals de herders hier deden, dan vrees ik dat u zich maar wat inbeeldt. Een mens van nature vreest niet voor God, omdat hij niet weet wie God is. En dat geldt ook voor ieder kerkmens, want u moet echt niet denken dat God een kerkmens anders beziet dan de goddeloze wereld. Een gedoopt mensenkind zal wel des te zwaarder oordeel ontvangen als hij op die grote zaligheid geen acht heeft geslagen.

“En zij vreesden met grote vreze.”

Als u nog nooit gevreesd hebt, dan mag u wel vrezen. Maar die nu vrezen, die hoeven niet te vrezen. Want de Kerstboodschap heeft geklonken: *“Vreest niet; want ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal; namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, Welke is Christus de Heere, in de stad Davids.”*

Hebben wij die boodschap persoonlijk van God ontvangen? Want God handelt particulier in het zaligen van zondaren. De roeping gaat tot een

ieder, maar de toepassing is particulier. Zult u het onthouden? De tijd kan nooit zo donker wezen, of het licht van Christus overschijnt het. Wij kunnen wel over de duisternis klagen, maar als we geen kennis hebben aan het licht van het Evangelie, dan is het nog niet duister genoeg in uw en mijn leven, dan kunnen we nog goed met de duisternis leven. Dat lijkt wel rechtzinnig, maar het is niets anders dan vijandschap tegen Christus, in Wie geen schaduw noch duisternis gevonden is. Hij is het Licht der wereld en geen duisternis is in Hem.

Geliefden, wat vertoeft gij op uw weg? Is God zo onduidelijk in Zijn Woord? Hij heeft immers gesproken: *“Ik heb niet in het verborgene gesproken, in een donkere plaats der aarde; Ik heb tot het zaad van Jakob niet gezegd: Zoekt Mij te vergeefs; Ik ben de HEERE, Die gerechtigheid spreekt, Die rechtmatige dingen verkondigt”, Jes. 45:19.*

U zegt: Ja maar, zo makkelijk gaat het niet.

Nee, het is niet makkelijk, want dan zou het nog wel gaan, het is ONMOGELIJK! God doet geen moeilijke dingen, Hij werkt het onmogelijke.

U zegt: Als het dan onmogelijk is, dan kan ik er toch niets aan doen dat ik nog onbekeerd ben?

Kijk, dat is nu net je vijandschap, vriend, want God heeft ons niet in die onmogelijkheid geschapen, wij zijn door eigen schuld in de onmogelijkheid gevallen. In het paradijs was het mogelijk dat wij God behaagde, want Hij had ons in Zijn beeld volmaakt geschapen, maar wij hebben het proefgebod overtreden. Wij zijn niet in het Woord gebleven. En daar liggen wij nu, dood in de zonden en in de misdaden, en geven God van alles de schuld en houden Hem voor een leugenaar. Maar de rechtvaardigheid Gods vorderde dat de menselijke natuur die gezondigd had, ook voor die zonde moest betalen. Dat is toch volkomen rechtvaardig? God zal ieder mens op die verantwoordelijkheid oordelen, zodat niet één mens zich voor God kan verontschuldigen.

U zegt: Is er dan nog een middel om die welverdiende straf te ontgaan en weder tot genade te komen?

Er staat geschreven: *“Vreest niet, want ziet, ik verkondig u grote blijdschap,*

die al de volke wezen zal, namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, Welke is Christus de Heere, in de stad Davids”, Luk. 2:10.

Uw duisternis kan voor Christus nooit te duister wezen, want Zijn Naam is enkel Licht. Uw zonden kunnen voor Christus nooit te groot wezen, want Zijn Naam is Zaligmaker der zondaren. Uw radeloosheid kan voor Christus nooit te erg wezen, want Zijn Naam is Raad. Uw zwakke natuur kan voor God niet te zwak wezen, want Zijn Naam is Sterke God. Uw verlatenheid en eenzaamheid kunnen niet te lang wezen, want Zijn Naam is Vader der eeuwigheid. Hij is niet begonnen God te worden met Zijn geboorte uit de maagd Maria, nee, van eeuwigheid en tot eeuwigheid is Hij God. Christus is gisteren en heden Dezelfde, ja, tot in eeuwigheid. En nu hebben wij de aarde met onze zonden door duisternis bedekt, maar God is enkel Licht. In Hem is geen duisternis. Weet u wat de herders in Efratha's velden voor boodschap uit de hemel ontvingen? “Gezegende Kerstdagen!” Vanwege het gezegende Kerst-Kind.

Wat is nu een kenmerk van ware genade? Dit: “Gij zult het Kindeke vinden in doeken gewonden, en liggende in de kribbe.” Wat betekent dat? God laat Zich vinden door verloren zondaren in de nederige gestalte van Zijn Zoon, waarachter de Goddelijke natuur schuil gaat. Christus heeft in Zijn nederige geboorte de laagste plaats voor God ingenomen, want Hij was nog maar net geboren of Hij liet Zich in een voerbak leggen. Dat is een geheim. Als ik dat wonder vatten wil, staat mijn verstand vol eerbied stil. Want nu worden beesten gevoederd met de beste Spijze, Welke ooit in een voerbak gelegen heeft, met eerbied gesproken. Met vette Tarwe zal God Zijn volk spijzen en kronen met Zijn gunstbewijzen.

Als we Psalm 73 goed lezen, dan lezen we daar dat Asaf het leven van de ganse Kerk vertolkt als hij in het heiligdom Gods mocht blikken. In dat heiligdom zag Asaf het Lam staan in zijn plaats. Dat is Golgotha, maar ook Bethlehem's beestenstal. In die beestenstal treden de herders het heiligdom Gods binnen. Daar ligt het Lam Gods in doeken gehuld in hun plaats. In die beestenstal vinden zij de Ere Gods, Welke is Christus de Heere. Daar hebben de engelen in Efratha's velden van gezongen: “*Ere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen!*”

De Ere Gods is voor Gods volk in het ontluikende genadeleven soms nog

wel in doeken gehuld. En dan bedoel ik niet dat God met misschientjes werkt, nee, God werkt nooit misschientjes. Dat vast gebouw van Zijne gunstbewijzen zal naar Zijn gemaakt bestek in eeuwigheid rijzen en ook in het leven der genade verheerlijkt worden. Ook de kleinen in Christus getuigen van Hem en een ander zullen zij niet volgen. Gods volk wast op in de kennis van Christus en dat beginnende genadeleven is dikwijls nog in doeken gehuld. Dat geldt feitelijk voor elk kind van God, want wij kennen ten dele en profeteren ten dele. De Ere Gods is niet de christen, maar de Zaligmaker, Christus den Heere. De Ere Gods is dat God verheerlijkt wordt in en door Zichzelf. Christus is niet in de eerste plaats gekomen om zondaren zalig te maken, nee, Hij is in de eerste plaats gekomen waar de engelen van gezongen hebben, namelijk om de ere Gods te verhogen, om de rechten van Zijn Vader te verdedigen. Want in de rol des Boeks is van Hem geschreven: “Ik kom om Uw wil te doen o God.” Dat was Zijn spijze en drank, om te doen de wil des Vaders Die Hem gezonden had en daarin is de zaligheid van Sion begrepen.

Weet u wat er gebeurt als de heerlijkheid van Christus' geboorte in uw ziel wordt verkondigd? Dan krijgt u haast om de Vervulling van de belofte te omhelzen. Want er staat: “*En zij kwamen met haast, en vonden Maria en Jozef, en het Kindeke liggende in de kribbe.*” En weet u wat er dan in uw leven gebeurt, als u werkelijk gezegend Kerstfeest mag ontvangen in de toepassing? Dan gaat u ervan getuigen. Want er staat: “*En als zij Het gezien hadden, maakten zij alom bekend het Woord, dat hun van dit Kindeken gezegd was*”, Luk. 2:17.

Er zijn mensen, die nooit getuigen, en zich toch voor een kind van God uitgeven. Maar dan mag u het nog wel eens nakijken, als u er altijd over zwijgen kunt. Wat is getuigen eigenlijk? Nu, wij moeten altijd maar lezen wat er geschreven staat, en dat staat in dit hoofdstuk in vers 17. De herders getuigden van hetgeen zij van en in Christus gezien en gehoord hadden. Je hebt altijd mensen, die graag hun bekering of hun weg willen vertellen, en ik zeg niet dat dat nooit eens mag, als het maar gaat om Zijn werk en om Zijn eer. Dan moet het ook, want dan gaat het vanzelf. Dan getuigt de Kerk: “*Komt luistert toe gij Godgezinden, en ik zal vertellen wat God aan mijn ziel gedaan heeft.*” Als u daar niets van weet, dan mag u het ook nog wel eens nakijken, want God laat het vaatje wel eens overlopen.

Maar het werkelijke getuigen van Christus, daar is een mens niet in, daar is de mens verdwenen en Christus in het hart verschenen.

Als God Zijn volk zet in de vrijheid der kinderen Gods, dan gaat u Christus aanprijzen en Zijn lof vertellen. Dat doet God niet met gereformeerde zangkoren, of in de concertzaal, nee, Hij laat u dat persoonlijk doen, namelijk door Zijn Geest. En dat is een genadedaad, daar is niets van de mens bij, dat is een gevolg van het Goddelijke doen! Als dat uw geloofswerk mag zijn tijdens de Kerstdagen, dan hebt u de vervulling van de wens: "Gezegende Kerstdagen." *"Gezegend zij de grote Koning, Die tot ons komt in 's HEEREN Naam. Wij zeeg'nen u uit 's HEEREN woning, wij zegenen u altesaam...."*

In de tweede plaats hebben wij u een **voorspoedig Nieuwjaar** gewenst. Wat betekent dat in Bijbels perspectief? Voorspoed wordt door ons van nature alleen maar verstaan in het aardse leven, dat het ons goed gaat, dat wij welvarende zijn. Maar voorspoed in het geestelijke leven houdt wel wat meer in, het betreft de voorspoed van onze onsterfelijke ziel, het betreft de voorspoed van het Koninkrijk der hemelen. En dan kan geestelijke voorspoed ook gepaard gaan met aardse tegenspoed. Alles moet namelijk medewerken ten goede, tenminste in het leven van de Kerk. Gods volk mag wel eens geloven dat de voorzienigheid Gods in haar leven niet feilen kan, zowel in voor- en tegenspoed. Want velen zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen; veel wederwaardigheden, veel rampen zijn des vromen lot, maar uit die allen redt hen God, Hij is hun Heil alleen. Maar het einde van die tegenspoed is voorspoed, want uit al die tegenspoeden redt hen de Heere. Dan zegt Gods volk: *"Het is goed Heere, dat U mij verdrukt hebt, opdat ik Uw Goddelijk recht zou leren."*

Als het jubeljaar voor u in 2007 mag zijn weggelegd, dan hebt u werkelijk een voorspoedig jaar. En dat mogen wij elkander toewensen, hoewel ik denk dat zo'n wens vaak makkelijker uitgesproken wordt, dan om de inhoud ervan te beleven en te geloven. Maar het is toch een goede wens, en het is uw gelukkigste jaar als u het voor God mag verliezen om het leven in Christus te gewinnen, want dat zal een eeuwige voorspoed teweeg brengen. En met die voorspoed, mensen, daar is haast mee, dan kunt u het volgende jaar niet afwachten, want Gods Woord spreekt niet

van een voorspoedig Nieuwjaar. God spreekt wel van het heden der genade, en dan kan het morgen al te laat wezen. Heden, indien gij Mijn stem hoort, verhardt u niet, maar laat u leiden, laat u zaligen, laat u met God verzoenen, want God heeft in Christus de wereld met Zichzelf verzoend. Daar was Gods volk niet bij, ja, zij zal er wel wat van beleven in de vierschaar der consciëntie, maar dat is geen grond der zaligheid, die ligt alleen in de vierschaar Gods tussen de Vader en de Zoon, namelijk in het Offer van Christus. De grond van de rechtvaardigmaking ligt buiten ons, namelijk in Christus, maar de rechtvaardigmaking zelf geschiedt niet buiten de mens om. Gods volk gaat niet met een onbewuste Christus en een onbewust geloof door het leven, nee, dat is de valse godsdienst van de gereformeerd verkeerden. Maar hoe diep Gods volk er ook door moet, het valt in het niet vergeleken met de weg die Christus gegaan is.

En als u dit ontkent, dan zult u altijd nog gewicht in uw zogenaamde bevinding leggen, als grond of voorwaarde voor de zaligheid, maar dan rooft u de ere Gods. Het is God alleen, Die het gehele werk der zaligheid alleen doet en reeds gedaan heeft in en door Zijn geliefde Zoon. Maar ik geloof ook dat er een volk op aarde is, die met die grote blijdschap uit Lukas 2:10 mogen gaan getuigen met de Psalmddichter van de 72e Psalm, daarvan het 11e vers: *"Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen; men loov' Hem vroeg en spa; de wereld hoor', en volg' mijn zangen, met amen, amen, na."*

Zulk een geestelijke voorspoed in Christus wensen wij u van harte toe!

Hoofdstuk 9

ZALIG ZIJN ZIJ, DIE GEROEPEN ZIJN TOT DE BRUILOFT

In deze lezing is aan de orde van behandeling het 19e hoofdstuk uit de Openbaring van Johannes. Maar vrienden, voordat wij iets kunnen behandelen uit Gods Woord, moeten wij behandeld zijn dóór dat Woord, anders verstaan we niets van de Inhoud ván dat Woord. Geve de HEERE ons die genade in dit uur. En wat is nu de Inhoud van Gods heilig en onfeilbaar Woord? Mijne vrienden, dat is van Genesis tot en met Openbaring: Jezus Christus en Die gekruisigd, waarvan datzelfde Woord getuigt: *“Voor de Joden een ergernis en voor de Grieken een dwaasheid.”* Ik had er heel geen zin in om deze avond een onderwerp voor u te houden, want ik ben zo dwaas in ‘s hemels wegen. Misschien hebben jullie altijd zin, maar ik had er heel geen zin en er ook geen moed op. Weet u waar ik wel zin aan had? Om u dat kostelijke boekje voor te lezen van Samuël Rutherford, dat getiteld is: *“De zanger van Aberdeen”*. Daar had ik zin in, want dan kon ik mijn inleiding achterwege laten, die vergeleken met dat kostelijke boekje, wel de grootste dwaasheid wezen moet. Weet u wat Samuël Rutherford eens schreef in een van zijn werken over zijn kennis van Christus? Hij zegt daar: *“Wij spelen maar wat aan de grenzen en de buitenkant van de kennis van Christus, zoals kinderen doen met een gouden kaft en de zijden linten van een Arabische bijbel, die zij niet kunnen lezen.”*

Dat zei Rutherford over zijn kennis van Christus, maar zijn gaan en staan getuigde van zijn Heere en Heiland. Hij wandelde met zijn gelaat ten hemel geheven waar Christus is. Als een Henoeh wandelde hij met God. Ook in Anwoth. Eens jubelde hij het uit vanwege de heerlijkheid Gods in Christus: *“Anwoth is de hemel niet. Prediken is Christus niet.”*

Dat zei Rutherford. Hoevelen in onze dagen maken hun Christus van een dominee of van een predikatie? Maar Rutherford, zelf een knecht des Allerhoogsten, getuigde daar tegenin, met deze woorden: *“Er kome een*

wee over alle liefde, behalve over de liefde van Christus.” Hij zegt: *“Ik roep de dood uit over alle leven, behalve over het Leven van Christus. Ik weet - zegt hij- dat Christus onder ons niet bekend is.”* En wenende zegt hij verder: *“O, dat er zoveel gedaan wordt en gesproken wordt over het ijdele schepsel en dat er zo weinig gedacht wordt aan mijn grote, onbegrijpelijke en nooit genoeg over te verwonderen Heere Jezus. O betoverde dwazen, wat schort er aan Christus in uw ogen, dat gij zover van Hem loopt? Niemand komt, die niet welkom is, niemand komt, die berouw heeft van zijn komen tot Christus. Verkoopt, verkoopt, verkoopt alles om Christus, al zou de wind het vel van uw aangezicht nemen. Alles wat u naast Christus heeft, dat zijn afgoden.”*

En met de jubel uit Openbaring 19 sterft deze knecht des Allerhoogsten, die niets en niemand ontzag. Als het ging om de ere Gods, deed hij de hel sidderen. Zo reisde Samuël Rutherford af naar Immanuëls land.

Mijne vrienden, versta je het nu een beetje dat ik geen lust en geen moed meer had, om nog één regel op papier te schrijven, vanwege ons ‘spelen’ met de kennis van Christus? Of denken wij dat we in een hooggeestelijke tijd leven? Ach, als u dat denkt, dan kent u God niet, dan kent u zichzelf niet, dan kent u de geschiedenis niet, dan moet u eerst dat boekje maar eens lezen van de zanger van Aberdeen. Als u ooit iets gelezen hebt over de Schotse geloofshelden, over de Lollards en over de geloofsstrijd van de Waldenzen, dan zult u moeten bekennen dat we nu in een vreselijke afvallige tijd leven, tot in de meest rechtse kringen toe. Kennen we de geesten in onze dagen? Weet u ze te onderscheiden bij God vandaan? Als dat waar is, hebt u geen makkelijk leven, want als het Boek der genade voor ons is opengegaan in de hel van ons bestaan, dan zijn ook onze ogen opengegaan voor de geest van de tijd. Weet u wat de geest van onze tijd is? Genade belijden en er niet van af weten. Over de bevinding praten, maar er geen kennis aan hebben. Christus op de lippen, maar niet in het hart. En dan moet u er niet met het zwaard van Petrus op los hakken, maar de zaken voor God brengen, er schuldig onder worden en er tegen getuigen, want dan zal God aan Zijn verbond gedenken.

Maar wat heeft dat nu te maken met Openbaring 19? zult u vragen. Wel, dat heeft daar alles mee te maken. Want dat volk (klein en groot) dat God in Zijn recht heeft aanbeden en in Christus gerechtvaardigd is, is in

beginsel het Beeld van Christus gelijkvormig geworden. Rutherford was een leesbare brief van Christus en daar loopt het maar over. Zijn wij geroepen getuigen van Christus? Daar loopt het over. Aan godsdienst hebben we geen gebrek in onze dagen, maar wel aan getrouwe getuigen, zoals Rutherford er één mocht zijn. En wanneer wij daartoe geroepen zijn, vrienden, dan pas gaat Christus in Zijn Kerk schitteren als het Hoofd Zijner Gemeente. Dan blijft er geen bekeerd mens over, welnee. In Openbaring 19 loopt het niet over onze zaligheid, maar over de God der zaligheid. Weet u, wat er hier gebeurd is, in dit hoofdstuk? Wel, de hemel is opengegaan voor Johannes. Alweer opengegaan? Ja, want Johannes mocht leven onder een geopende hemel in zijn verbanningsoord op het eiland Patmos. Het begon al in het eerste hoofdstuk, weten we dat nog? Toen zag hij Eén van Wie geschreven staat, dat Zijn hoofd en haar wit was gelijk als witte wol, gelijk sneeuw, en Zijn ogen gelijk een vlam vuurs. En Zijn voeten waren blinkend koper gelijk en gloeiden als in een oven. En Zijn stem, als een stem van vele wateren. En Hij had zeven sterren in Zijn rechterhand en uit Zijn mond ging een tweesnijdend scherp zwaard; en Zijn aangezicht was gelijk de zon schijnt in haar kracht. *“En toen ik Hem zag, schrijft Johannes, viel ik als dood aan Zijn voeten.”* Weet u waar de Kerk haar bekering verliest? Als die eeuwig Gezegende des Vaders Zich Zelf gaat openbaren aan een hel en doemwaardig volk. Dat is een doorgaande zaak in het leven der genade. Johannes spreekt vanuit de praktijk der bevinding als hij schrijft: *“En Hij legde de rechterhand op mij, zeggende: “Vreest niet, Ik ben de Eerste en de Laatste. En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods.”*

Kijk, vrienden, daar moet plaats voor gemaakt worden in ons leven, anders zullen we nooit verstaan wat Openbaring betekent. Weet u waar de Bruid in het Hooglied om bidt? Om de noordenwind van Gods ontdekkende adem, want zij is in een toestand geraakt van godonterende oppervlakkigheid, zij is niet koud noch heet, maar lauw. Dan weet de Heere Zijn Kerk wel aan het bidden te krijgen, hoor. En wanneer is dat, volk des Heeren? Als alles in en om u heen gaat ruiken naar de dood. Ja, we moeten altijd in de dood worden overgegeven om Jezus' wil, opdat het leven in onverderfelijkheid aan het licht komt, ook aan deze zijde van het

graf. Gods volk leeft gedurig de dood in. Dan roepen zij het uit: *‘Gun leven aan mijn ziel...’ Ai zoek uw knecht..’* Eerder niet! En dan bidt de Bruid niet alleen om de noordenwind, niet alleen om de Geest der uitbranding om de akker van ons hart braak te leggen, maar ook om die zuidenwind des Evangelies, om de hof weer vruchtbaar te maken met vruchten voor de Landman. De Kerk van Christus hoeft de kolenmijnen niet in om kruiwagens goede werken voort te brengen, nee, zij mag getuigen van Christus en Zijn genadewerk. Ze mag Zijn lof te vertellen, zelfs in de nacht. Dat kunnen Gods ware kinderen soms heel niet nalaten en dat is Gods Eigen werk. Dat moet niet, maar dat gaat vanzelf, namelijk als het ‘ik’ er een ogenblikje tussenuit is. God zoekt geen bekeerde mensen, nee, Hij zoekt Zijn eer. Wat is de ere Gods? Dat is Christus in een beestenstal. Ja, daar hebben de engelen van gezongen: *“Ere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde...”* En wat is daarvan de vrucht, als Christus in de beestenstal van ons hart geboren en geopenbaard wordt? De vrucht van de arbeid des Geestes in Christus is aanbidding, eer en dankbare lofgezangen. En dat is het nu, wat Johannes hier ten gehore krijgt, namelijk een grote stem van een grote schare in de hemel zeggende: *“Halleluja, de zaligheid en de heerlijkheid en de eer en de kracht zij den Heere onzen God.”* Vrienden, dat is een volk dat gered is geworden uit de grote verdrukking. En als dat geschieden mag in uw en mijn leven, dan zal dat een eeuwige verwondering en aanbidding baren, om God Drie-enig eeuwig te gaan loven en prijzen, ja, voor Zijn troon en hier beneden. Vrienden, hier gaat het niet om een bekeerd mensenkind, welnee, het gaat hier om de verheerlijking van de Naam des Heeren. Weet u wanneer u Gods lof gaat vertellen? Als u door vrije genade de doodsteek mag ontvangen in uw eigen gerechtigheid en Christus en Zijn gerechtigheid uw Deel mag worden. Dan wordt er geboren wat we vandaag haast niet meer horen, namelijk: aanbidding, eer en dankbare lofgezangen. U voelt wel, dat is een volk dat door alles heen gezakt is. Die mensen zijn door hun bekering gezakt, door hun ijver voor God, door hun rechtvaardigmaking, door hun heiligmaking, want al haar werken hebben zij op de mesthoop gegooid. Weet u waar dat volk mee doorstraald wordt? Met de liefde van Christus. Die liefde dringt haar om God en Christus te verheerlijken, non stop. Hier wel, aan deze kant van het graf, want de strijdende Kerk heeft nog geen

verheerlijkt lichaam, maar boven weten ze niet meer van ophouden om God groot te maken en Christus te verheerlijken in eeuwige verwondering en aanbidding. Vrienden, de hemel is daar waar Christus is, dat is de plaats van aanbidding eer en dankbare lofgezangen. Daar is het eeuwig Kerk, daar gaat de Kerk nooit meer uit. Wat zal het zijn als u zich in Gods huis verveelt, waar het Brood des Levens wordt uitgestald en toegepast, dan zal de hemel voor u een hel zijn. Want daar zult u maar één ding doen, en dat is God verheerlijken. Dan zal die blijdschap onbepaald, door het Licht dat van Zijn aangezicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen. En zij aanbaden God, zeggende: "Amen, halleluja."

U zegt: Maar daar kun je toch niet mee aan de gang blijven?

Ja, dat zegt de godsdienst in onze dagen, die mensen discussiëren liever over de plaats van de vrouw in kerk en staat, en prefereren eigen meningen liever dan te gaan in de orde van Gods scheppingsordinantie in gehoorzaamheid, liefde en geloof. Maar er zijn, naar ik geloof, nog eenvoudige zielen die God vrezen, die aan Gods Getuigenis wensen vast te houden. Niet vanuit henzelf, want wij bedoelen God niet, tenzij Hij Zichzelf bedoelt. Tot Johannes en tot al Gods volk op aarde klinkt er een stem uit de troon zeggende: *"Looft onzen God, gij al Zijn dienstknechten, en gij die Hem vreest, beiden klein en groot."*

De allerkleinste in de genade wil God eeuwig groot maken, want al wat Hij wrocht zal juichen tot Zijn eer. Wie zijn nu die kleinen in de genade? Dat zijn die zielen die in de eerste liefde lopen en met Christus innig verenigd zijn door de band der volmaaktheid. Ook de kleinen geloven in Christus, kennen Hem en worden van Hem gekend. En die het anders leren, zijn leugenstoffeerdere. Degenen die leren dat de kleinen in Christus Hem niet kennen, ergeren de kleinen die in Hem geloven. Maar dan ware het hem nutter, dat een molensteen aan hun hals gehangen, en dat zij verzonken waren in de diepte der zee! Het kleinste schaapje van Christus gelooft in Christus en is gerechtvaardigd voor God. Het kleinste schaapje van Christus heeft ook bevindelijke geloofskennis aan de vergeving der zonden.

Je hebt veel mensen die zeggen een belofte gehad te hebben, maar als je nog nooit Christus in de belofte ontvangen hebt, heb je wezenlijk niets. Voordat een ziel een nieuw schepsel in Christus is, kan God tot de ziel

gesproken hebben, maar de wedergeboorte vindt dan pas plaats als Christus in de ziel wordt geopenbaard en de ziel vrijspreekt in het oordeel. Het Woord kan op een voorkomende wijze tot een mens gekomen zijn, bijv. uit Jesaja1:18: *"Komt dan, en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol"*, maar dat is nog geen wedergeboorte. Voordat de ziel in Christus overgebogen wordt, wordt de ziel overtuigd van zonde, gerechtigheid en oordeel. Ook is een overtuigde ziel niet geheel vreemd aan de werking van het Evangelie, maar is desondanks nog onder de Wet. Overtuiging is nog geen overbuiging. In de overtuigingsfase kan de Heere al spreken, zoals we hierboven aangegeven hebben. Er is een wettische overtuiging, maar de rechte overtuiging bestaat uit benauwdheid én droefenis. Dat zijn zielen die in beginsel bedorven zijn voor vrome praatjes. Daar hebben zij de dood aan geroken bij anderen en bij zichzelf. Die zien nog wel hoog op een ander en op al die ernstige, nette kerkmensen. Want dat die zalig zijn of kunnen worden, dat kunnen zij wel geloven, maar voor zichzelf? Ach, ze horen er niet bij, bij dat vrome volk dat zich in God verheugen mag, maar ze wénen dat wel om met dat volk te huppelen van zielevreugd. De zulken zijn besloten en kunnen niet uitkomen, omdat zij het werk des Geestes in hun zielen niet kunnen verklaren. Maar als de Geest der ontdekking doorgaat dan wordt het gemis naar de God des levens alsmaar erger en dan wordt het beest van binnen alsmaar groter. In die weg krijg je niet genoeg om te leven, en net te veel om te sterven. Maar er kómt een dag dat u een zalige hongerdood mag sterven. Dan houden de wegen op, dan stoppen de tranen, dan raakt u uitgedroogd, want dat is allemaal zelfbehoud. Dan worden uw gebeden u tot zonde. Wat blijft er dan over? Een goddeloze hoop en die goddelozen houden maar één recht over, namelijk voor eeuwig weg. Die zielen gaan met een schreeuw onder, maar wel gewillig. Echter, zij hebben nog wel één wens, om slechts één keer de voeten van de Heere Jezus te kussen en dan voor eeuwig weg. Ja, en dan gaan ze vallen, vallen in het vrije van Gods welbehagen. Weet u waarin dat volk valt? Niet in de hel, ja, dan zou de hel juichen, nee, die helwaardigen vallen in de Middelaarsarmen van die getrouwe Zaligmaker, Jezus Christus. Daar hebben ze niet op gerekend. In die ure des gericht's vrezen

zij voorgoed in de klauwen van de duivel te vallen, in de greep van de hel, maar o eeuwig wonder! Christus treedt tussenbeide en vangt hen op in Zijn eeuwige armen en drukt dezulken aan Zijn bloedgevend Middelaarshart, ja, dan spreekt Hij dezulken zalig! Mensen, dan houd je geen hart meer over, dan gaat alles smelten, dan gaat alles breken van binnen. Dan hoef je nooit meer bekeerd te worden, want dan wordt Christus u geschonken tot Wijsheid bij God, Rechtvaardiging en Heiligmaking en tot volkomen Verlossing. Ja, dan bent u welgelukzalig ineens en voor altijd, al gaat het ook door duizend hellen.

-Gij die in een weg van afbraak verkeert, u die verloren openbaar komt, u die nooit meer bekeerd kan worden, ik wens u een voorspoedige dood toe, om uit u zelf te vallen. om te vallen in het vrije van Zijn welbehagen in Christus. Ja, en dan krijgt u ook een tong der geleerden om Gods lof te verkondigen, waar de gezaligden hier beneden en voor Zijn troon van zingen: *“Die God is onze Zaligheid, wie zou Dien hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen?”*

Kijk, dan wordt dat kostelijke lied van McCheyne zo waar: *“Nu weet ik die Waarheid zo diep als gewis, dat Christus alleen mijn Gerechtigheid is.”* Dan gaat de bazuin aan de mond: *“De lofzang klinkt uit Sion’s zalen, tot U met stil ontzag, daar zal men U, o God betalen, geloften dag bij dag.”*

Zeg vrienden, krijg je daar nou geen zin in, om die God van Zaligheid te dienen en te verheerlijken?

U zegt: Maar daar moet toch plaats voor gemaakt worden?

U vraagt naar de bekende weg. U wordt heden geroepen, namelijk tot het Avondmaal van de bruiloft des Lams. Komt tot de bruiloft!

U zegt: Zijn alle geroepenen dan zondermeer zalig?

Geliefden, we moeten goed lezen wat er staat, er staat: *“Zalig zijn zij, die geroepen zijn.”* Er staat niet: *“Zalig zijn zij, die geroepen wórdten.”* Alleen die geroepen **zijn** komen, omdat zij krachtdadig geroepen worden.

Echter, alle hoorders des Woords wórdten geroepen. Laat niemand van ons zeggen: *“Ik word niet geroepen.”* Als u dat zegt heeft u de Waarheid tegen, want de Mond der Waarheid getuigt het onvoorwaardelijk aanbod van genade, door het geloof in Christus: *“Komt tot de bruiloft!”*

U zegt: Maar het geloof in Christus moet je toch gegeven en geschonken worden?

Ja, dat is waar, maar met welk oogmerk zegt u dat? Er gaan er namelijk duizenden verloren met zo’n belijdenis op de lippen die heimelijk niets anders doen dan God de schuld geven voor hun onbekeerlijkheid. Maar als hier nu zielen zijn, die met een onhoudbare nood God achterna schreeuwen, zoals dat schreeuwende hert van Psalm 42: *“God des levens, ach wanneer, zal ik naderen voor Uw ogen, in Uw huis Uw Naam verhogen?”* Die zielen hebben weleens gesmaakt dat de Heere goed is voor een slecht mens, namelijk in Christus, maar ze zijn er mee in de dood terechtgekomen. Die zielen kunnen echter niet nalaten God achterna te schreeuwen, omdat zij zonder God en Christus niet meer leven kunnen. Ja, die zielen worden toegeroepen vanuit de troon zeggende: *“Looft onzen God, gij al Zijn dienstknechten, en gij, die Hem vreest, beiden klein en groot.”* Er wordt veel over nood gesproken, maar als het houdbare noden zijn dan heeft dat niets te maken met het ware werk Gods in uw leven. *“Geef mij Jezus, of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.”* Dáár werkt de Heere steeds weer op aan, in het leven van diégenen die tot deze bruiloft geroepen **zijn**. Maar we zeiden al dat allen die onder de prediking des Woords verkeren, zónder uitzondering geroepen wórdten. Dus daar is geen verontschuldiging mogelijk aan onze zijde, ook niet als wij in de dag der dagen verantwoording moeten afleggen van ons rentmeesterschap. Dan zal uw mond verstommen, als u op zo’n grote zaligheid geen acht hebt geslagen, maar uw kostelijke genadetijd verbeuzeld hebt, en dat u op die welmenende roepstem niet in de nood voor God bent terechtgekomen. Dan zou u wensen nog één minuutje in Gods huis te mogen verkeren, om op die roepstem acht te slaan en God te voet te vallen op genade of ongenade. Te moeten en niet te kunnen. Ja, daar werkt de Heere op aan in het leven van degenen die geroepen zijn. Nog klinkt de nodiging, ook in deze ure: *“Komt tot de bruiloft, want alle dingen zijn gereed, want “Het is volbracht.”*

U zegt: Ik kan niet komen, want ik heb een vrouw getrouwd.

“Komt tot de bruiloft, want de Bruidgom komt, gaat uit Hem tegemoet!”

U zegt: Ja maar, ik heb een akker gekocht, en het is nodig, dat ik uitga, en hem bezie; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd.

En nog een ander zegt: *“Ik heb vijf juk ossen gekocht, en ik ga heen, om die te beproeven; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd.”*

Mijne vrienden, als wij met onze godsdienstige plichten als dekmantel, geen acht slaan op die nodiging die onvoorwaardelijk tot ons komt, en er niet mee in de nood vallen voor God, dan zullen wij met dubbele slagen geslagen worden. O, dat zal toch een ontdekking zijn als u met al uw plichtplegingen meende te kunnen ingaan, maar dan moet horen: *“Ik heb u nooit gekend, gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt.”* Dus wel geroepen, maar niet gekomen, dan zult u met een eeuwige wroeging uw eigen schuld moeten uitschreeuwen, en uw tongen kauwen in de eeuwige pijn. *“Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.”* Weinige kerkmensen, want die hadden geen tijd om te komen. Dan zal de roep uitgaan tot de kreupelen, tot de verminkten, tot grote beesten en dode honden, tot de Mefiboseths. Maar dan zal het allervreselijkste, maar rechtvaardige oordeel voltrokken worden aan alle degenen, die wel genood waren, maar niet ter bruiloft gekomen zijn. *“Want Ik zeg ulieden, dat niemand van die mannen, die genood waren, mijn Avondmaal smaken zal. En hun stad is in brand gestoken”, Luk. 14:24.*

En nog is er plaats. Nog één keer zal de roep uitgaan, maar dan in de hekken en in de stegen, om hen te dwingen in te gaan, want Zijn huis moet vol worden. En Zijn huis zál vol worden, want zij komen aan door het goddelijk licht geleid. Zij zullen komen van het oosten en van het westen, uit het noorden en uit het zuiden, om te melden het Heil van Zijn gerechtigheid en grote daden. Ook uit de achterbuurten van Nederland, de daklozen, de hoeren en de tollenaars, zij zullen tot U komen HEER' en bukken voor Uw aanschijn neer. De Filistijn, de Tyriër, de Moor zijn binnen U, o Godsstad voortgebracht. Want zij zullen, gewassen zijnde door het dierbaar bloed van Christus, en bekleed zijnde met de mantel van Zijn gerechtigheid, Sion's kinderen genaamd worden. Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het Avondmaal van de bruiloft des Lams. Dat zijn de gegevenen des Vaders, die Christus gekocht heeft met Zijn eigen bloed, al van eeuwigheid.

U zegt: Maar ik weet niet of ik uitverkoren ben.

Dat gaat u niets aan, u wordt ter bruiloft geroepen. Haast u en spoedt u om uws levens wil, want de tijd is voorts kort. Laat los, laat al uw hoop buiten Christus varen, buiten de Vrijstad bent u verloren. Wendt u naar Hem en wordt behouden, o, alle gij einden der aarden. Of hebt u er geen weet van

dat de bloedwreker achter u aan zit en u elk moment kan doden en u ook gewis zál doden, wanneer hij u buiten de vrijstad vindt? Och, of gij heden bekende, wat tot uw zaligheid dienen moet.

Gij vluchtende pelgrim, gij die niet weet, waar gij Hem vinden kunt, houdt aan, grijpt moed, Hij zal gewisselijk komen, en u bij de rechterhand vatten. Staat u als een helleling voor de gesloten deur van uw bedorven bestaan? Hij, de Heere Jezus, staat achter uw deur. Legt u dan maar wenende aan de deur, totdat Hij u genadig zij. Op Zijn tijd zal Hij de deur van uw verzondigd leven openen, om die deur weg te dragen in een zee van eeuwige vergetelheid, door een weg van recht en gerechtigheid.

U zegt: Maar mijn deur is gelijk aan de poorten van een belegerde stad, met koperen ketenen verzegeld. En ik zit in die stad, en ik versmacht van honger en dorst. Ik zit verstrikt in mijn zonden. En de poorten van mijn hart zijn verzegeld en vastgeklonken met de ijzeren kettingen van mijn ongeloof, en buiten de stad waakt die sterk gewapende, de duivel, die zijn vurige pijlen aanlegt op de poorten van mijn consciëntie, en ik wordt al radelozer en hopelozer.

-Gij zijt in een beklagenswaardige toestand, maar hoe zijt gij in zo'n toestand geraakt?

U zegt: Door eigen schuld, want ik verkoos liever lekkerlijk te leven, dan met Gods volk kwalijk behandeld te worden voor een tijd. En nu ben ik door Gods Wet te schenden, krom van lenden, vol van kommer en verdriet. Het is verloren!

-Als dát waar is, wanhoop dan aan God niet, wanhoop dan aan Christus niet, want Hij is gewillig om u van uw vuile drek te verlossen. Gedenk aan Simson, die de poorten van de goddeloze stad Gaza uit zijn voegen rukte, en op zijn schouders nam en die wegdroeg de berg op. Méér dan Simson is hier, want Christus kan de poorten van uw ongerechtigheid en ongeloof doorbreken, ja, Hij komt door gesloten deuren. Gedenk dan aan het Goddelijke Woord, dat Christus te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven is. Geloof in Hem, en gij zult zalig worden. Want het bloed van Jezus Christus Gods Zoon reinigt van alle zonden. Geliefde vrienden, mag ik eens vragen: Al was er geen hemel tot behoud, en geen hel tot straf, zouden we Christus dan nog liefhebben? Mag ik eens vragen: Wat is úw hemel; of wat is úw hel? Als Christus uw Hemel niet is, en God te missen

uw hel niet is, dan zijt gij allerrampzaligst. Rutherford zegt: “Als de liefde van Christus niet in de hemel is, dan ben ik onwillig daarheen te gaan.”

Er wordt vaak over liefde gesproken, en niet weinig als het gaat over de onderlinge liefde. Maar weet u wat liefde is? Dat zal ik u zeggen: Dat is de liefde van Christus, Die Zichzelf eraan gegeven heeft om vijanden met God te verzoenen. Christus bad voor vijanden, toen Hij daar hing aan het vloekhout der schande en bespot en belasterd werd, maar evenwel uitriep: “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” Bent u zo’n vijand? Ja, wij zijn het! Maar weet u het ook? Erkent u het ook? Als dat waar is, dan zult u God vrijverklaren in uw verdoemenis en onvoorwaardelijk om genade smeken, namelijk op genade of ongenade, want God is recht in al Zijn weg en werk. O, dan hoor ik een smekeling aan het kruis: “Heere, gedenk mijner...” Die man had Christus gerechtvaardigd en zichzelf verdoemd. Ja, toen viel hij in het eeuwige wonder: “Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.” Hoeren, moordenaars en tollenaars zullen, gewassen zijnde in Zijn bloed, en bekleed met de mantel Zijner gerechtigheid, aanzitten met Abraham, Izak en Israël, aan het Avondmaal van de bruiloft des Lams. “Zalig zijn zij, die geroepen zijn, tot het Avondmaal van de bruiloft des Lams.”

Weet u wat weleens mijn smart is? Dat er zo weinig gesmaakt wordt van deze aanbiddelijke liefde, want dan zouden er onder het volk van God niet zulke duivelse verdachtmakingen in omloop zijn, als dat er tegenwoordig zijn. Het lijkt wel of de godsdienst meer geloofd wordt in haar lastering en verdachtmakingen over Gods volk, dan dat men elkander zoekt te bouwen in de liefde en het geloof.

Geliefde vrienden, de Zaligmaker waarschuwt: “Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt, de geest is wel gewillig maar het vlees is zwak.”

“Bij elke struik ligt een slang”, zegt Rutherford.

O, dat Gods ware volk elkaar lief zou hebben, maar niet tot afgoderij. Want dat komt ook zeer veel voor in onze dagen, dat men dan een of andere predikant op een voetstuk zet, of zichzelf boven anderen verheft, maar dat is een zeer groot kwaad. Want de Heere gunt Zijn eer niet aan gesneden beelden. En wie van ons kan nu zeggen, dat hij daar niet schuldig aan is? Ik wel hoor, en dat zeg ik tot mijn schande, maar ook tot Gods eer. Dat het onder ons toch eens werkelijk schuld voor God zou worden. Want

doodschuldige ellendelingen kom je maar weinig tegen. Vrome godsdienst is er zat in onze dagen. Dat zijn mensen die hebben goed én kwaad. Maar goddelozen uit Rom. 5:6, die hebben alleen kwaad. *‘Ik heb gedaan dat kwaad was in Uw oog, dies ben ik HEER’ Uw gramschap dubbel waardig, ‘k erken mijn schuld, die U tot straf bewoog, Uw doen is rein Uw vonnis gans rechtvaardig.’*

Ach, dat we allen in die vrije gunst die eeuwig God bewoog mochten delen, want wij hebben niet het recht om onbekeerd te zijn, maar God heeft er wel recht op, om door Zijn schepselen geëerd en geprezen te worden. Echter, niet meer door de werken der Wet, want wij hebben met God gebroken in het paradijs en verbondsbrekers hebben maar één recht, namelijk de drievoudige dood.

Van nature rust de toorn Gods op een ieder van ons. Maar o, aanbiddelijke liefde Gods: *“Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige Leven hebbe.”* Dat vraagt wel om de toepassing, want Gods Woord leert geen algemene verzoening.

Zijn we weleens wereld voor God geworden? Met heel de wereld voor God verdoemelijk? Niet te gauw jaknikken, want een mens is zo nog maar een-twee-drie niet verdoemelijk voor God. Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja, dodelijk is het, wie zal het kennen? Doorzoekt u zelf nauw, ja zeer nauw, of beter gezegd: laat God u onderzoeken. Er is een volk op aarde dat met al haar onderzoek in de dood is uitgekomen en plat op de grond voor God is terechtgekomen met de smeekbede: *“Beproof mij, toets mijn gangen, doorgrond al mijn verlangen en stel mijn oogmerk in de dag.”*

De mens wil zo graag het schepsel verheerlijken boven de Schepper, het vlees boven het Vleesgeworden Woord, want we zijn eerrovers Gods, ook na ontvangen genade! O, dat we het schepsel niet zouden (ver)eren, boven de Schepper van alle goed. Johannes viel ook in die strik, hij aanbad de engel, die hem dit alles openbaarde, maar de engel vermaande hem: *“Ziet, dat gij dat niet doet; ik ben uw mededienstknecht, en uwer broederen, die de getuigenis van Jezus hebben; aanbid God.”*

De engel nam het op voor de ere Gods. Dat deed Paulus ook, toen Petrus met de Joden veinsde in Antiochië, toen nam Paulus het op voor de ere Gods, en hij bestrafte Petrus en wederstond hem in het aangezicht, in aller

tegenwoordigheid. Petrus mocht daar voor vallen. Dat is helemaal weg in onze dagen, want ze nemen de eer van elkander aan, maar de ere Gods ligt vertrapt op de straten van Askelon. En degenen die bij God vandaan daartegen getuigen, worden kerkbreed gelasterd, omdat men de bestraffende man in de poort haat met een dodelijke haat, terwijl Gods geroepen getuigen niet de strijd hebben tegen vlees en bloed. *“Wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de geestelijke boosheden in de lucht.”* Degenen die niet der wet gestorven zijn, diaboliseren Gods geroepen getuigen en hun wettige strijd des geloofs, maar zij lasteren zichzelf de hel in, zoals ook de sanhedristische Farizeeërs Christus belasterd hebben, naar de steilte hebben gesleept om Hem in de diepte te pletter te gooien. Ja, zij hebben Hem ten dode toe vervolgd en gekruisigd, omdat Hij tegen hen getuigde, zeggende: *“De wereld kan ulieden niet haten, maar Mij haat zij, omdat Ik van dezelve getuig, dat haar werken boos zijn”*, Joh. 7:7. Zij weigerden echter om voor de bestraffende Man te buigen, laat staan voor Hem in het stof te vallen in de aanvaarding van hun welverdiende straf.

Maar Petrus mocht voor de bestraffing van Paulus buigen en door genade geoefend worden: *“De rechtvaardige sla mij, en het zal olie op mijn hoofd zijn.”* Petrus leefde niet in de veinzing, hij viel erin, want Hij was juist een voortreffelijke apostel die veel onderscheiden gaven des Geestes van de Heere had ontvangen in het ontmaskeren van de hypocrieten (o.a. Ananias en Saffira en Simon de tovenaer) en ook zijn geloofsbroeders kon onderwijzen, want toen de hoofdman Cornelius voor Petrus op de voeten viel, werd hij door Petrus opgericht, die zei: *“Sta op, want ik ben zelf ook een mens.”*

Wat is dat toch een kostelijk werk om zo elkander door de liefde van Christus te onderwijzen, de één de ander uitnemender achtende dan zichzelf. Vrienden, wij moeten eindigen. Verlene de Heere ons die genade, om onvoorwaardelijk aan Zijn zijde te vallen, om met een geschonken Heere Jezus eeuwig bruiloft te mogen vieren, tot eer en verheerlijking van God Drie-enig. Amen.

Hoofdstuk 10

MAAK U OP, WORDT VERLICHT

“Maak u op, wordt verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op. Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken; doch over u zal de HEERE opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden. En de heidenen zullen tot uw licht gaan, en koningen tot den glans, die u is opgegaan”, Jes. 60:1-3.

In deze inleiding op de uitleg van deze tekst zullen we zien dat Jesaja, de profeet van de oude dag, ook wel de evangelist van het Oude Testament genoemd, zeer heerlijke dingen spreekt tot degenen die in duisternis gezeten zijn. Hij getuigt ervan in Jesaja 9 vers 1: *“Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot Licht zien; degenen, die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een Licht schijnen.”*

Enerzijds wordt hier het volk der Joden in ballingschap bedoeld, waarvan een deel de harpen aan de wilgen had gehangen en zij treurden en weenden aan de rivieren van Babel, als zij gedachten aan Sion (Ps. 137:1-2). Voor dat deel was de belofte van Jesaja 60:1 als een beker koud water voor een dorstige ziel. Voor dat oudtestamentische overblijfsel naar de verkiezing der genade geldt: *“Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren”, Hebr. 11:13.*

Jesaja 60:1 is echter ook van toepassing op het volk der Joden die tot op de huidige dag het deksel op hun hart hebben en Christus niet erkennen als hun opgestane Heere en Zaligmaker. Christus is gekomen tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen, maar verworpen. De Joden wandelen nog steeds in het kunstlicht van het judaïsme, maar op Gods tijd zullen ze gewaar worden dat hun licht enkel duisternis is, namelijk als hét Licht hun tot heerlijkheid worde, volgens de profetie van Simeon. De

profetie van de oude Simeon omtrent de bekering van het volk der Joden wacht nog op vervulling: *“Een Licht tot verlichting der heidenen én tot heerlijkheid van Uw volk Israël”*, Luk. 2:32.

Door de val der Joden is de zaligheid de heidenen geworden om hen tot jaloersheid te verwekken (Rom. 11:11). De volgorde is aldus: *“Totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn. En alzo zal geheel Israël zalig worden”*, Rom. 11:25-26.

Anderzijds slaat Jesaja 60:1 ook op al degenen die toegebracht zullen worden uit de hekken en stegen der heidenen, opdat niet de genodigden, maar de kreupelen en verminkten zullen ingaan in de bruiloft des Lams.

“Opdat vervuld zou worden, hetgeen gesproken is door Jesaja, den profeet, zeggende: Het land Zebulon en het land Nafthali aan den weg der zee over de Jordaan, Galilea der volken; Het volk, dat in duisternis zat, heeft een groot Licht gezien; en den genen, die zaten in het land en de schaduw des doods, denzelve is een Licht opgegaan”, Matth. 4:14-16.

Het gebied van Zebulon en Nafthali waren landstreken die van de zee tot aan de Jordaan strekten en grensden aan de zee van Tiberias. De stam van Zebulon en die van Nafthali zijn typen van het Galilea der volken. Een volk van de onkunde, de schare die de Wet niet weet, het verachte, het onedele, hetgeen niets is. Een volk niet in tel bij de rechtzinnige dogmatici en het reformatorische intellectualisme; niet in tel bij de priesters en de Levieten van de huidige eeuw der verlichting die in het geestelijke centrum van het naamchristendom doceren.

Er is echter niets nieuws onder de zon. Terwijl de kerkvergaderingen het besluit genomen hebben om de fundamenten van de planting Gods te verwoesten, zal Christus Zijn Banier opheffen in de harten van degenen die wonen in de landpalen van Zebulon en Naftali, landpalen die grenzen aan de delen van Tyrus en Sidon, het Galilea der volken. Als vader Jakob op zijn sterfbed ligt en de zegeningen over zijn kinderen uitspreekt, zegt hij aangaande Zebulon: *“Zebulon zal aan de haven der zeeën wonen, en hij zal aan de haven der schepen wezen; en zijn zijde zal zijn naar Sidon”*, Gen. 49:13.

Dus de Zebulonieten woonden dus tussen de scheepslieden en havenarbeiders. Dat zijn mensen die het niet zo nauw nemen met de zonden. De havens zijn doorgaans plaatsen van hoererij, zwart geld en

drugs. Waarom laat God Zebulon daar wonen? Om Zebulon te verlichten met de heerlijkheid van Christus om het Evangelie van vrije genade onder de hoeren en tollenaars te prediken en onder hen genade te verheerlijken. *“En de heidenen zullen tot uw licht gaan, Zebulon, en koningen tot de glans, die u is opgegaan”*, Jes. 60:3.

Zebulon wordt als tarwegraan gezaaid in de heidenwereld van Tyrus en Sidon. Christus zegt immers: *“Indien het tarwegraan in de aarde niet valt, en sterft, zo blijft hetzelfde alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort”*, Joh. 12:24.

Christus stelt Zijn volk vruchtbaar overeenkomstig haar naam. Zebulon betekent namelijk 'bijwoner'. Zebulon was een vreemdeling, een bijwoner, in een vreemd land. Het land zijner vreemdelingschappen was in de delen van Tyrus en Sidon. Tot op de huidige dag woont de stam van Zebulon op vijandelijk grondgebied, maar Zebulon zal er vruchtbaar zijn, want er staat: *“Zijn zijde zal zijn naar Sidon”*, Gen. 49:13c.

De Zebulonieten zijn tot bekering gekomen, omdat de voetstappen van Christus er staan. Christus ging naar de delen van Tyrus en Sidon om een heidense vrouw tot Zijn zendeling te maken. Op haar getuigenis zijn de Zebulonieten uitgegaan in de hekken en stegen van de delen van Tyrus en Sidon om de rijkdom van Christus te verkondigen aan hoeren en tollenaars.

Mozes profeteerde ervan: *“Verheug u, Zebulon! over uw uittocht”*, Deut. 33:18. Zebulon mag zich verheugen over de geestelijke vrucht, die hij op zijn prediking zal ontvangen. *“Zij zullen de volken tot den berg roepen; daar zullen zij offeranden der gerechtigheid offeren; want zij zullen den overvloed der zeeën zuigen, en de bedekte verborgen dingen des zands”*, Deut. 33:19.

Uit de zijde van Christus vloeide bloed en water. Niet het water alleen, nee, bloed én water. Johannes getuigt ervan in 1 Johannes 5:6: *“Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, namelijk Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de waarheid is.”* Het betekent ook dat de heiligmaking van Zijn volk volkomen gereinigd is door het bloed van Christus. De zijde van Christus zal zijn naar het heidense Sidon, naar de zeehavens, opdat de woorden van Christus vervuld worden: *“Voorwaar, Ik zeg u, dat de tollenaars en de hoeren u voorgaan in het Koninkrijk Gods”*, Matth. 21:31. De

volken zullen komen tot de berg Sion, tot de berg Zijner heiligheid. Daar zullen zij offeranden der gerechtigheid offeren. Want die Hij geroepen heeft, heeft Hij ook gerechtvaardigd. Hij zal hen vervolgens tot herders verwekken en hun bediening heerlijk maken. *“Gijlieden zult priesters des HEEREN heten, men zal u dienaren onzes Gods noemen; gij zult het vermogen der heidenen eten, en in hun heerlijkheid zult gij u roemen”, Jes. 61:6.*

Over Nafthali zegt vader Jakob: *“Nafthali is een losgelaten hinde; hij geeft schone woorden”, Gen. 49:21.* Nafthali was een zoon van Bilha, de dienstmaagd van Rachel. Wij zouden zeggen: een onecht kind. Rachel noemt hem: “mijn worsteling”. Dat mens wedijverde met Lea om de kinderzegen en ze is er ruimschoots in verhoord geworden. Weet u wat Mozes van Nafthali gezegd heeft? *“O Nafthali! wees verzadigd van de goedgunstigheid, en vol van de zegen des HEEREN; bezit erfelijk het westen en het zuiden”, Deut. 33:23.*

Deze woorden komen geheel overeen met de belofte van Jesaja 60:1. *“O, Nafthali: maak u op, word verlicht, wees verzadigd van de goedgunstigheid en vol van de zegen des HEEREN.”*

De stam van Nafthali was een gezegende stam, omdat zij deelden in Gods gunst en gemeenschap. We zeiden het al dat het land van Nafthali en Zebulon gezegend is geworden, vanwege de voetstappen van Christus. *“En Nazareth verlaten hebbende, is komen wonen te Kapernaüm, gelegen aan de zee, in de landpale van Zebulon en Nafthali”, Matth. 4:13.* In Nazareth werd Christus veracht en verworpen, want een profeet heeft in zijn eigen land geen eer en naam. De erfenis viel Nafthali te beurt: “Bezit erfelijk het westen en het zuiden.” In Christus heeft Gods volk een erfrecht. Niet omdat zij geloven, maar omdat zij kinderen zijn. *“En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus”, Rom. 8:17.*

“Nafthali is een losgelaten hinde.”

De Kanttekenaren zeggen dat Nafthali wakker was in oorlogsdaden. Hij was als een losgelaten hinde op het oorlogsveld. Zebulon en Nafthali waren helden in de krijg. Als de richter Barak optrekt tegen het leger van Sisera, versmaadden Zebulon en Nafthali hun zielen ter dood, op de hoogten des velds (Richt. 5:18). In geval van oorlog waagden zij hun leven

om Israël te verlossen. Dat zijn de ware zendelingen, die hun leven over hebben voor de dienst van God. Zebulon en Nafthali waren dus geen huurlingen die bij het minste onraad hun kudde verlieten. Nafthali was een losgelaten hinde. Hij was een vrijgelatene des Heeren. Staande in de vrijheid der kinderen Gods en aangedaan met de wapenrusting Gods, sprak hij schone woorden. Dat ziet op de prediking van het Evangelie. Van Zebulon en Nafthali kan gezegd worden: *“Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschap, die den vrede doet horen; desgenen, die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet horen; desgenen, die tot Sion zegt: Uw God is Koning”, Jes. 52:7.* In de landpalen van Zebulon en Nafthali zal God heerlijke dingen doen door middel van de prediking van het Evangelie. De kerken vechten om het materiële been, maar de hoeren en tollenaars in de zeehavens van Rotterdam en Amsterdam zullen met de geestelijke buit naar huis gaan. Het lijkt er echter nog niet op. Amsterdam, waar de straten zondags eertijds zwart zagen van het kerkvolk, is het Sodom van het Westen geworden. De homofilie wordt openbaar in scène gezet. Het godtergende, mensonterende en sodomitische Gaygames schreeuwt om de oordelen. Onze regering juicht het toe. Wij tolereren het?

Duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de volken (Jes. 60:2). Ons land, dat eens als christelijke natie de wereld tot voorbeeld was, is geworden tot een steenhoop, een woning der draken. Gods beloften zien niet op de omstandigheden, want de omstandigheden zijn er dikwijls mee in strijd. Als God aan Zijn verbond gaat gedenken, maakt het oordeel plaats voor de zegeningen des verbonds. Dat is persoonlijk zo en ook nationaal. *“Maar het land, dat beangstigd was, zal niet gans verduisterd worden; gelijk als Hij het in den eersten tijd verachtelijk gemaakt heeft, naar het land van Zebulon aan, en naar het land van Nafthali aan, alzo heeft Hij het in het laatste heerlijk gemaakt, naar den weg zeewaarts aan gelegen over de Jordaan, aan Galilea der heidenen”, Jes. 8:23.* De vervulling van deze profetie zal God waarmaken. Of Nederland erbij is, daar is geloof voor nodig, in ieder geval geldt het voor het volk der Joden. Echter, in de voorafsprake hebt u gezien dat dit lot, wat u kunt vinden in Jesaja 60:1, ook de heidenen is beschoren, namelijk: *“Maak u op, word verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op”, Jes. 60:1.*

Jesaja profeteert ons het Evangelie van vrije genade. *“Maak u op, word verlicht...”* God vraagt echt niet aan een zondaar of hij zalig wil worden. Christus heeft immers alle macht in hemel en op aarde. Christus is geen bedelaar, maar Bevelhebber. Hij schenkt de zaligheid om niet, aan een goddeloos mens, verduisterd zijnde in het verstand. Daarom staat het er ook stellerwijs: *“...wórd verlicht, want uw Licht kómt.”*

God haalt Zijn volk uit de vier windstreken der aarde om tot Zijn Licht te komen. Christus komt altijd op een plaats waar de duisternis heerst om de eer van Zijn Vader te verhogen, zondaren zalig te maken en de werken van satan te verbreken. Dat doet Hij door middel van de prediking van het Evangelie.

“Maak u op...”

Die boodschap is gericht tot het volk der Joden én de christelijke kerk. Dat zou je toch ook niet zeggen? De Joden en de christelijke kerk zijn bijkans op één hoop te gooien, want de leidlieden van beide partijen buigen als lakeien voor de paus. Het gewone volk wordt verdoofd met de opium van Rome. Duizenden arme zielen worden betoverd met een Evangelie van beneden naar boven.

Ik zal u zeggen dat er geen mens van nature zalig wil worden zoals God zondaren zalig maakt. Dat er een volk zalig wordt is enkel omdat God het wil. De hand des Heeren is daarom niet verkort, dat Hij niet zou kunnen verlossen. Bij de Heere is veel verlossing, veel vergeving, altijd bij Hem geweest. Bij Christus ben je altijd welkom, ook al heb je het tienduizend keer verzondigd. Genade is op Zijn lippen uitgestort. Vrije genade is overvloedige genade en er is ruimschoots genoeg voor de grootste der zondaren. Gods volk heeft er nog geen nagelschrap aan gedaan, nee, alleen maar tegengewerkt.

Maar Gods ware volk is werkelijk heel dun geworden in onze dagen. De kerken zijn betoverd tot op het bot, inclusief de ambtsdragers. Men preekt genade, maar het gros predikers weet er zelf niets van. Gisteren preekte er nog zo'n goochelaar, een bloedeigen achterneef van Abraham Kuyper, hij preekte een onbewuste wedergeboorte die alleen uit de kenmerken is op te maken. Ja, dat doet het erg goed bij de kerkelijke massa. Men is het maar men weet het niet. *“Geloof jij het van mij, dan geloof ik het van jouw.”* En als je die mensen hoort, dan hebben ze toch zo'n band met

elkaar. Ik vraag me toch wel eens af wat voor banden die mensen bedoelen. Fietsbanden of autobanden? Ik denk van lekke banden. Ja, ik spot ermee, omdat het bespottelijk is. Ach, ik ga er niet boven staan, maar ik zeg wel dat het een vervloekte godsdienst is. Het is vrije genade dat de Heere mij eruit gehaald heeft. Ik bid u van Christus' wege, mijne hoorders: *“Laat u met God verzoenen!”* We hebben slechts één ziel te verliezen. God wil gaarne de zonden vergeven, alleen niet in de weg die wij verkiezen. Tegenover de genade staat de zonde en niet alleen de zonde van bedrijf, want dat we zonden doen, dat zullen we wel beamen, maar er is een volk dat gedurig inleeft enkel zonde te zijn. Een godsdienstig mens probeert God gunstig te stemmen door het steeds beter te doen. Je gaat van de kroeg naar de zangvereniging Sursum Corda en dan denk je dat God wel blij mag zijn dat er nog zulke mensen zijn. Ja, je zou er ontroerd van worden, maar het is je reinste bedrog, hoor mensen.

Asaf dacht aanvankelijk ook dat hij als een opperzangmeester voor God kon bestaan, maar hij is er gelukkig achter gekomen dat hij met al zijn toonaangevend onderwijs niet verder kwam dan een groot beest. Aanvankelijk bromde hij gelijk de beren (Jes. 59:11), omdat zijn bestraffing er iedere morgen was. Asaf was zo nijdig op der goddelozen voorspoed, dat hij van ergernis bijna in de hel gegleden was. Totdat! Totdat God er aan te pas kwam bij Asaf, en hij op hun einde mocht merken, ja, en toen Asaf mocht blikken in Gods heiligdom, bleef er een groot beest over, want toen zag hij Christus staan in zijn plaats. Zelfs Heman, een kind van God, is zijn hele leven doorgaans doodbrakende geweest. Dat kwam omdat die man meer zijn blik naar binnen dan naar boven had. Ja, je moet maar een klap in je nek gehad hebben, dan kijk je niet meer zoveel naar boven, behalve als God het kinnebakken weer eens omhoog heft. *“Gij heft mij 't hoofd omhoog en doet m' Uw gunst aanschouwen.”* Daar had Heman ook kennis aan. Het was voor die man ook zo'n eeuwig wonder dat er een Verlosser tot Sion gekomen was. Maar ja, er staat nóg wat en dat maakte nu net de bestrijding bij Heman uit: *‘namelijk voor degenen die zich bekeren van de overtreding’* (Jes. 59:20). Daar moest die man en al Gods ware volk nog aan beginnen, want dat beest van binnen wordt steeds groter en soms lijkt het dat het vlees de overhand heeft. Van de leus: *“Minder zonde doen en groter zondaar*

worden”, daar heeft Gods ware volk geen verstand van, nee, want het is dikwijls andersom. Niet in antinomiaanse zin, maar Gods volk voelt zich dikwijls net zo ‘heilig’ als het paard van de groenteboer, namelijk vleselijk verrot, verkocht onder de zonde. Wel verandering, maar geen verbetering. Nee, dat beest van binnen wordt groter en er is een volk dat soms uitziet naar het einde van dit vleselijke, ondermaanse bestaan. Gods kind valt zichzelf toch zo bitter tegen en dat wordt echt niet beter. Weet u waar Gods volk achterkomt? Dat zij Jesaja 49:14 moet omdraaien: “Doch Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten, en de HEERE heeft mij vergeten.” Niet de Heere Sion, maar wij verlaten de Heere, ja, dagen zonder getal. Ja, de dagen der duisternis zullen velen zijn, maar de Heere is enkel Licht. Het behoort tot de enige troost dat Gods volk zichzelf niet hoeft te helpen, want daartoe is ze ganselijk onbekwaam, dat weet ze bij ondervinding. Ze leven en sterven op kosten van en voor de verantwoordelijkheid van Christus. Doorgaans weten Gods keurlingen niet te gaan noch te staan. Gelukkig hebben dezulken een Goede Herder Die de Zijnen feilloos leidt op wegen die ze niet geweten hebben, nee, want als we de weg vooruit zouden weten, zouden we bedanken voor de dienst, net als Jona. Maar de wegen des Heeren zijn toch de beste wegen. God brengt Zijn volk in de vernedering, dikwijls in de duisternis en niet in het licht. Maar in de duisternis wordt meer geleerd dan in het licht. En als dan de vijanden loeien, dan is er schrik van rondom. Een oud kind van God zei eens tegen mij: “Jongen, je vijanden zijn net zo nuttig als je vrienden.”

Ja, dat mens wist er wat van. Bovendien moet je het van je vrienden ook niet hebben, want als je een onbegrepen weg gaat, vallen allen af als een blad.

Daarom spreekt God tegen Zijn volk dat in duisternis wandelt: *“Maak u op, wórdt verlicht, want uw Licht kómt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op”*, Jes. 60:1. Ja, Gods volk gaat het Licht op te middernacht. De herders uit Efratha’s velden wisten ervan. Te middernacht schijnt het licht vanuit een geopende hemel op hen neer. En de engelen zongen het ‘ere Gods’ boven het graf van hun adamsbestaan. Ja, en toen gingen ze met haast en vonden Maria en Jozef en het Kindeke, liggende in de kribbe. Ja, en toen sloegen al die herders aan het evangeliseren, want die mensen liepen er van over, begrijpt u wel, namelijk van het Heil dat nooit vergaat.

Het zou best kunnen dat die herders behoorden tot de stam van Naftali, want God roept dikwijls Zijn getuigen uit de onderlaag van de samenleving. “Naftali geeft schone woorden.” Ja, dat Naftalivolk is een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht (1 Pet. 2:9).

Nu wensen we nog een ogenblik stil te staan bij het vervolg van de tekstwoorden uit Jesaja 60, namelijk bij drie soorten beesten:

- 1. De kemelen van Midian**
- 2. De schapen van Kedar**
- 3. De rammen van Nebajoth**

We hebben gezien dat het zestigste hoofdstuk van Jesaja begint met een belofte uit de schatkamer van het genadeverbond. Aan die belofte gaat het een en ander vooraf, dat heb ik u aangetoond vanuit het 59e hoofdstuk. God maakt altijd plaats voor het Evangelie van vrije genade door de bediening van de Wet. De zonden moeten er tussenuit, die moeten absoluut verzoend worden wil het wel zijn tussen God en onze ziel. Dat is Gods Eigen werk, want de mens laat alles liggen en stapt overal overheen. De prediking van Wet en Evangelie moet daarom onderscheiden gepredikt worden. Jesaja was daartoe verwaardigd geworden, ja, van God Zelf geroepen. Als de heiligheid des HEEREN aan zijn ziel wordt geopenbaard, roept hij het uit: *“Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben den Koning, den HEERE der heirscharen gezien”*, Jes. 6:5.

De Heere kwam echter met een vurige kool van het altaar om zijn lippen aan te roeren en zijn zonden te verzoenen, alvorens Zijn knecht uit te zenden. Die man kon volstrekt niet preken zonder roeping en persoonlijke verzoening. Tegenwoordig kan men dat wel, bij hopen zelfs. Wat dat betreft is het de tijd dat het oordeel beginne van het huis Gods (1 Pet. 4:17). Voordat Jesaja tot het ambt werd geroepen, werd hij ontbloot tot zijn fundamenten toe en vervolgens werden zijn zonden verzoend in het

oordeel. Daarom kon die man ook zo kostelijk het Evangelie verkondigen door de bediening des Geestes voor degenen die in het oordeel verkeren en in duisternis wandelen. In het 60e hoofdstuk worden wij bepaald bij een wereldwijde geestelijke opwekking, die niet alleen het volk der Joden betreft, maar ook de heidenen. De prediking van het Evangelie zal uitgaan over de gehele wereld. De bekering der heidenen zal de Joden tot jaloersheid verwekken. In het vierde vers worden we er nadrukkelijk op gewezen om er toch op te letten wat God aan het doen is: "Hef uw ogen rondom op en zie die allen zijn vergaderd, zij komen tot u." Kijk om u heen met geloofsogen en u aanschouw het werk Gods in het toebrengen van de Zijnen. De heidenen zullen komen tot de Wens (Christus) aller heidenen (Hag. 2:8). Geroepen en gezonden predikers hoeven echt niet moedeloos te zijn dat hun bediening vruchteloos zal blijven. De toepassing van het heil ligt immers in de handen van de Middelaar. Ze komen aan door 't Goddelijk licht geleid, om het nakroost dat de Heer' wordt toebereid, te melden 't Heil van Zijn gerechtigheid en grote daden. *"Uw zonen zullen van verre komen en uw dochters zullen aan uw zijde gevoedsterd worden"*, vs. 4b. God zal Zijn volk weer doen wonen naar Zijn raad, naar Zijn belofte. God zal Zijn hand opheffen tot de heidenen en tot de volken zal Hij Zijn Banier opsteken. Dan zullen er velen toegebracht worden. Verloren zonen en dochteren zullen in Christus toegevoegd worden tot de gemeente die zalig wordt. De dochters zullen op de schouder gedragen worden, vanwege de heerlijkheid des HEEREN die op hen ligt (Jes. 49:22).

Degenen die zich opmaken en verlicht zullen worden zullen nog verbaasd en verwonderd zijn als de Heere het licht op de kandelaar gaat ontsteken. *"Dan zult gij het zien en samenvloeien en uw hart zal vervaard zijn en verwijd worden; want de menigte der zee zal tot u gekeerd worden, het heil der heidenen zal tot u komen"*, vs. 5.

Christus zal wederom verheerlijkt worden. De aarde zal vol van kennis des HEEREN zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken (Jes. 11:9). Jesaja mocht dat feit reeds door het geloof aanschouwen. De heilige seraffijnen roepen alsof het reeds geschied is: *"De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol!"* Jes. 6:3. De engelen weten bij uitstek dat Gods woorden daden zijn. Gods volk komt er ook achter. Geen van Zijn woorden zullen ter aarde vallen. Gods Kerk hier op aarde zal dus tot grote bloei komen.

Dat is geen profetie van eigen uitlegging. *"Want deze profetie is voortijds niet voortgebracht door de wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods van den Heilige Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken"*, 2 Pet. 1:20. De Filistijn, de Tyriër de Moor zullen in grote getale samenvloeien en tot de Gemeente van Christus gevoegd worden. De vernietiging van de antichrist (Rome), de aanstaande bekering der Joden en de bloeitijd voor de Kerk op aarde wordt allerwegen verdacht gehouden door spotters die zeggen: *"Waar is de belofte Zijner toekomst? Want van dien dag, dat de vaders ontslapen zijn, blijven alle dingen alzo gelijk van het begin der schepping"*, 2 Pet. 3:3.

We leven in een vreselijke tijd. Zelfs broeders van hetzelfde kruis houden elkaar verdacht. Vele belijders gaan bij vlees en bloed te rade om je vervolgens op een goedkope wijze te beoordelen en te veroordelen. Sommigen schaden de liefde en misbruiken die zodanig zoals de wereld onderling niet doet. Ik weet zeker dat de geldgierigheid, een wortel van alle kwaad, hieraan ten grondslag ligt. Het gros belijders tot in de kerkenraadsbanken en tot op de preekstoel toe, weet niet eens het onderscheid tussen vlees en Geest. Gods ware volk lijdt er onder en is verstrooid als schapen die geen herder hebben. God staat echter in voor Zijn ellendige volk. Christus zal Zelf opstaan en naar Zijn schapen vragen. Want het volk dat in duisternis wandelt zal een groot licht zien. De zulken worden toegeroepen: *"Maak u op, word verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op"*, Jes. 60:1.

Er staat de Kerk op aarde nog een rijke bloeitijd te wachten, in geestelijk opzicht wel te verstaan. De toekomst ziet er echter ten aanzien van het wereldgebeuren donkerder uit dan ooit. Het is voorzeggd: *"Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de volken"*, vs. 2.

De onkunde, het onverstand en de kinderachtigheid nemen hand over hand toe. Velen zijn met blindheid geslagen aangaande de staat hunner ziel. Zelfs velen van Gods volk zijn verre van nuchter en heulen met de godsdienst. De gave des onderscheids wordt bijkans niet meer gekend. De vaders in de genade zijn naar mijn weten geheel uitgestorven en het overgrote deel houdt de dood voor het leven. Er zijn er die zich vaders noemen, maar het zijn doorgaans nog geen zuigelingen.

Ach, het is maar al te vaak inleving, hoor. We hangen allen in hetzelfde

oordeel. Maar de profeet Jeremia weent er over: *“De kostelijke kinderen Sions, tegen fijn goud geschat, hoe zijn zij nu gelijk gerekend aan de aarden flessen, het werk van de handen eens pottenbakkers!”* *“Want het is de tijd, dat het oordeel beginne van het huis Gods; en indien het eerst van ons begint, welk zal het einde zijn dergenen, die het Evangelie van God ongehoorzaam zijn? 1 Pet. 4:17.*

Toch blijft er altijd een overblijfsel naar de verkiezing der genade; die het niet kunnen laten om Zijn lof te vertellen, hoewel ze zingen bij beurte. ‘Het is seizoenwerk’, zei onlangs een leraar. Ze zullen evenwel uitgaan over de gehele wereld om de armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen, de gebrokenen van hart; om de gevangenen te prediken loslating, en de blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar des Heeren (Luk. 4:19). En hoor Salomo eens zingen: *“Is er een hand vol koren in het land op de hoogte der bergen, de vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon; en die van de stad zullen bloeien als het kruid der aarde. Zijn naam zal zijn tot in eeuwigheid; zolang als er de zon is, zal zijn naam van kind tot kind voortgeplant worden; en zij zullen in hem gezegend worden; alle heidenen zullen hem welgelukzalig roemen”, Ps. 72:16.*

We komen uit bij Abraham: *“En in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden”, Gen. 12:3.* Het gaat echter nog verder terug, naar de nooit begonnen eeuwigheid, naar de raadsbesluiten Gods, waarin alle uitverkorenen naar de voorkennis des Vaders bekend zijn en toegebracht zullen worden in de tijd. Het zal een schare worden die niemand tellen kan, uit alle geslachten, volken en talen. Ze zullen komen uit de vier windstreken der aarde als de snelle kemelen van Midian en Efa. Kamelen worden gebruikt voor lange woestijnreizen. Kamelen komen uit het Oosten. De Wijzen uit het Oosten kwamen op kamelen om Christus te aanbidden. Hier wordt gesproken over snelle kamelen. Dat zijn dromedarissen, want die zijn veel sneller dan hun tweebultige soortgenoten. Maar er is nog een verschil. Dromedarissen zijn onvruchtbaar. Ze moeten daarom gekruist worden met kamelen, maar de nakomelingen met één bult (dromedarissen) blijven onvruchtbaar. Daar ligt veel in verklaard. Waarschijnlijk waren de Wijzen uit het verre Oosten op dromedarissen gekomen, omdat deze sneller waren dan kamelen. Ja,

maar met die dromedarissen kom je bij Herodus uit. De engel Gods moest er aan te pas komen om de Wijzen uit het Oosten de goede weg te wijzen, anders had Herodus hen van kant gemaakt. De Wijzen waren wijs, omdat zij niet geldgierig waren. Zij brachten geschenken mee, goud, wierook en mirre, omdat het Kind Koninklijk was. Zij namen geen geschenken aan om het recht te buigen, zoals de zonen van Samuël dat deden, nee, de Wijzen uit het Oosten brachten geschenken mee.

De koningin van Scheba bracht Salomo een bezoek en vereerde hem met geschenken, maar verbaasd zijnde van de rijkdom en wijsheid van Salomo, riep zij uit: *“De helft is mij niet aangezegd.”* Met deze uitroep zal Gods volk de hemel binnentreden. De Wijzen uit het Oosten brachten de meerdere Salomo een bezoek. Ze hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd en aanbeden. Op aanwijzing van de engel zijn ze op hun snelle kamelen naar hun vaderland teruggekeerd en hebben daar overvloedig de lof des HEEREN geboodschapt (Jesaja 60:6). Maar weet u waar de koningin van Scheba en de Wijzen uit het Oosten achter gekomen zijn? Dat hun geschenken en hun brandoffers niet in aanmerking kwamen ten opzichte van de rijkdom, de wijsheid en de heerlijkheid van Christus. De Heere zegt: *“Waartoe zal dan de wierook voor Mij uit Scheba komen, en de beste kalmus uit verre lande? Uw brandofferen zijn Mij niet behagelijk, en uw slachtofferen zijn Mij niet zoet”, Jer. 6:20.*

Er komt niets in aanmerking bij het volbrachte werk van Christus. Salomo werd niet rijker door de schatten uit Scheba, want hij had alles in Christus. Christus werd niet rijker door de geschenken van de Wijzen, want Hij is niet gekomen om gediend te worden maar om te dienen en Zijn leven te geven tot een Rantsoen voor velen. Christus zal snellijk tot Zijn tempel komen en met Zijn licht schijnen in de holen en spelonken der aarde door middel van de prediking van het Evangelie.

“Een hoop kemelen zal u bedekken”, vs. 6a.

Volgens de kanttekenaren betekent deze tekst: ‘Alle natiën zullen zich begeven onder de gehoorzaamheid van het heilig Evangelie.’ Een hoop kemelen betekent dus: alle natiën. De kemelen zijn hier de dromedarissen. Onvruchtbaar, tot de mesthoop bekwaam. Ja, en er is maar één volk dat dat inleeft, namelijk Gods volk. Maar luister eens wat de Heere zegt: *“Zingt vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk*

gezang, en juich, die geen barensnood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE”, Jes. 54:1. De Wijzen uit het Oosten hebben de ster gezien, maar toen ze Christus zagen, hebben ze zich zalig gekeken aan de Ster, Die uit Jakob voortgekomen is. Toen werden de Wijzen dwazen om Jezus’ wil.

“De snelle kemelen van Midian en Hefa.”

Weet u, gemeente, wie de Midianieten waren? Dat waren de afstammelingen van Midjan, de zoon van Abraham en Keturah. Dat waren niet zulke brave jongens, die Midianieten. Ze verleidden, op raad van Bileam, de Israëlieten tot ontucht. Ze verdrukten de Israëlieten en werden door Gibeon verslagen. In onze tekstwoorden wordt voorzeggd dat die Midianieten met snelle kemelen het land komen bedekken, daar waar de kandelaar van het Evangelie haar licht zal verspreiden. Ja, God zal nog wat groots doen onder de heidenen. Een grote menigte uit Scheba zal zich ook tot de gemeenschap der Kerk voegen. De inwoners uit Scheba waren nakomelingen van Cham. Cham was vervloekt vanwege de schennis met zijn vader Noach. God zal vervloekten in Christus zegenen en brengen tot het huisgezin van de Gemeente die zalig moet worden. Dat is nu het wonder. God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt. Niet om hetgeen die mensen meebrengen aan goud en wierook, maar omwille van het volbrachte werk van Christus, Die Zijn ziel uitgestort heeft in den dood en met de overtreders is geteld geweest en veler zonden gedragen heeft en voor de overtreders gebeden heeft (Jes. 53:12).

Er komen niet alleen kemelen van Midian en Efa, maar ook schapen van Kedar en rammen van Nebajoth. De inwoners van Kedar waren nakomelingen van Abraham. Kedar en Nebajoth waren zonen van Ismaël. De schapen uit Kedar en de rammen van Nebajoth waren Ismaëlieten, familie van de Midianieten. De Ismaëlieten hadden Jozef op een wrede wijze als slaaf naar Egypte gevoerd. Ze hadden een verbond tegen God gemaakt (Ps. 83:6). De Midianieten en de Ismaëlieten waren Abrahams kinderen naar het vlees. Kinderen van de dienstbare. Nu zullen Abrahams kinderen naar het vlees ook zijn kinderen naar het geloof worden door de prediking van het Evangelie. Daarom wordt Abraham ook de vader áller gelovigen genoemd, niet alleen der de Joden, ook der heidenen. God heeft dit geheim in de Schrift geopenbaard, namelijk, dat ook de heidenen

gerechtvaardigd zouden worden door het geloof en dat heeft Hij aan Abraham beloofd: *“En in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden”, Gen. 12:3. Dat is de belofte die God tot Abraham gesproken heeft. De Filistijn, de Tiriër, de Moren, zijn binnen u, o Godsstad voortgebracht.*

Het Zaad is Christus; Hij zal de dagen verlengen en door Hem zal het welbehagen des HEEREN gelukkiglijk voortgaan.

De Wet doet de beloftenissen Gods niet teniet, want *“Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt. Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof”, Gal. 3:13-14.*

Waartoe is dan de Wet? “Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het Zaad (Christus) zou gekomen zijn, dien het beloofd was”, Gal. 3:19. Daarom zijn de gelovige heidenen Abrahams zaad en naar de belofte kinderen en erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus. “Indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofte erfgenamen”, Gal. 3:29.

Dat dit een verborgenheid is, kunnen we in de brief aan de Efeziërs lezen. Paulus verklaart deze verborgenheid aan de gelovige heidenen in Efezië. Onder de Joden was dit feit niet bekend. Maar God heeft het geopenbaard aan Zijn apostelen en profeten door Zijn Geest (Ef. 3:4-6). *“Namelijk dat de heidenen zijn mede-erfgenamen, en van hetzelfde Lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie”, Ef. 3:6. Het zijn niet vele wijzen, niet velen edelen, niet vele machtigen, maar het dwaze, het verachte, het onedele der wereld heeft God uitverkoren: Dromedarissen, Ismaëlieten, schapen van Kedar, rammen van Nebajoth. “Opdat geen vlees zou roemen voor Hem”, 1 Kor. 1:28.*

Ziet u hier het wonder? Abraham, in de voorhuid zijnde, is als een heiden door het geloof gerechtvaardigd. Het verbond met Abraham is een verbond met de Joden, maar door de belofte ook met de heidenen. Daarom is Abram door God Abráham genoemd: een vader van een menigte der volken. Ook de rammen van Nebajoth horen daarbij. Een ram is een koppig dier. Die koppige beesten uit Arabië zullen in de Gemeente van Christus ingelijfd worden en als erfgenamen van Christus zullen ze de

Gemeente dienen als predikers van het onvervalste Evangelie van vrije genade. Want zij zullen overvloediglijk de lof des Heeren boodschappen. *“Al de schapen van Kedar zullen tot u verzameld worden; de rammen van Nebajoth zullen u dienen; zij zullen met welgevallen komen op Mijn altaar, en Ik zal het huis Mijner heerlijkheid heerlijk maken”, Jes. 60:7.*

De rammen van Nebajoth zullen als levende, heilige en Gode welbehagelijke offeranden, met een wedergeboren hart en een geheiligd verstand, de bediening der verzoening waarnemen en bedienen. God haalt Zijn knechten overwegend uit de rammen van Nebajoth. *“De rammen van Nebajoth zullen u dienen.”* Deze tekst wordt allerwegen te eenzijdig verstaan, namelijk dat de rammen van Nebajoth Gods volk ten dienste zijn met tijdelijke hulp of geld, maar dat is niet de betekenis van de tekst. Het woord dienen heeft hier ook een geestelijke betekenis, namelijk het ambtelijk dienen.

Verder zegt de Heere dat Hij het huis Zijner heerlijkheid heerlijk zal maken. Dat wil zeggen, dat het voor alle natiën zichtbaar heerlijk zal zijn. Het ziet dus op een toekomstige heilstijd op aarde. Daarbij zal Christus niet lichamelijk aanwezig zijn, zoals de chiliasten dat leren, nee, de Geest zal uitgestort worden op alle vlees. Het begin daarvan geschiedde op de Pinksterdag, maar er is nog des Geestes overig.

“Maak u op, wordt verlicht, want uw Licht komt.”

Het Licht is gekomen, het Licht der wereld. Het Licht schijnt in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet begrepen. Nee, vlees wordt nooit bekeerd. Houdt er mee op om uw vlees op te poetsen, volk des Heeren. De dood van Christus heeft de zonde veroordeeld in het vlees en Christus heeft het leven in onverderfelijkheid aan het licht gebracht door Zijn opstanding. Het Woord is Vlees geworden en Hij heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid vol van genade en waarheid, en we weten niet wat we nog aanschouwen zullen, namelijk als we de Koning zullen zien in Zijn schoonheid van Aangezicht tot aangezicht. En als hier de druppels van de genade Christi al zo wonderbaarlijk en dierbaar zijn, wat zal dan die eeuwige zee van genade baren? Aanbidding, eer en dankbare lofgezangen, Gode en de Vader. ***Heerlijkheid, heerlijkheid in het land van Immanuël!*** Amen.